

ДЪРК ФЛЕТЧЪР ОПАСНА МИСИЯ В ТЕКСАС

Част 3 от „Спър“

Превод от английски: Таня Найденова, 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Петнайсет команчи, въоръжени до зъби се появиха внезапно на фона на залязващото слънце, нападнаха голямото тексаско ранчо и принудиха двама каубои да се спасяват в къщата.

Нападателите нямаха предварително изготвен план. Те просто се появиха най-неочаквано, нападнаха дървения корал^[1], където стояха конете, отвориха вратите и изкараха навън четирийсет коня. След това половината от индианците подкараха животните на северозапад. Двама се приближиха до обора и хвърлиха горящи въглени в сеното. Само след миг то се превърна в огромна клада.

През това време Пени Уолингтън бе в тоалетната, която се намираще на около четирийсет метра от къщата. Тя чу нападението на индианците и все пак не можеше да повярва. В продължение на месеци не бяха имали проблеми с тях. Когато оборът пламна, тя се притаи в малката постройка, като се надяваше, че индианците няма да ѝ обърнат внимание.

Но когато дочу тропот по вратата, която бе залостена отвътре с кука, тя истински се уплаши. Миг след това нестабилната постройка се наклони, след това се срути на една страна, отделяйки се от земята. Пени падна заедно със стената, на която се беше облегла, и се претърколи навън.

Един огромен команч, яхнал бойния си кон, се приближи, наведе се, грабна я, хвърли я грубо напреки през седлото и препусна на северозапад.

Пени бе толкова изненадана и ядосана, че дори не изкрещя, но в следващия момент започна бясно да се съпротивлява. Кръвта нахлу в главата ѝ, чувстваше се като парцалена кукла.

Зад себе си долови викове и няколко изстрела от карабина след малко тези звуци започнаха да заглъхват и тя си помисли, че ще припадне. Миг по-късно наистина припадна.

Пени нямаше представа колко време е лежала така, но когато отново дойде в съзнание, видя, че конят все още препускаше през

обширната тексаска равнина. Огледа се наоколо и забеляза около десетина, а може би и повече, индианци, които караха пред себе си стадо коне, предимно от ранчото „Бар Уест“.

Пени изкрещя и сграбчи дивака за крака. Той изръмжа и я удари в рамото. Тя пусна крака му, но продължи да крещи от безсилие и ярост.

Когато друсането престана, Пени разбра, че конят е спрял. Тя се обърна и се опита да погледне в лицето на човека, който я бе пленил, но той я хвана през кръста и я повдигна високо, така че главата ѝ се оказа над гърба на коня. Индианецът не я пусна в същото положение, а я накара да яхне животното. Трябваша ѝ няколко минути да се съвземе и да свикне с изправеното си положение върху коня. Не ѝ беше трудно да го направи, тъй като бе родена и израснала в ранчо и от малка бе научена да язди.

Да, имаше дванайсет или петнайсет команчи. Те бяха нападнали ранчото съвсем неочаквано, бяха задигнали всичките коне от корала и се бяха отправили на северозапад към лагера или скривалището си. Откраднатите коне бяха около петдесет.

От ранчото щяха да ги преследват, разбира се, за да си върнат откраднатите животни, но тя се чудеше дали някой е видял, че я отвличат. Съмняваше се. Хората в ранчото бяха твърде погълнати от усилията си да защитят къщата и да спрат конекрадците.

Не! Все пак някой трябва да е видял. Или може би чак когато разберат, че я няма никъде, ще се опитат да я спасят. Трябваше да го направят.

Пени бе облечена в обикновена басмена рокля, която носеше всеки ден, тъй като бе много удобна. Съвсем други рокли носеше, когато придружаваше баща си във Вашингтон, където той беше щатски сенатор. Бе си дошла вкъщи, тъй като любимата ѝ кобила щеше да ражда, а тя искаше да присъства, когато жребчето се появи на бял свят. Малкото се бе родило преди седмица, едно палаво, игриво жребче, и тя с удоволствие се грижеше за него.

Имаше намерение да се върне във Вашингтон в края на месеца.

Много внимателно Пени се обърна и измери с поглед похитителя си. Беше твърде едър за индианец. Беше обвинил ръцете си около нея, като по този начин не ѝ даваше възможност да направи и най-малкото

движение, а в същото време държеше здраво юздите и направляваше бойния си кон.

Лицето му беше слабо, с изпъкнали скули, имаше масивен нос и тъмни, дълбоко хлътнали очи. Кожата му изобщо не беше червена, а кафеникава, все едно имаше хубав слънчев загар. Брадичката му беше квадратна, а двете си бузи бе изрисувал с по три ивици червена боя. Носеше едно-единствено орлово перо в черната си коса, която бе дълга и сплетена на плитка на гърба. Той улови погледа ѝ и се намръщи.

— Аз те хванах и вече си моя. Ще бъдеш третата ми жена.

Той изрече тези думи на езика на команчите и въпреки че Пени не можа да го разбере, тонът му изобщо не ѝ хареса. В главата ѝ нахлуха спомени за многобройни истории, които бе слушала за отвлечени от индианците бели жени. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които започнаха да се стичат по страните ѝ.

— Уморена съм и цялото тяло ме боли. Не можем ли да спрем и да си починем? — попита тя, като го гледаше през рамо.

Той изсумтя, а Пени съвсем ясно осъзна, че индианецът разбира езика ѝ не повече, отколкото тя неговия. Пени се опита да погледне назад, но не видя и следа от преследвачи. Индианецът се засмя и каза нещо, което тя не разбра.

Постепенно започнаха да се движат по-бавно. Конете вече не бяха принуждавани да препускат, а просто вървяха, но команчите ги държаха близо един до друг и внимаваха да не се разпръснат. Спомни си, че индианците отглеждат и тренират коне със забележително майсторство. Сега тя повече почувства, отколкото видя, как войнът зад нея управлява животното, което и двамата яздеха. Команчът рядко използваше юздите. Направляваше животното само с крака, колене и пети. Лек натиск с коляно караше коня да се обръща в една или друга посока. Въпреки че трепереше от страх, Пени се възхити от ездаческото изкуство на индианеца.

Скоро осъзна цялата сериозност на положението си — беше отвлечена. Най-напред бе твърде изплашена, за да плаче, но сега, след като бе слушала толкова ужасяващи истории за бели жени, превърнати от индианците в робини, не можа да сдържи сълзите си. Заплака, избърса сълзите, но очите ѝ отново овлажняха и тя продължи да хлипа.

Индианецът зад нея изръмжа нещо, изчака за момент, след което я удари с юмрук по рамото. Тя изстена от болка, а войнът изляя още

нещо на своя език, което тя, разбира се, не разбра.

Нападението над ранчото бе станало почти при залез-слънце, може би час преди това. Тя бе забелязала как воините се появиха изведнъж, изникнали сякаш от нищото, тъй като лъчите на залязващото слънце заслепяваха погледа и не позволяваха да бъдат видени индианците, докато не се приближиха съвсем.

Сега слънцето бе залязло, но червенокожите продължаваха да яздят. Пени се чудеше колко още ще е в състояние да издържи, преди съвсем да полудее. Добре че поне стоеше изправена на седлото, а не просната напреки. Главата още я болеше от нахлупата в нея кръв, от тръскането и люлеенето. Но сега беше значително по-добре.

Приближиха до малък поток и оставиха конете да се напият с вода. Въпреки че Пени бе обиколила ранчото надлъж и шир, не знаеше за съществуването на този поток, тъй като никога не бе яздила толкова дълго в тази посока.

Тя поиска да пие. Индианецът не я разбра, но продължи да язди на известно разстояние от мястото, където бяха оставили конете да пият, слезе от коня си, хвана я и я смъкна от седлото. Тя се плъзна и падна на земята. Индианецът се засмя и докосна леко дългата ѝ руса коса, която тя смяташе да измие и сплете тази вечер. Сега, разбира се, не можеше да направи това.

Той я побутна към водата и тя запристъпва внимателно. Поне беше с удобни обувки. Когато приближи потока, тя коленичи и загреба вода с пълни шепи. Индианецът я наблюдаваше внимателно, след това изсумтя, приведе глава към бистрата вода и жадно започна да пие. Миг по-късно вдигна глава, седна на земята и продължи да я наблюдава.

Попита я нещо. Пени поклати глава.

— Не те разбирам — каза тя.

Той изръмжа, произнесе една дума и посочи голите си гърди. Тя се намръщи в недоумение, а той повтори движението си.

— Уонтъби — каза той, а тя кимна.

— Уонтъби — повтори тя и посочи към него. След това посочи себе си. — Пени — каза тя.

Той изсумтя и се засмя, посочи я и изрече нещо, което изобщо не приличаше на името ѝ. Той го повтори и Пени се заслуша по-внимателно.

— Пенуу — каза той, като я посочи с пръст.

Тя сви рамене, кимна с глава, повтори името си така, както той го бе казал, и посочи с ръка отново към себе си. След това индианецът се изправи, хвана я за рамото и я побутна към коня. Повдигна я и я качи на седлото, а когато дългата ѝ пола покри главата му, от гърдите му се изтръгна весел смях. След това се метна на коня зад нея и обгърна тялото ѝ с двете си ръце. Сложи длани на гърдите ѝ и изръмжа, доволен от това, което усети. Само за миг ги притисна леко, след което хвана юздите и пришпори коня.

Не след дълго индианците отново подкараха животните, като продължиха да държат посока северозапад. Пени не знаеше почти нищо за северозападните земи, към които се бяха отправили, освен че в тази посока се намираха Стейкид Плейнс, където не вирееше почти никаква растителност и никога не валеше. Беше чувала, че в продължение на стотици мили не можеше да се намери и капка вода. Сигурно индианците нямаха намерение да се отправят точно натам.

След като яздиha около час от мястото, където бяха спрели да напоят конете, изведнъж чуha пред себе си дълъг протяжен вой и скоро попаднаха сред голяма група индианци и още по-голямо стадо коне и мулета.

Въпреки че беше тъмно, Пени забеляза, че имаше много коне, може би около двеста. Със сигурност този набег на команчите се бе увенчал с успех.

Групата, с която дойде Пени, се присъедини към другите индианци, а конете, които бяха откраднати от ранчото, се смесиха с останалите животни. След това воините се пръснаха и се настаниха около неголеми огньове, където ги чакаше топла храна.

Без да се церемони много, Уонтъби зашлеви на Пени звучна плесница, изръмжа и я побутна напред. Нарече я Пенуу, а тя тръгна в посоката, която ѝ бе посочена.

Това не беше обикновено индианско селище, а боен лагер — нямаше ги типичните индиански шатри, а в целия лагер имаше само няколко жени, чиято задача беше да приготвят храната. Всичко необходимо беше опаковано и натоварено на конете, в случай че се наложеше да потеглят веднага. Приблизиха се до един слаб огън, на който се печеше месо. Уонтъби блъсна Пени и тя падна на земята, а той приклезна до огъня.

Дотук местността беше равнинна, но сега започваше да се чувства лек полегат наклон. Пени се чудеше на какво разстояние от ранчото се бяха отдалечили и как биха могли да я открият. Една от жените вареше някаква яхния на огъня, а Пени се помъчи да не мисли какво месо би могло да има в тази отвратителна каша.

Междувременно се бе смрачило напълно и местността се изпълни с характерните нощни шумове и звуци. Самотна птица нададе жален писък някъде далеч в прерията. Съвсем близо изкреця сова. Щурците подхванаха романтичната си песен.

Пени хвърли поглед към Уонгъби и се опита да привлече вниманието му в тъмнината.

— Къде е тоалетната? Трябва да отида до тоалетната — каза тя, осъзнавайки, че звучи глупаво, но не знаеше как да се обърне към него, така че той да я разбере.

Индианецът се втренчи в нея, очите му я фиксираха, без да мигат, лицето му бе абсолютно безизразно, изобщо не даваше никакъв признак, че я е разбрал...

— Върви по дяволите — каза тя, заплювайки го в лицето.

Уонгъби се ухили. Тя се изправи на крака, седна, отново се изправи и посочи към тъмното пространство извън обсега на огъня. Този път Уонгъби кимна в знак на съгласие. Той стана, хвана я за ръка и я изведе от лагера.

— Почакай малко. Ако си мислиш, че ще ти позволя да ме гледаш...

Тя знаеше, че той не може да я разбере, но чувстваше, че не може да издържа повече. Мехурът ѝ щеше да се пръсне. Тя клекна, смъкна дългите си до коленете дамски гащички, вдигна полите си и се облекчи. Уонгъби се засмя.

Когато се върнаха при огъня, той отново я бутна на земята, а индианката ѝ подаде катуна, пълна с рядка яхния. Отначало Пени изобщо не искаше и да опита. После извади с два пръста парче месо, вдигна купата към устните си и изпи редкия сос, след което доизяде всичко, което беше останало. Усети вкуса на див лук, който индианците сигурно бяха намерили някъде край потока. Да се оцелее в пустинните земи на западен Тексас не беше никак лесно, освен ако човек не привикне да яде гущери и гърмящи змии.

До временния им бивак нямаше нито поток, нито река. Пени жадуваше да измие лицето и ръцете си, да се съблече и да се изкъпе хубаво, но това бе невъзможно. Изведнъж усети настойчивия поглед на Уонтъби.

Пени не мислеше, че индианците ще продължат пътя си през нощта, по всяка вероятност щяха да останат да нощуват на това място. Дали Уонтъби ще я нападне? Дали ще я изнасили тук, на открито?

Пени потръпна. Беше само на осемнайсет години на някакъв църковен пикник едно момче я бе целувало и галило и с това се изчерпваше целият ѝ сексуален опит. Започна да следи с поглед Уонтъби, но той не направи и най-малкото движение към нея.

Миг по-късно тя се протегна, легна по корем и се опита да заспи. Уонтъби веднага застана до нея.

— Не! — изкрещя тя.

Уонтъби се засмя тихо. В ръката си държеше късо усукано въже от сурова кожа. Върза единия край около китката ѝ, а другия беше увил около своята. Ако тя мръднеше дори на сантиметър, той веднага щеше да усети.

Сега Пени осъзна, че не може да легне по гръб. Трябваше да лежи по корем цяла нощ. Тя въздъхна. Може би така бе по-безопасно. Опита се да заспи, но не можа.

Изведнъж почувства ръката на команча да гали косите ѝ; Пени започна да диша дълбоко, преструвайки се, че спи. Ръката му продължи да се движи надолу по гърба ѝ, опипа задника и се задържа между бедрата. В един миг бе готова да изкрещи. После той отдръпна ръката си, изпусна дълбока въздишка и миг по-късно тя долови слабото му хъркане.

Пени се събуди призори от шума и суматохата в лагера. Когато отвори очи, видя, че индианците прибираха всичко, товареха багажа на конете и се готвеха да потеглят. Този път не ядоха нищо. След като станаха от сън, просто се качиха на конете и потеглиха. Уонтъби ѝ даде да яхне малък петнист кон, който, бе сигурна в това, бе виждала преди в ранчото. Нямаше нито седло, нито одеяло. Тялото ѝ беше изтръпнало и все още я болеше от вчерашната езда без седло. Нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ беше протъркана и зачервена, а когато Уонтъби я вдигна и я качи на коня, тя щеше да изкрещи от болка, но писъкът замря в гърлото ѝ, когато очите ѝ срещнаха намръщения му

поглед. Подвря под себе си дългата пола, за да ѝ служи като възглавница, а с тази част, която бе останала отпред, се опита да прикрие и защити бедрата си от грубата кожа на животното.

След като напуснаха мястото, където бяха пренощували, Пени се огледа и се изненада колко много индианци се бяха събрали тук. Имаше не по-малко от четирийсет воини и шест или осем жени — всички те водеха поне двеста коня. Когато се върнат при племето си, тези хора ще бъдат смятани за изключително богати.

Къде беше цялото племе? Беше чувала за Стейкид Плейнс, която се намираще далеч на северозапад от ранчото, но никога не беше стигала дотам. Скотовъдците не виждаха никаква причина да ходят нататък, тъй като там нямаше вода и земята беше напукана от сушата, а растителността бе толкова оскъдна, че дори двеста акра земя не биха могли да изхранят и една крава.

Малко преди обяд тя забеляза някакво вълнение сред команчите. Сигурно бяха близо до летния си бивак. Те се спуснаха в неголяма долина, пресичана от извивките на малка река, и продължиха да яздят бързо в тази посока около пет мили. Тогава Пени видя лагера.

Бреговете на реката бяха осяяни с палатки. Уонтъби пое юздите на петнистия ѝ кон и поведе животното право към една от най-големите палатки.

Наоколо се изпълни с жени и деца, които крещяха през цялото време. Разляяха се кучета. Тя долови апетитната миризма на прясно изпечено месо и предположи, че беше или от елен, или от антилопа.

Уонтъби я смъкна от коня и я побутна напред. Две индианки внимателно я наблюдаваха. Едната беше стара, а другата — млада и в напреднала бременност. Уонтъби бутна Пени в палатката и за момент тя не можеше да вижда нищо.

Уонтъби я хвана и я събори върху куп кожи. Улови гърдите ѝ и започна да ги мачка толкова силно, че тя започна да стене. Той я пусна и дръпна роклята ѝ. Пени кимна в знак на съгласие: ако скъсаше роклята, тя нямаше да има какво да облече, затова сама разкопча копчетата и съблече роклята, а след това и фустите под нея, след което седна на купчината кожи почти гола от кръста надолу. Само една тънка риза покриваше гърдите ѝ. Скръсти ръце на гърдите си и го погледна.

Уонтъби изръмжа. Хвана ризата и я скъса. След това покри гърдите ѝ с ръце, засмя се тихо и я повали под себе си.

За миг Пени си помисли, че ще умре, но в следващия се уплаши, че няма да умре.

[1] Оградено място, където се държат коне, добитък — б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Агентът от тайните служби Спър Маккой получи телеграма в Ню Орлиънз, където току-що бе приключил с един доста заплетен случай за фалшифициране на облигации на стойност един милион долара.

Набързо се сбогува с една тъмноока креолска красавица и се отправи на север с първия влак, който можа да хване. След това продължи на запад, докато най-накрая пристигна в Остин, щата Тексас, където се качи на раздрънкания и скрибуцащ дилижанс за малкото градче Суийт Спрингс.

Една табела в началото на града гласеше, че населението наброява четиристотин петдесет и шест жители и че Суийт Спрингс се намира на три хиляди четиристотин и седемдесет и шест фута надморска височина.

Изтръска праха от кадифения си жакет, сложи черната си каубойска шапка и се отправи към дървения перон на гарата. Един слаб мъж, който през цялото време носеше ловджийска пушка, подаде пътната чанта на Спър и посочи с ръка надолу по улицата.

— В града има само два хотела. По-хубавият е „Панхандъл Палас“. Не прилича много на палат, обаче нищо по-добро не може да се намери тук.

Спър му благодари и се отправи в тази посока. Никой в града не подозираше присъствието му. Винаги предпочиташе да действа по този начин, докато не проучеше ситуацията и не разбере какво става. Този случай изглеждаше прекалено прост: команчите бяха отвлекли дъщерята на сенатора на щата Тексас и той трябваше да я намери.

Спър започна да разглежда града, докато вървеше към хотела. Градът бе разположен сред обширна равнинна местност в западен Тексас и недалеч от Стейкид Плейнс, където не вирееше почти никаква растителност, дори трева.

Спър Маккой отговаряше за територията, разположена на запад от Мисисипи. Той бе започнал да работи към тайните служби още от

създаването им през 1859 година. Бе изпратен на запад, тъй като можеше да язди и стреля много по-добре от другите агенти.

В повечето случаи той получаваше информация и нареждания по телеграфа от управлението, което се намирало на Пенсилвания Авеню 61. Уилям Ууд беше назначен от президента Аинкълн за шеф на Секретните служби и той бе останал такъв и до този момент, тъй като всеки следващ президент го преназначаваше отново.

Агентът Маккой беше висок шест фута и два инча, а хубавото му мускуесто тяло тежеше цели сто осемдесет и пет фунта. Беше гъвкав и подвижен като хищник, преследващ пляката си, винаги се поддържаеше в отлична форма; беше здрав и с хубав загар поради постоянния живот на открито. Служеше си отлично с револвера, карабината, ножа и камшика и неведнъж бе използвал ръцете и краката си като смъртоносни оръжия. Имаше красиви зелени очи. Косата му беше леко подрязана, но отзад бе оставена по-дълга. Бе гладко избръснат.

Спър бе израснал в Ню Йорк, в семейство на търговец. След завършването на Харвардския университет, бе служил в Републиканската армия, където достигна чин капитан.

Докато вървеше надолу по улицата, той си спомни, че Суийт Спрингс дължеше името си на група чисти минерални извори, които се намираха в края на града и бликаха изпод няколко оголени скали. Спър бе научил това от един местен човек, с който бяха пътували заедно за Суийт Спрингс. Ето защо още от самото начало хората спираха на това място. След това някой бе открил магазин тук и не след дълго бе изникнало някакво подобие на селище.

Когато на това място се заселили и животновъди, градът се разраснал, появили се още магазини, за да посрещат растящите нужди на хората. Най-напред имало само един смесен магазин, но по-късно бил открит магазин за седла и конски такъми.

Сега в града имаше повече от трийсет различни магазина, включително и такъв за поправка на обувки и ботуши.

Спър се регистрира в „Панхандъл Палас“, нае стая на втория етаж и се изми в леген от печена глина, като си поливаше с кана, направена от същия материал.

Десет минути по-късно той намери офиса на шерифа на областта Морган и влезе вътре. Спър предположи, че помещението е пригодено

за трима души: шерифа и двамата му помощници. До тезгяха, който се простираше по ширината на цялото помещение, стоеше съвсем млад човек със сребърна значка на ризата си. Малко по-нататък с гръб към Спър стоеше друг мъж, най-отличителният белег на който беше гъстата му прошарена коса.

Младежът вдигна поглед.

— Шерифът тук ли е? — попита Спър.

Младият човек се обърна и хвърли поглед към по-възрастния.

— Да, тук съм. Дяволите да ви вземат, не можете ли да изчакате малко?

Спър се ухили, тъй като гласът му бе добре познат.

— По дяволите, мислех си, че тази област има истински шериф, а не някакво зализано конте, което не може да различи крадец на коне от най-обикновен пияница.

Човекът с побелелите коси за момент настръхна, след това се засмя.

— Зеб, кажи на този проклет негодник, на който много му знаят устата, че не приемам тук никакви проклети федерални агенти. — Възрастният мъж се обърна с широка, приветлива усмивка на лицето.

— Мина много време, Бен — каза Спър, като му подаде ръка над тезгяха.

— По дяволите, така е, Спър Маккой. Все още ли работиш за онези копелета във Вашингтон?

— Да, не могат лесно да се отърват от мен. Генерал Халек искрено се надява да ме убият тук, в Дивия Запад, но, както виждаш, това все още не се е случило.

Спър се вцепени от изумление, когато Бен Джонсън се обърна с лице към него. Изглеждаше на седемдесет години. Страните на набразденото му с дълбоки бръчки лице бяха хлътнали, проницателните му сини очи бяха придобили бледосин воднист цвят, стегнатата му някога челюст беше отпусната, освен това не беше се бръснал три или четири дни, така че израсналите по лицето му косми можеха да се нарекат по-скоро четина, отколкото брада.

Той се приближи бавно и подаде ръка на Спър. От предишната му сила не бе останала и следа, той едва-едва стисна пръстите на Спър. Маккой се опита да прикрие изненадата и яда си, а след това и последвалото ги чувство за загуба. Бен Джонсън беше един от най-

добрите тексаски шерифи, славата му се носеше надлъж и шир, поради това че в градовете под негова власт се живееше мирно и спокойно, а там, където имаше размирици, те бързо стихваха. Той успяваше да поддържа реда и закона в цели области. Сега бе само сянка на предишната силна личност.

Воднистите очи се втренчиха в Спър.

— По работа ли си в града?

— Да. По случая със сенаторската дъщеря.

— О, да, какъв срам! Ела в офиса ми и ме изслушай.

Спър заобиколи тезгяха и седна на един стол непосредствено до бюрото на възрастния човек. Шерифът вдигна поглед и премигна бързо няколко пъти в опит да овладее чувствата си.

— Пени е само на осемнайсет години, истинска красавица. Не прекарва много време в ранчото, но сега пристигнала там, тъй като любимата ѝ кобила щяла да се ожребва. Смятала да се върне във Вашингтон след няколко дни, но ранчото било нападнато, а тя — отвлечена.

— Команчи?

— Така мислим и ние. Някоя банда от север, която вероятно идва отдалеч. Някои от тях ходят чак до Мексико, за да крадат коне. Всъщност те се занимават само с това — крадат коне и след това ги разменят за това, от което имат нужда. Търгуват с много други индианци.

— Кога се случи това?

— Вчера стана една седмица. Осем дена, откакто бедната девойка е в ръцете на команчите.

— Имате ли някаква представа точно коя банда команчи я е отвлякла?

— Никаква. От ранчото тръгнали шестима мъже, следвайки следите, оставени от конете. Не е лесно да се скрият петдесет коня. Но скоро те се натъкнали на следите на повече от двеста коня, които се придвижвали на северозапад. След като следвали дирите ден и половина, мъжете ги изгубили в някаква мочурлива местност.

— Наистина ли са ги изгубили или са се уплашили, че са твърде близо до диваците?

Старият шериф измърмори нещо, повдигна единия си крак и започна да го масажира. Събу обувката си и продължи да разтрива

крака с две ръце.

— Ревматизмът отново започна да ме измъчва — каза той. — Сигурно каубоите са решили, че нищо не заслужава жертвата да бъдат скалпирани, при това толкова далеч. Не са могли по никакъв начин да хванат команчите, затова са се върнали.

Шерифът отпусна крака си на земята, а после, както Спър предположи, съвсем несъзнателно започна да разтрива дясната си ръка. Свиваше бавно пръстите си, но беше очевидно, че не му се подчиняваха. Гой погледна Спър и въздъхна.

— Да, прав си, Спър. Всеки ден отива към по-зле. Изглежда приближава времето, когато ще се превърна в развалина. Не смея да се кача на кон и пътувам с двуколка. Мисля, че повече от година не съм използвал револвера си. Вече не мога да сгъвам пръстите си. Проклетата ръка не ми се подчинява. Твърде съм стар да се уча с лявата, но и тогава положението не би било по-добро.

— При това положение не се ли опитват младоците да те нападнат?

Бен се втренчи за миг в Спър, след това кимна.

— По дяволите, винаги са се опитвали и мисля, че винаги ще се опитват. Миналата седмица се появи един. Зеб се погрижи за него. Беше як, набит млад човек, освен това нахален. Каза, че иска да се срещне с мен само за да ми стисне ръката. Зеб каза, че имал чисто нов кобур и блестящ револвер. Бил готов веднага да извади револвера, а ръката му треперела, като че ли нямал търпение да ме предизвика.

— Не носи оръжие, Бен, така никой няма да те предизвика.

— Преди десет години бях свидетел как се случи нещо подобно на Фил Уотсън. Мисля, че не го познаваш. Беше дяволски добър шериф. Но ръката му нещо не бе добре, така че той никога не вадеше оръжие. Един ден някакъв сополанко го нападна в една странична улица и го уби. Измъкна се чист от тази история. Версията му беше такава, каквато казват всички в подобни случаи — срещнал Фил на главната улица в Албиен и го победил в честен двубой.

Спър поклати глава.

— Дяволски лошо положение. Първо трябва да разбере как стоят нещата със сенаторската дъщеря, след това ще поговорим и ще измислим нещо. Чувам, че Чикаго е доста добро място.

— Знам, че там пада прекалено много сняг.

— Така е. Ще измислим нещо. Как да намеря ранчото на сенатора?

Бен му обясни и Спър се сбогува с него. Отби се най-напред в конюшната и си нае кон, купи си карабина „Спенсър“ 52-ри калибър и кутия с патрони. Ранчото „Бар Уест“ беше съвсем наблизо. Започваше на по-малко от миля северно от града и се простираше на повече от двайсет мили на северозапад. Реката Суийт Спрингс течеше в посока към ранчото и му доставяше така необходимата вода.

На по-малко от пет мили от града реката правеше голям завой, като осигуряваше влага и живот на малка горичка от канадска топола и хвойна. Самата фермерска къща беше на три етажа, цялата от дърво. Повече от дузина обори, навеси и други постройки правеха мястото да изглежда като малък град.

В началото на пътеката, която водеше към ранчото, имаше порта, скована от високи петнайсет фута греди, а на гредата, поставена хоризонтално над тях, имаше голям надпис „Бар Уест“, изрязан дълбоко в дървото.

Спър мина през портата и се отправи към сградите, които се намираха на четвърт миля пред него. Никой не го нападна. Когато достигна първия обор, оттам бавно излезе един човек и му махна с ръка. В кобура си имаше шесткалибров револвер.

— Добър ден. Ранчото „Бар Уест“ ли търсите?

— Точно така. Трябва да се срещна с Лорън Кеймбридж.

— Да, сър. Той е управителят на ранчото. Продължете направо. Ще му кажа, че сте тук.

Мъжът се отправи към страничната врата и влезе бързо вътре. Спър продължи да язди към оградата, където връзваха конете близо до вратата. Когато се приближи до нея, отвътре се появи друг мъж и му протегна ръка. Мъжът беше нисък и дебел, носеше дрехи, характерни за града, а не обикновеното каубойско облекло.

— Лорън Кеймбридж, на вашите услуги — каза той.

Спър пое ръката му и се здрависа.

— Спър Маккой, от тайните служби. Разбрах, че имате проблеми.

— Страхувам се, че е така. Елате с мен в офиса и ще ви кажа всичко, което знаем и което сме направили.

Когато влязоха вътре, Спър забеляза, че къщата бе построена и обзаведена с: много вкус. Би подходдала на всеки скъп квартал на Вашингтон или Ню Йорк. Офисът всъщност представляваше кабинет, на който единственият огромен прозорец гледаше на запад към безкрайната прерия.

Седнаха в тапицирани кожени кресла и Кеймбридж предложи на Спър пура от една голяма кутия, но той отказа. Кеймбридж взе една, отхапа единия ѝ край, запали я и всмукна дълбоко няколко пъти, като се увери по този начин, че пурата гори както трябва. След това посочи към една карта, закачена на стената. На нея беше обозначена тази част от Западен Тексас, където се намираше ранчото „Бар Уест“.

Кеймбридж стана и се приближи към картата.

— Къщата се намира точно тук. Реката Суийт Спрингс минава през ранчото и продължава на северозапад. Притежаваме всички права върху реката. — Той очерта една линия от ранчото в посока северозапад. — Знаем, че нападателите са се отправили в тази посока. Хората, които изпратихме след тях, са се натъкнали на следи от повече от двеста коня; тези животни са били придвижвани на северозапад. Загубихме дирите в една блатиста местност. Освен това предположихме, че сме твърде близо до летния бивак на индианците и се налагаше да бъдем предпазливи, затова се върнахме. Дори и да бяхме открили лагера, какво можехме да направим само шестима мъже срещу може би стотина команчи?

Спър повдигна изненадано вежди.

— Сто воини са прекалено много за една банда. Ако в нея има много хора, тогава трудно се намира трева за конете им. Обикновено групата се състои от дваайсет до четирийсет вигвама и също толкова семейства.

Кеймбридж се намръщи за момент — не обичаше да му се противоречи.

— Така или иначе, ние се върнахме тук и се обърнахме към шерифа. Проклетият старец не си мръдна пръста. Писах на сенатора за случилото се още същата нощ, а скоро получих телеграма от него, в която той остро ме упрекуваше, но сенаторът няма голямо влияние върху местните хора на закона.

— Затова сенаторът се обадил на президента Грант, който от своя страна се обадил на моя шеф и той ме изпрати тук. Сега ми кажете

какво друго направихте, за да върнете момичето?

— Нищо. Какво можехме да направим?

— И не сте предложили на индианците да я откупите? Можехте да им предложите, да кажем, петдесет коня за нея. Команчите ценят хубавите коне повече от всичко друго, дори и белите жени нямат по-голяма стойност за тях.

— О, но аз не съм бил в този район достатъчно дълго, за да познавам навиците на местните. Това, от което наистина разбирам, са конете.

— И не сте отишли в града да намерите някои метиси, които биха могли да предложат откуп на команчите или поне да се опитат да ги намерят?

— Доколкото знам, в града няма метиси. След като команчите нападнаха едно ранчо преди две години, местните индианци изгониха трима метиси от града, а четвъртия застреляха. Не мисля, че ще намерите метиси в Суийт Спрингс.

— А хора от охраната?

— Всъщност такива няма, тук е спокойно. Преди време само имаше някакъв смут сред някои червенокожи, но те се уплашиха и офейкаха набързо.

— Къде е най-близкият армейски гарнизон? Армията би трябвало да се заеме с този въпрос.

— По дяволите, команчите все още не са изпратени в резерват. Няма начин армията да хване тези негодници. Но наистина има армейски пост тук — форт Грифин, разположен по течението на Бразос Ривър, но той се намира на сто и петдесет мили отук.

— Трябва да им бъде изпратено съобщение за последното нападение. Биха могли да изпратят подкрепление, рота, а може би и две, и да преследват бандата. Това им е работата.

— Още утре ще изпратя писмо на командира на форт Грифин, но не мисля, че това би имало някаква полза.

— Значи това е всичко, което сте направили, за да откриете момичето?

— Страхувам се, че да. Предполагам, че и друг път сте се изправяли пред подобен проблем, не виждам какво още бихме могли да направим, за да ви помогнем. Ще ви дам описание на момичето, както и снимка. С изключение на това...

— След нападението имаше ли обилни дъждове?

— Почти никакви. Съвсем недостатъчни, за да заличат следите. Ако желаете да тръгнете по дирите, ще изпратя с вас един от мъжете, с които преследвахме индианците. Той може да ви покаже местността, както и мястото, където загубихме следите.

— Добре. Някой от тези шестимата служил ли е в армията?

— Да. Малачи Съли се е бил във войната. На него може да се разчита.

— Добре. Утре сутринта ще дойда да го взема. Трябва да се върна в града и да се снабдя с някои необходими неща и храна. Може ли вашият човек да вземе достатъчно храна за четири дена?

— Може. О, почти забравих, тази сутрин сенаторът ми изпрати съобщение по телеграфа. Тръгва от Остин с дилижанса. Ще бъде тук в следващите два-три дни. Иска да помогне в издирването на дъщеря си.

— Той свикнал ли е на живот на открито?

— Да. През целия си живот е бил ранчero, но преди пет години го избраха в Сената. Той е здрав като камък, на него винаги може да се разчита. Ще го харесате.

Излязоха навън и Спър се запъти към коня си. Слънцето клонеше към залез, едва докосваше чертата на далечния хоризонт. Обширните, безкрайни пространства на прерията винаги го бяха удивлявали. Ако местността не бе хълмиста, а абсолютно гладка, той бе сигурен, че би могъл да вижда на сто мили на запад — към недостижимия, безкраен хоризонт.

Слънцето се спусна по-ниско.

Четири последователни изстрела разцепиха тишината на късния следобед. Спър чу как един прозорец на къщата се строши с трясък и в същия миг той се хвърли на земята.

— Изстрелите дойдоха от запад! — изкрещя Спър.

Кеймбридж също се бе проснал на земята.

— Появяват се точно по този начин. Използват светлината на залязващото слънце, изобщо не можеш да ги видиш, като че ли падат от небето. Така се появиха и миналата седмица. Чудя се дали са същите копелета.

Зад тях се пръсна друг прозорец. Спър напипа карабината си и стреля седем пъти в посока към слънцето, откъдето се предполагаше, че идват нападателите. След изстрелите на Спър до тях долетяха

гневни крясъци. Над главите им се строши трети прозорец и стъклата се посипаха вътре; след това стрелбата спря.

Няколко изстрела проехтяха от помещението, където спяха работниците, миг след това се дочуха още два откъм оборите. После изстрелите престанаха и се възцари тишина.

— Какво, по дяволите, беше това? — запита Спър.

Кеймбридж сви рамене.

Спър се метна на коня и препусна на запад, за да види какво може да открие. Други двама конници му махнаха, когато приближи корала, и се присъединиха към него.

Десет минути по-късно те се върнаха. Надзирателят от ранчото, Спър и другият конник се приближиха към мястото, където чакаше Кеймбридж. Ед Хънт, надзирателят, се наведе към управителя, като едва сдържаше яростта си.

— Кеймбридж, вече няма никакво съмнение. Мисля, че ги пипнахме натясно. Стреляли са хора от ранчото „Съркъл Джей“. Някой от изстрелите ни е попаднал в целта — намерихме убит един кон, който беше жигосан със знака на „Съркъл Джей“. Сега вече имам доказателство, което да предам на шерифа.

— Което означава, че ние също ще загазим — каза Кеймбридж, като сви устни хвърли гневен поглед към застаналите пред него мъже. — Ще измисля нещо.

Спър бутна назад черната си шапка, така че тя откри лицето му, а периферията ѝ достигаше почти до тила му.

— Имате проблеми със съседа си, така ли?

Кеймбридж вдигна поглед, в който още просветваха гневни искри.

— Проблеми ли? Може и така да се каже. Бих казал, че сме пред прага на една междуособна война. Но това не е ваша работа. Вашата работа е да намерите Пени Уолингтън, преди онези проклетни команчи да я похитят така, че да не може да бъде спасена.

ГЛАВА ТРЕТА

Спър Маккой изгледа студено управителя.

— Мистър Кеймбридж, какво имате предвид с това, че евентуалната война между това ранчо и „Съркъл Джей“ не е моя работа? Аз съм служител на съда, а това се отнася за местните, щатските, териториалните, а също така и за неизползваемите земи. Всичко, независимо какво е то, което е против закона, е моя работа.

Кеймбридж махна примирително с ръка.

— Хей, забрави, че съм казал това. Ядосан съм, дяволски съм ядосан. Може би е по-добре да се каже бесен. Побеснявам още повече само като си помисля, че онези копелета от „Съркъл Джей“ имаха наглостта да дойдат и да изпочупят прозорците на къщата. Мисля, че ще се пръсна от яд. В такъв момент ми идва да се метна на коня, да отида в „Съркъл Джей“ и да им подпаля поне два обора.

— Обикновено така се започва — отвърна Спър. — На ако разбере, че си направил това или че си дал такава заповед, ще хвърля и тебе, и надзирателя ти в затвора, преди да се усетите. Искам думата ти, че няма да си отмъщаваш. Ще напишеш заявление, където ще посочиш какви щети са били причинени и какво ще струва всичко това, а когато се върна, ще го занеса в „Съркъл Джей“. Ще закарам и умрелия кон. — Спър изгледа управителя на ранчото със спокоен, но настойчив поглед. — Какво ще кажете, Кеймбридж, съгласен ли сте?

— Да, съгласен съм.

— Не правете нищо, докато сенаторът не пристигне. Двамата ще поговорим за това и ще предотвратим тази война, преди да е започнала. Просто стойте настрана.

Спър продължи да говори около двайсет минути, като обясняваше всичко, което трябваше да се направи, за да се предотврати тази война, която със сигурност нито една от страните не би спечелила. Спър завърши с един решаващ аргумент, който никой не би могъл да оспори.

— Запомнете, Кеймбридж, това ранчо не е ваше, не са ваши и парите, които ще трябва да похарчите, ако започне междуособна война. А и предполагам, не вашият живот ще бъде в опасност. Ще се видим утре сутринта.

Пътуването обратно към Суийт Спрингс отне на Спър малко повече от час. Върна наетия кон в конюшната, каза, че ще го вземе пак в шест и половина на следващата сутрин и се отправи към най-близкото кафене, което можа да намери. То се намираше точно срещу банката и имаше шест маси и няколко високи стола, наредени около тезгяха.

Спър си поръча печено телешко с гъст лютив сос, но сосът наистина бе адски лютив, и на Спър му се стори, че очите му ще изскочат от орбитите си. Жената, която стоеше на съседната маса, се усмихна, когато го видя как преглътна с мъка и отчаяно посегна към чаша вода. Без да иска, той блъсна чашата, която падна от масата, счупи се, а водата изпръска обувките и полата на жената.

Спър стана от стола и събра парчетата от чашата, които се бяха пръснали навред около непознатата.

— Съжалявам, бях доста несръчен — каза той. — Порязахте ли се?

Тя погледна надолу, като се усмихваше ослепително. Жената имаше красива кестенява коса и кръгло лице и не преставаше да се смее.

— Няма ми нищо, просто се измокрих малко, но полата скоро ще изсъхне, така че това не е проблем. Хрянът в соса ли бе причината за всичко това?

— Точно така.

Спър събра останалите парченца стъкло и ги сложи на масата си. Жената вече се бе нахранила и пиеше кафе.

— Нов сте в града — отбеляза тя.

— Така е. Всички ли се познават тук?

— Може да се каже. Имате ли нещо против да си изпия кафето на вашата маса?

— Ще ми бъде много приятно. Мразя да се храня сам.

— Щом е така, приемам.

Когато тя стана от стола, Спър огледа стройната ѝ фигура — имаше малък задник, тънка талия, а роклята ѝ бе плътно прилепнала

към големите ѝ гърди. Прецени, че е около трийсетгодишна. Тя седна точно срещу него и за един миг коляното ѝ докосна неговото под масата.

— О, съжалявам — каза тя. — Печеното е хубаво.

— Така е. — За миг Спър се поколеба, след което ѝ подаде ръка.

— Казвам се Спър Маккой, за първи път съм в този град.

Тя се усмихна, разкривайки два реда блестящи бели зъби, и стисна ръката му.

— Казвам се Тори, всъщност името ми е Виктория, но Тори ми харесва повече.

— Хубаво. Харесвам това име, Тори. Откога живеете тук?

— Откакто се помня. Искам да се махна и да отида в Остин, но баща ми не ми позволява. Тук се чувствам като в затвор.

— Не виждам да имате венчална халка.

— Нямам. Стара мома съм. — Тя спря да говори за миг. — Е, след като заговорихте за това, вие също нямате халка.

— Точно така.

Той не спомена нищо повече, а продължи да се храни. Когато свърши, вече знаеше, че по фамилия е Рот, че работи в банката на баща си и има своя собствена малка къща, разположена недалеч от къщата на баща ѝ.

— Ще възразите ли, ако ви изпратя до вкъщи?

Тя поклати отрицателно глава.

— Няма да може. Твърде много хора ще ни видят и ще започнат да говорят.

С едната си ръка тя напипа коляното му под масата и погали вътрешната страна на бедрото му.

— В хотел ли сте отседнали?

— В „Палас“.

— В коя стая?

Ръката ѝ се премести по-високо.

— Стая двеста и дванайсет. Сигурна ли си в това, което вършиш.

— Да, както съм сигурна, че ще бъда там. Ти се върни в стаята си. Може да са ми нужни няколко минути.

Спър стана и плати сметката. Мъжът зад бара не каза нищо за счупената чаша или за това, че той разговаря с Тори Рот.

Необходими му бяха пет минути да се върне в хотела.

В кутия двеста и дванайсет нямаше никакви съобщения, така че той взе ключа и тръгна по стълбите нагоре. Когато стигна до вратата, той се прилепи до стената, пресегна се и отключи. Нищо не се случи. Блъсна силно вратата, така че тя се удари във вътрешната стена. Никой не се криеше зад нея.

Все още бе светло. Спър надникна предпазливо, но не видя никой да се спотайва в стаята. Пусна щорите зад тънките пердета, запали лампата и свали нещата си от леглото.

На следващата сутрин трябваше да отиде в смесения магазин, за да купи някои съдове и да се снабди с храна за из път. След това щеше да тръгне да търси дъщерята на сенатора. Беше решил, ако се срещне с индианци, ще им предложи като откуп петдесет коня, а ако трябва, ще вдигне на сто.

Тъкмо бе бутнал пътната си чанта под леглото, бе вдигнал колана с патроните и го бе праметнал странично през таблата на леглото, когато долови леко почукване на вратата.

Спър отвори и Тори бързо се вмъкна вътре. Носеше широка сламена шапка, която почти скриваше лицето ѝ. Той затвори вратата и я заключи, след което взе един стол и го подпря поддръжката на вратата. Ако някой се опиташе да разбие вратата, първо трябваше да счупи стола.

Спър кимна.

— Изглеждаш много сигурна...

Тори махна шапката и я запрати на леглото.

— Виж, не знам какво си мислиш. Не обикалям наоколо и не ходя в хотелски стаи с всеки непознат, който дойде в града. С теб е различно. Харесва ми как изглеждаш, харесвам стила ти, начина, по който говориш. Отнасяш се с мен като с дама, въпреки че не съм ти представена от жената на президента. — Тя я погледна и въздъхна. — Може би направих грешка. Искаш ли да си вървя?

Той повдигна леко брадичката ѝ и я целуна нежно по устните. Тя затвори очи, а когато целувката свърши, от гърдите ѝ се откъсна дълбока въздишка.

— О, боже, ще остана. Но ще трябва да ме целунеш пак по този начин

Спър отново я целуна, като я притисна силно към себе си. Ръката ѝ се спусна надолу и започна леко да опипва и притиска, докато не

почувства нарастващата му възбуда. И когато спря да я целува, той не я пусна, а я побутна към леглото. Спър я погледна с ням въпрос, а тя кимна.

— О, господи, да! Мина толкова време: когато бях омъжена, обичах да се любя със съпруга си. Познавам жени, които мразят да си разтварят краката, но на мен никога не ми стигаше. Правехме го често и когато разбрах, че не мога да забременея, мъжът ми ме остави.

Спър не я прекъсна, а когато тя скърши, седнаха на леглото, притиснати един в друг. Той отново я целуна, след това покри с целувки шията ѝ и премина надолу към дълбоко изрязаното деколте. Тя разкопча копчетата и той продължи още по-надолу, като се доближаваше все повече до гърдите ѝ.

— О, господи, моля те, Спър Маккой, целуни ме там.

Той доразкопча останалите копчета, махна горната част на роклята ѝ и посегна към гърдите ѝ. Тя имаше малки розови зърна, които постепенно се изпълваха с кръв от надигащата се в нея страст.

Той целуна едната ѝ гърд, а тя потрепери от удоволствие, след това се засмя, когато ръката ѝ започна да гали косата му.

— О, миличък, продължавай все така. Това ме кара отново да се чувствам истинска жена, а не просто една банкова касиерка в някакъв проклет малък тексаски град. О, кара ме да се чувствам като истинска жена!

Той целуна зърното ѝ, а тя започна да диша тежко, след това го засмука и тя застана. Когато той ухапа зърното ѝ, тя потрепери, обгърна го с ръце и го блъсна в леглото. Тялото ѝ се разкъсваше от спазми, които я караха да притиска бедрата си в неговите. Останала без дъх, тя започна да стене, приближи се още повече към него и продължи да го целува толкова силно, че устните му изтръпнаха.

Спазмите разтърсиха тялото ѝ още веднъж, след това отминаха, оставяйки я задъхана и изтощена. Тя се претърколи на леглото настрани от него, като се сви на топка.

— Не — каза тихо тя. — Не мога да ти позволя да го направиш. Въпреки че съм разведена, все още съм уважавана. Половината жени от града все пак ми говорят. Ако това се разчуе... — тя изведнъж спря и бавно се извърна към него. — О, по дяволите, беше много хубаво. Забрави какво ти казах. Толкова много те искам в мен, че дори се осмелявам да ти кажа: „Чукай ме“ — За момент очите ѝ се разшириха

от страст и тя се усмихна. — Да, Спър Маккой, искам да ме чукаш дълго и силно през цялата нощ. Може би мъжът ми беше стерилен, не аз. Ако забременея, ще мога да му го докажа, не мислиш ли?

Тя се изправи, разкопча роклята надолу и я съблече през главата си. След това съблече тънката си долна риза и остана само по бельо.

Пресегна се и опипа през панталона възбудения му член.

— О, все още ме искаш, Спър Маккой.

Тя посегна към колана му, разхлаби го, след това разкопча копчетата на панталона му. През това време той събу ботушите си, смъкна панталоните и ги изрита настрани.

Тори впи жаден поглед в издутината под късите му гащета. Ръцете ѝ го докоснаха, след това се отдръпнаха. С плавно движение хвана гащетата му и ги смъкна. Когато пред очите ѝ се разкри гледката на възбудения му член, тя изпищя, а очите и се разшириха от изумление.

— О, боже! Та той е два пъти по-голям от този на бившия ми мъж. Все повече си мисля, че той е бил причината да не мога да зачена. — Тя вдигна поглед. — Не мога да преценя добре, искам да кажа, че през целия си живот съм била само с двама мъже, той и ти... така че не знам колко голям... — Тя се изчерви. — Знаеш какво имам предвид.

Спър се засмя и погали гърдите ѝ.

— Да, знам какво имаш в предвид. Големината няма значение. Както и при женските гърди. Каквито и да са, размерите им са достатъчни да изпълнят предназначението си.

— О, небеса, сигурна съм, че той ще изпълни предназначението си.

Тя махна жакета и ризата му, докато той застана гол пред нея.

Спър протегна ръка да свали нейното бельо, но тя го възпря.

— Не още. От дълго време не съм го правила, искам да събера повече смелост.

Той я целуна и я привлече върху себе си.

— О, обичам така. Той никога не ми позволи да го направя.

Спър я повдигна по-високо, така че можа да улови едната ѝ гърд с уста и започна нежно да я смуче.

— О, боже, той преди не ми е правил това. Кара ме да се чувствам секси, става ми горещо и се овлажнявам отдолу. По дяволите, чудесно е!

Спър направи същото и с другата ѝ гръд, след това хвана ръката ѝ и я постави върху втвърдената си мъжественост.

— Спър Маккой, толкова се радвам, че тази вечер излязох да се храня навън, а не останах вкъщи да приготвям сама вечерята си. Много съм щастлива, че бутна и счупи чашата си с вода.

Спър остави за миг гърдата ѝ и се усмихна.

— Аз също.

Той я обърна по гръб и бавно прокара ръката си по вътрешната страна на бедрото ѝ. Дишането ѝ се учести и тя започна да се задъхва от удоволствие.

Когато пръстите му почти докосваха влажния триъгълник, изведнъж се преместваха на другото бедро и продължаваха надолу по него.

— Върни се — мълвеше тихо тя, а гласът ѝ бе леко дрезгав от страст. — Докосни ме там, моля те, Спър. Моля те, докосни малкото ми сладко котенце.

Той я притисна леко там, където бе започнала да овлажнява, а тя изстена от удоволствие. Ръката ѝ хвана неговата и я насочи към гащичките. Заедно ги смъкнаха и ги захвърлиха настрана.

— Докосни ме пак, Спър.

Той го направи и разбра, че е мокра и готова за него. Беше повече от ясно, че го очаква с нетърпение. Погали големите ѝ срамни устни, след това съвсем леко докосна клитора и почувства как тя потрепери.

— Искам те вътре в мен, сега! — каза тя.

Гласът ѝ беше нисък и мек, изпълнен с толкова желание и страст, че изобщо не звучеше както преди.

Тя повдигна колене и ги разтвори, протегна ръце към него и кимна.

Спър се плъзна между бедрата ѝ и я погледна въпросително.

— О, да, Спър, моля те, сега, направи го сега, докато не съм експлодирала.

Той коленичи и приближи. Нетърпеливите ѝ ръце го насочваха и той потъна във влажната ѝ топлина.

— О, да! — продължаваше да стене тя. — Да, да, целият!

С мощно движение Спър рязко навлезе в нея. Тори изпусна вик на болка и удоволствие, обгърна го с ръце, а бедрата ѝ се движеха в

синхрон с неговите. В очите ѝ заблестяха сълзи, когато с мъка се опитваше да си поеме въздух.

Спър се бе облегал на лакти и първоначално навлизаше бавно и нежно в нея. Но после бедрата ѝ се повдигаха да посрещнат неговите с такава сила, че той постепенно започна да се движи все по-бързо и по-грубо, докато накрая вече не можеше да се владее.

Тори стенеше от удоволствие, като усещаше, че неговата кулминация приближава. Тя посрещна тласъците му с енергични движения на тялото си, а той започна да се движи още по-бързо, докато накрая светът около него експлодира. Спър продължи тласъците още известно време, след това се отпусна върху нея, притискайки я с тежестта си плътно към леглото.

Лежаха така около пет минути, накрая той дойде на себе си.

— Значи това било. Той никога не го направи по този начин. Казваше, че боли, или нещо подобно. Никога не ме чукаше толкова силно, както ти го направи. Беше чудесно!

Спър се засмя тихо.

— Сладка Тори, мисля, че ако срещнеш един истински мъж, няма да имаш проблем да забременееш. Причината е била в съпруга ти, не в теб.

Тя го прегърна толкова силно, че той едва можа да си поеме въздух.

— Наистина ли мислиш, че причината е била в него?

— Така изглежда.

Тя му отговори с такава ослепителна усмивка, че той изведнъж пожела тя да не престава никога да се смее по този начин. Очите ѝ заблестяха с особен блясък, който — той бе сигурен в това — нямаше да изчезне от погледа ѝ през целия ѝ живот.

— О, слава богу. Сега, когато знам, ще мога отново да ходя с вдигната глава. Бих могла да си намеря мъж, който да ме обича и който ще иска да създадем семейство. О, Спър Маккой, надявам се, че разбираш колко е важно това за мен, и то точно в този момент.

Той ѝ отвърна, че разбира.

— Хайде да го направим още веднъж, чудесни Спър Маккой.

Той се засмя.

— Хей, трябва да ми дадеш поне петнайсет минути, за да възвърна силите си.

— Ще ти дам десет минути, не повече. Преди нощта да свърши, искам да изпробваме още много чудесни и възбуждащи начини.

И те ги изпробвах...

Едва бе минало шест сутринта, когато някой заблъска по вратата на Спър.

— Маккой? Вътре ли си?

Спър се събуди бавно, стана от леглото и видя, че Тори още спи. Отиде до вратата и я откряна леко.

— Спър Маккой?

— Да.

— По-добре веднага да дойдеш в ранчото „Bar Veer“. Имаме неприятности. През нощта трима човека от ранчото „Съркъл Джей“ дошли и подпалили втория обор. Нашият пазач стрелял по единия от нападателите и го убил. Застреляният е Джед Матюз. Той работи в ранчото „Съркъл Джей“. Мистър Кеймбридж иска да дойдете в ранчото колкото е възможно по-скоро.

— По дяволите! — измърмори Спър. — Като че ли войната започна.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Спър се облече бързо, взе револвера си, един чифт резервни дрехи, яхна коня си и се отправи заедно с каубоя към ранчото „Бар Уест“, без да се отбие в смесения магазин за провизии и други принадлежности, както възнамеряваше отначало. Те пришпорваха конете и пристигнаха в ранчото малко след седем. Сега ранчото приличаше на военен лагер.

Двама от каубоите с карабини в ръце ги посрещнаха в началото на пътеката и първо се увериха в тяхната самоличност, преди да ги пуснат в границите на стопанството.

Кеймбридж беше небръснат и изглеждаше така, сякаш не бе спал цяла нощ; носеше шесткалибров револвер в нов-новеничък кобур.

— Поставил съм постове навсякъде около сградите на ранчото — каза Кеймбридж. — Почистихме всяко оръжие, което можахме да намерим, включително шест ловджийски пушки. Всеки има по една карабина и сто патрона. По дяволите, като че ли войната вече започна. Първите изстрели прозвучаха преди не повече от шест часа.

— На какво разстояние е „Съркъл Джей“? — попита Спър.

— Около петнайсет мили.

— Качвайте се на коня. Ще се отправим натам. А, намериха ли нещо в дрехите на убития?

— Да, по дяволите. В портмонето му имаше две писма, адресирани до него от Мичиган.

— Вземи ги и да вървим.

Кеймбридж отправи настойчив поглед към Спър.

— Револвер ли да взема, или ще е по-добре карабина?

— По-добре не вземай никакво оръжие. Аз ще бъда въоръжен и аз ще говоря. А сега хайде да тръгваме.

Пришпориха конете в галоп, като достигнаха около шест мили в час. Ездата до „Съркъл Джей“ отне малко повече от два часа и половина, така че те пристигнаха малко след десет часа сутринта. На

тесния път, който водеше към ранчото „Съркъл Джей“, не се виждаше никакъв въоръжен пост.

Докато яздеха, Спър даваше наставления на Кеймбридж как да се държи.

— Просто си стой и мълчи. И преди съм попадал в подобни ситуации, а освен това съм на ничия страна, с една дума — безпристрастен. Също така съм представител на закона, а това ще окаже голямо влияние. Каквото и да се случи, не избухвай, не се ядосвай и не започвай да крещиш. Не заплашвай когото и да било!

Когато доближиха къщата на ранчото, от задната врата излезе един огромен мъж и застана на стълбите; на кръста си мъжът беше затъкнал револвер, а в ръката си държеше карабина. Той беше висок повече от шест фута, а Спър прецени, че тежеше почти триста фунта. Носеше сплескана кафява широкопола каубойска шапка, а лицето му бе покрито с рижа брада.

— Това е Рей Джордан, собственикът на това ранчо — каза Кеймбридж, но толкова тихо, че мъжът на стълбите не можа да чуе думите му.

Двамата ездаци спряха на десет ярда от мястото, където бе застанал Джордан.

— Кеймбридж, никой не ти е разрешавал да стъпваш в това ранчо. Какво правиш тук?

— Мистър Джордан, името ми е Спър Маккой. Служител съм на тайните служби на Съединените Щати. Сигурно сте чували за щатските съдия-изпълнители. Аз притежавам десет пъти повече власт от всеки един от тях. Преди да започнете да обвинявате, мисля, че ще е по-разумно да седнем и да поговорим.

— Ти ли доведе агента, Кеймбридж?

— Той не ме доведе, мистър Джордан. Аз го доведох. Тук съм, за да помогна да се намери отвлечената дъщеря на сенатора, а не да се разправям с вас. Спрете да се държите по този начин и да ме ядосвате. Къде искате да разговаряме — тук или предпочитате това да стане зад решетките на затвора?

— Хм. Добре, ще говоря тук като свободен човек.

Те отидоха на верандата и насядаха около масата, която винаги стоеше там и която бе цялата на петна, тъй като бе боядисвана поне половин дузина пъти, и то с различен цвят.

Когато се настаниха, Спър вдигна ръка.

— Първо, известно ми е, че между двете ферми съществуват някои проблеми. Точно сега нямам време да се занимавам с тях. Всичко, което мога да направя в този момент, е да получа вашата дума, че няма да се случват повече инциденти, като например вчера в ранчото „Бар Уест“.

— Какво, по дяволите, искате да кажете с това?

— Знаете много добре какво искам да кажа, мистър Джордан! Няма да търпя никакви празни приказки и уверения от ничия страна, така че приключваме дотук. Бях в другото ранчо и бях свидетел как част от вашите хора се появиха при залез-слънце и изпочупиха половин дузина прозорци на къщата. Отвърнахме на огъня и застреляхме един от конете. Конят беше дамгосан с вашите инициали и не се опитвайте да ми пробутвате небивалици от рода на това, че животното се е отделило от стадата и някой го е намерил. Какво ще кажете за този опит за убийство.

— Убийство? Просто някои от моите момчета са се позабавлявали малко.

— Хубаво, тогава те ще бъдат подведени под отговорност и ще продължат да се забавляват, само че в Тексаския щатски затвор. Имаме писмено оплакване с иск до съда за нанесени материални щети на ранчото. Общата сума възлиза на трийсет и седем долара и четирийсет и пет цента.

Джордан кимна. На кръглото му лице се появи усмивка.

— Мога и да не приема тези обвинения. Докажете, че тъкмо моите хора са свършили това. Може и да са били някои други в съседство.

— Така. Но по-късно същата нощ или рано тази сутрин големият обор в ранчото „Бар Уест“ бил подпален и изгорял до основи. Един от пазачите видял петима мъже да палят огън в обора, след това изтичали бързо оттам, качили се на конете и изчезнали. Пазачът стрелял седем пъти по тях и улучил един от подпалвачите. Този човек се казва Джед Матюз, и работи за вас. Сега лежи в ранчото „Бар Уест“.

— Застреляли сте Джед? Но той беше безобиден.

— Той е участвал в палеж, мистър Джордан, а присъдата е от пет до десет години затвор. Искам имената на другите четирима мъже, за да бъдат изправени пред съда в Суийт Спрингс колкото може по-скоро.

— Как бих могъл да знам кои са били?

— Те работят за вас, а освен това са го направили по ваша заповед. Сигурен съм, че знаете кои са.

— Мисля, че мога да науча — отвърна Джордан, а самодоволната му усмивка бе отстъпила място на обидата и огорчението.

— Имаме също иск за изгорелия обор, за смъртта на две млечни крави, за унищожени десет тона сено, освен това трябва да доставите нова каруца и да покриете разходите за построяването на нов обор. Всичко две хиляди четиристотин осемдесет и шест долара.

Джордан дръпна назад стола си и бързо се изправи на крака.

— Какво говорите, по дяволите? Никой обор не струва толкова. Миналата година построих един за двеста долара.

— Тази е цената за построяването на този обор, мистър Джордан, новата каруца и двете крави. Готов ли сте да платите щетите сега, или да се отнеса към съда?

— Това си е чист грабеж. Не мога да платя.

— Сега: имената на онези четиримата, които подпалиха обората.

Джордан даде имената им. Спър се изправи.

— Бих казал, че разговорът ни почти приключи. А, пропуснахте да се осведомите за състоянието на вашия каубой Матюз.

Един миг Джордан остана неподвижен, после притисна юмруци към хълбоците си, като продължаваше да се взира в Спър.

— Мислех, че сам ще ми кажете.

— Ще ви кажа. Матюз беше убит миналата нощ. Може би не знаете, Джордан, но когато смъртта настъпи при извършване на углавно престъпление, всички съучастници могат да бъдат обвинени в убийство. Четиримата ваши каубои ще бъдат обвинени в убийство веднага след като се върна в града и се срещна с областния съдия. Предполагам, че няма да ги посъветвате да предприемат някое дълго пътуване.

— Вие... вие не може да направите това. Не е честно.

— Нито пък умишленият палеж на обората на съседа ви, мистър Джордан, нито изпращането на вашия каубой на явна гибел. Съветвам ви да не предприемате никакви по-нататъшни насилствени действия срещу „Бар Уест“. Ако имате да кажете нещо повече, говорете с областния съдия.

Спър обърна гръб на собственика и двамата с Кеймбридж се отправиха към конете си. В един момент Спър почувства неприятни тръпки по гърба си, но това чувство бързо отмина. Помисли си, че Джордан бе извадил револвера си, но не беше.

Двамата мъже бавно се отдалечиха от „Съркъл Джей“. След като се отдалечиха на достатъчно разстояние, за да не могат да бъдат застигнати от куршум, те подкараха конете в галоп и се насочиха към „Бар Уест“.

Доволен, Кеймбридж се бе ухилил до уши.

— Мътните го взели! Никога не съм виждал стария Джордан хванат в собствения си капан! Можеше направо да експлодира, когато му хвърли в лицето онези обвинения за убийство. Можеш ли наистина да изпълниш това, което каза?

— По всяка вероятност, мистър Кеймбридж. Тези санкции не са прилагани много често, но когато случаят е наистина сериозен, вършат работа. Не мисля, че ще имате повече проблеми със „Съркъл Джей“, поне докато се върна от издирването на Пени Уолингтън. Твоят човек готов ли е да тръгне?

— Да, казах му миналата нощ.

— Нямах време да набавя необходимите неща за дълъг път. Ще имаме нужда от един или два домакински съда и достатъчно храна за двама ни за четири или пет дни. Трудно е да се каже колко време ще отсъстваме.

Три часа по-късно, след като се бяха върнали в ранчото, Спър оседла отпочинал кон, а на други два коня натовари храната и принадлежностите.

Малачи Съли, човекът, който щеше да го придружава, беше един много нисък каубой от ранчото. По произход беше тексасец, носеше широкопола кафява каубойска шапка, а на двете си бедра имаше по един шесткалибров револвер.

Поеха с умерено темпо. Според Съли до блатистата местност имаше около седемдесет мили.

— Дяволите да го вземат, дълъг път е това, Спър — каза Съли. — Яздихме два дена непрекъснато, което, разбира се, беше отвратително.

— До вечерта ще се опитаме да преминем колкото е възможно по-голямо разстояние — каза Спър. — По всяка вероятност ще яздим

до десет вечерта, чак след това ще спрем. Можеш ли без затруднения да следваш дирята?

— Трудно е да я изгубиш, дори в тъмното — отвърна Съли.

Яздиха до единайсет часа, след това извадиха одеялата си и се приготвиха за сън, без да палят огън. Бяха се придвижили далеч на север, а някой скитащ команч би могъл да види или да подуши дима. Спър смяташе, че са изминали около двайсет и пет мили, а им оставаше да изминат много повече.

На втория ден следите вече не се виждаха така ясно. По всяка вероятност в този район бе вилняла буря и на места отпечатъците от копитата на по-голямата част от конете бяха напълно заличени. Спър и Съли продължиха в същата посока и скоро отново попаднаха на следите, но загубиха два часа.

Късно през втората нощ те достигнаха мястото, където каубоите бяха обърнали конете обратно и бяха се върнали.

— Това е мястото — каза Съли. — Превели са конете през мочурливата местност. Това е единственият път тук, така че не мисля, че индианците са се опитвали да заблудят евентуални преследвачи.

Тази нощ си стъкнаха малък огън само колкото да си приготвят храната; вечерята им се състоеше от сандвичи с бекон и наденица, към което прибавиха по един буркан с консервирани праскови. Те бяха станали любимият десерт на всички в ранчото особено когато се предприемаха пътувания на къси разстояния, където по-голям товар не беше в тежест.

Бяха на крак още с първите утринни лъчи и продължиха пътя си. Спър пое през мочурището и откри следите, съвсем ясно отпечатани в по-отдалечената част. Те продължаваха през долината, която, изглежда, водеше в някакъв малък проход.

Сега двамата се бяха приближили достатъчно, за да могат да видят в далечината острата скала, която се извисяваше на стотици футове височина. Спър беше чувал, че големият скален масив продължава на разстояние двеста мили.

— Стейкид Плейнс се намира от другата страна на тази скала — каза Съли. — Никога не съм бил толкова близо до тези равнини.

— Мислиш ли, че индианците живеят тук?

Съли поклати глава отрицателно.

— Не и през лятото. Идват тук неизвестно откъде да събират ядки и диви плодове, а също и да ловуват. Иначе тук не расте нищо.

Сега слязоха от конете и тръгнаха пеша, като държаха поводите в ръце, с погледи, вперени напред. След като изминаха три мили, Спър започна подозрително да души въздуха.

— Усещам миризмата на дим — заяви той. — Сигурно се намираме по посока на вятъра от големия бивак. Ще намерим място, където да се скрием през останалата част от деня. Когато се стъмни, ще излезем и ще разучим какъв лагер има наблизо.

— И ще се опитаме да измъкнем Пени оттам? — запита Съли.

— Само ние двамата срещу сто войни, а дори и да са по-малко, те ще са поне петдесет? Това не е най-добрият начин на действие, ако искаш да доживееш до преклонна възраст. Първо ще огледаме мястото.

Веднага след като се стъмни, те излязоха от гъстите храсти, които използваша за скривалище, и подкараха конете си нагоре. Луната бе наполовина изгряла; по тази причина те можеха да се придвижват по-лесно.

Миризмата на дим се усили и не след дълго пред тях изникнаха десетки горящи огънове.

Двамата завързаха конете и се промъкнаха по-близо. Когато достигнаха половин миля разстояние, Спър започна да брои вигвамите. Можда да преброи четирийсет и четири или четирийсет и пет, не беше съвсем сигурен.

Съли поклати глава.

— Не смея да се приближа повече. Не искам да бъда заробен до шия в някой мравуняк. Чувал съм, че така постъпват с пленниците.

— Няма да ни хванат — започна да го убеждава Спър. — Те не очакват никого. Дори не са поставили постове. Не се намираш в по-голяма опасност, отколкото във всекидневната на баба си.

Бяха се приближили още повече до скалата на Стейкид Плейнс, така че сега можеха да виждат бивака по-добре. Да, имаше четирийсет и пет палатки, което със сигурност означаваше около четирийсет и пет воина. Една от тях изглеждаше по-голяма от другите. Пред нея гореше огромен огън, на светлината му се виждаха индианци, които, изглежда, се бяха събрали на съвет. Пламъците осветяваха и един огромен летящ орел, нарисуван на голямата палатка. Това трябва да беше вигвамът на вожд на племето. Единственият вожд на команчите, който Спър

можеше да си спомни, беше Летящия орел, мъж на около четирийсет години, който напълно бе заслужил честта да бъде истински вожд.

Отрядът на Летящия орел беше най-голямата група сред команчите, която търгуваше с коне. Летящия орел би заменил всеки и всичко за коне. Ако не можеше да открадне, тогава търгуваше.

Да, Пени трябваше да бъде откупена срещу коне.

Спър и Съли наблюдаваха лагера в продължение на три часа. Най-послед съвещанието свърши, повечето от огньовете бяха загасени и не след дълго лагерът утихна, тъй като много от индианците спяха. Спър наблюдаваше внимателно, но единствено кучетата се движеха тук-там в лагера.

Спър бе доволен, че вятърът не духаше от посоката, където бяха той и Съли. Не беше забелязал никакви следи от присъствието на бялата жена. Сигурно беше в някоя от палатките. Нямаше значение дали тя щеше да бъде превърната в съпруга или робиня на война, който я бе отвлякъл — и в двата случая той щеше да извърши сексуално насилие спрямо нея — грубо, а може би и брутално.

Спър въздъхна. Точно сега не можеше да направи нищо за Пени Уолингтън, независимо дали тя беше сенаторска дъщеря или не. Засега можеше само да остане на мястото си, да си осигури добро прикритие и да наблюдава бивака през деня. Може би щеше да разбере къде е скрито момичето.

Бързо отхвърли мисълта за размяна. Нямаше какво да предложи за откуп. По-добре щеше да бъде, ако имаше зад гърба си войници с коне. Трябваше да се измисли някакъв по-приемлив план. Спър реши, че засега ще се върне в ранчото. Надяваше се сенаторът да е пристигнал и двамата щяха да направят някои планове. Може би сенаторът би могъл да повика войски от форт Грифин. А може би вече е извикал взвод, който да се е отправил към ранчото. Спър можеше само да се надява.

Спър събуди Съли, двамата се върнаха при конете, след което поеха обратно към ранчото „Бар Уест“. Сенаторът нямаше да остане много доволен от това, което Спър имаше да му казва.

Бе сигурен, че Пени не е щастлива. Намираще се в ръцете на диваците вече две седмици. Щеше да измине още време, преди дори само да опитат да я спасят. Искрено се молеше момичето да не страда

много. Спър чувстваше, че е въввлечен в една трагедия, и при това се чувстваше безпомощен, защото не знаеше какво да прави.

ГЛАВА ПЕТА

Пени Уолингтън никога не си спомняше да е била толкова мръсна. Не ѝ позволиха нито веднъж да се изкъпе или поне да се измие в потока, откакто бяха пристигнали преди десет дни. Косата ѝ беше ужасна, сплъстена и мръсна. Трябваше да спи на земята направо върху бизонската кожа.

Тя излезе извън палатката и седна на земята, благодарна поне за това, че можеше да диша чист планински въздух. Беше горещо, но поне беше навън. В първите три дни я държаха само вътре във вигвама, като ѝ позволяваха да излиза само за да се облекчи.

Втората жена на Уонтъби, която беше по-млада и бременна, се отнасяше не толкова грубо и дивашки с нея. Тя придружаваше Пени до тоалетната и я пазеше да не избяга. Пени знаеше, че лесно би могла да тича по-бързо от бременната в седмия месец жена, но воините скоро щяха да тръгнат по дирите и да я намерят.

Тя се настани близо до Уонтъби, воинът, който я бе отвлякъл. Пени не бе сигурна какво прави той, но предполагаше, че я излага на показ, очевидно с намерение да я продаде. Двама други воители се спряха край тях, втренчиха се в нея, казаха нещо на Уонтъби и отминаха. Скоро дойде и един по-възрастен мъж. Той, както и другите двама, носеше само препаска, нямаше нито риза, нито панталони.

Вече бе свикнала с това, но най-напред голата мъжка плът около нея я смущаваше.

По-възрастният мъж заговори на Уонтъби, след това коленичи до нея и повдигна роклята ѝ, за да огледа краката ѝ, после хвана гърдите ѝ, сякаш имаше намерение да ги измери. Много ѝ се искаше да зашлеви мъжа, но Уонтъби изръмжа предупредително. Най-накрая старият индиански воин поклати глава и си отиде.

Пени се върна назад в мислите си към първата нощ в палатката, когато Уонтъби се бе нахвърлил върху нея. Тогава се учуди колко силно и здраво тяло има той. Бе разтворил краката ѝ и грубо бе навлязъл в нея, беше я наранил и тялото още я болеше.

Тя неведнъж си бе мислила как ще прави любов за пръв път. Едно от момичетата във Вашингтон беше го правило няколко пъти и бе казало на Пени какво се случва и как би трябвало да се чувства. Пени смяташе, че това момиче сигурно вече е бременно и си търси съпруг.

Когато Уонтъби проникна в нея, Пени спря да се бори. Не можеше да направи нищо. Постепенно бе започнала да овлажнява и той навлизаше по-лесно в нея. Всичко вървеше добре, но след това той започна да издава диви звуци, последвани от груби, неконтролируеми тласъци.

След това той се отдръпна от нея, остави я и отиде да се нахрани. Пени остана да лежи там, където си беше. Това ли беше всичко, което трябваше да се случи? Не бе почувствала нищо, освен болка, след което последва приятно затопляне, когато той свърши. Облече си отново роклята и се приближи към огъня в средата на палатката.

По-възрастната жена, първата съпруга на Уонтъби, ѝ крещеше и я буташе назад да си върви. Уонтъби се хранеше. Хрумна ѝ, че може би първо яде той и ако имаше нещо останало от храната му, разделяха си го жените. Или вероятно тя щеше да бъде последната, която трябва да се нахрани и за нея нямаше да остане нищо.

На втория ден успя да научи имената на съпругите на индианеца. По-старата се казваше Хейпау. Пени нямаше никаква представа какво означава това име. Мислеше си, че всички индианци имат романтични имена, като Малка сърна или Бягащ елен. Бременната жена, която Пени смяташе за не по-възрастна от 16–17 години, се наричаше Фланруу. Думите бяха от езика на команчите и затова нищо не ѝ говореха. Тя ги повтаряше отново и отново, за да може да ги използва, когато се наложеше. Уонтъби беше друго име, което тя никога нямаше да забрави.

На два пъти Уонтъби се бе промъквал под завивките ѝ и я бе обладал. Тя разбра, че е далеч по-лесно да не му се противопоставя. Втория път той я бе ударил през лицето и тя падна на една страна. Бе направил това, защото тя много бавно събличаше роклята си.

Този път светлината беше достатъчна, за да види възбуждения му член. Беше по-къс, отколкото тя си бе мислила, тъй като ѝ се струваше, че когато навлизаше в нея, беше по-дълъг; успя да види, че цветът му бе мораво червеникав, същият цвят имаха и тестисите му. Момичето от

Вашингтон ѝ бе разказвало какво представляват мъжките органи и дори ги беше нарисувало. Въпреки това тя бе изненадана и шокирана.

Щеше ли някога да бъде отново чиста? Уонтъби се изправи от мястото, където бе застанал пред палатката. Отляво, облеганото на едно малко дърво, стоеше копието му, а до него бе оставен щитът на индианеца, направен от груба бизонска кожа. Върху щита имаше странни рисунки и големи цветни петна. Оръжията бяха приготвени и поставени съвсем наблизко, за да ги грабне веднага в случай на нападение.

Пени бе изненадана, когато откри с какъв тежък труд се занимаваха жените. Те трябваше да готвят, да донасят дърва за огъня, изобщо да вършат всичката работа в лагера. Пени бе чувала, че когато индианците се местеха и прибираха палатките, пак жените бяха тези, които извършваха цялата работа, като опаковаха и товареха всичко необходимо.

Воините и по-големите момчета не правеха нищо по цял ден. От време на време мъжете изчезваха и когато се връщаха, носеха или сърна или антилопа. След това семейството колеше животното, разрязваше го на части, даваше част от месото на приятели и готвеше вкусни гозби. Останалата част нарязваха на тънки ивици и го окачваха на големи заострени колове. Месото трябваше да бъде изложено на слънце не по-малко от три дни, за да може да изсъхне достатъчно и да не се развали. Накрая се получаваше пастърма. След като месото се изсушеше, индианците го прибираха в специални правоъгълни кутии, направени от сурова кожа; използваша ги да съхраняват в тях храна, пемикан^[2] и пастърма. Пени беше намерила подобна кутия, която бе пълна с пастърма, взе си едно малко парче и започна да го яде. Изсушеното месо беше много вкусно.

Сега тя наблюдаваше Уонтъби, който приключи с яденето и се отдалечи. Смяташе, че той е на около двацет и пет или двацет и шест години. Първата му жена изглеждаше на същата възраст. Нямаше деца. Очевидно Хейпау не можеше да ражда.

Така че сега Уонтъби имаше втора жена, която за него не беше нищо повече от неплодна кобила, която можеше да му роди много деца. Не, Пени нямаше да му ражда дете. Беше твърде млада, за да забременява и да ражда. Искаше да се върне вкъщи, след това във Вашингтон, искаше да продължи да ходи в училище!

Фланруу се приближи към нея и ѝ сипа яхния от един връщ на слабия огън съд. Използваше костена лъжица и слагаше яденето в купа, направена от някакъв вид кратуна, изпечена и закалена на огън.

Пени отдавна спря да изпитва отвращение от вида на индианската храна, тъй като винаги беше толкова гладна, че изяждаше всичко, което намереше или те ѝ даваха. В яденето тази вечер почти нямаше месо. А малкото, което беше сложено в яхнията, сигурно беше от катерица. То никак не беше лошо. Тъй като бе родена в Тексас, тя и преди бе яла месо от катерица, а също и месо от гърмяща змия и само веднъж от антилопа.

След като се нахрани, ѝ дадоха големия съд и другите по-малки съдове, за да ги измие на близкия поток. Фланруу я придружи, като я наблюдаваше. Когато всичко бе вече чисто, Пени седна близо до водата и започна да хвърля камъчета.

Фланруу се приближи и седна до нея. Усмихна се, Пени не помнеше друг път да се е усмихвала. Тя започна да жестикулира с ръце, но Пени не разбра.

Фланруу се намръщи за миг.

— Уонтъби — каза тя, а Пени я наблюдаваше внимателно. — Уонтъби, — повтори индианката, след това събра дланите на ръцете си, после отдалечи едната от другата.

Фланруу повтори движението два пъти. Пени се намръщи, като се опитваше да я разбере.

— Уонтъби — повтори Пени, след това направи същото движение. Фланруу кимна и се усмихна. Пени отново направи същото движение и каза: — Уонтъби излезе.

Фланруу я погледна внимателно, когато чу новата дума. Пени повтори думите си. Накрая Фланруу се помъчи да каже същото и след три опита успя. Това беше първата английска дума, на която Пени научи бременната индианка.

Когато тази нощ Уонтъби влезе в палатката, Пени потрепери. Той втренчено я гледаше на слабата светлина на огъня, след това седна до нея и започна да притиска леко гърдите ѝ през роклята. Когато дочу, че го викат отвън, той изръмжа недоволено, стана и излезе. Не се върна през цялата нощ.

Не се появи и на следната сутрин. Фланруу с ръце се опита да обясни къде се бе отправил воинът. Най-накрая Пени разбра. Бе

отишъл с още шестима воители на лов, но някъде надалеч. Заминали с конете си и ще отсъстват няколко дни.

Този ден нямаше толкова много работа. Когато дойде време за вечеря, ядоха сготвена пастърма и диви плодове, които бяха набрали през деня. След като съвсем се стъмни, трите жени се прибраха в палатката и си легнаха. Пени се намираше в най-отдалечения ъгъл, точно срещу външната кожа, която бе навита малко нагоре, за да може хладният бриз да прониква в палатката.

Пени се настани удобно в завивките и се опита да заспи. Миг покъсно чу тихото хъркане на Хейпау от другата страна на ярко горящия огън.

Пени вдигна изненадано поглед, когато Фланруу приседна до нея. Тя започна да говори на Пени нещо с приятен и мек глас, но Пени нямаше и най-малка представа какво искаше да ѝ каже индианката. Пени спеше, облечена в единствената си рокля, която сега беше мръсна и висеше на парцали, но тя нямаше нищо друго, което да облече. Фланруу я накара да седне, след това подаде на Пени мека рокля, изработена от еленова кожа. На слабата светлина на огъня Пени кимна с глава и се усмихна.

Фланруу докосна гърдите ѝ, след което посочи към Пени и ѝ даде роклята. Тя сигурно бе подарък от Фланруу — истинска рокля, направена от здрава еленова кожа. Несъмнено бе много по-практична от тази, която Пени носеше в момента.

Пени отново кимна с глава и в изблик на благодарност се пресегна и прегърна Фланруу. Индианката също я прегърна. Когато телата им се разделиха, Фланруу продължаваше да държи ръката на Пени. Индианката взе роклята, посочи към гърдите си, след това посочи Пени.

— Какво? — попита тя неразбиращо.

След това ръката на Фланруу обхвана гърдата ѝ и я погали. Докосването бе толкова нежно, че Пени не знаеше какво да прави. Изведнъж прозря истината. Беше чувала от приятелката си във Вашингтон, че някои жени правят любов с други жени. Тогава се бяха смели и шегували, като се чудеха какво точно правеха такива жени. Но сега не беше шега, всичко бе реалност.

Пени настръхна, но Фланруу не ѝ обърна внимание. Тя продължаваше да гали гърдите ѝ и изведнъж Пени осъзна, че по тялото

й се разлива топлина, зърната на гърдите и се втвърдиха и щръкнаха. Никога, през целия си живот, не бе се чувствала така.

Пени стоеше така, неспособна да направи и най-малкото движение. Фланруу, изглежда, знаеше какво прави. Тя повдигна роклята на бялата жена, изхлузи я през главата ѝ и я захвърли настрани; след това посегна към голите гърди на Пени, обхвана ги с двете си ръце и започна да ги гали бавно и нежно, докато накрая Пени почувства, че цялото ѝ тяло отговаря на ласките и дишането ѝ стана все по-забързано и учестено.

Фланруу хвана ръката на Пени и я плъзна под роклята си от еленова кожа към набъбналите си гърди. Индианката промълви няколко думи и Пени леко притисна гърдите ѝ. Много бавно Фланруу накара Пени да легне върху завивките си. Индианката спусна ръката си между краката на Пени и за миг замря. После нежно започна да гали най-интимното ѝ място.

Пени изстена. Беше толкова хубаво, толкова нежно. Изведнъж почувства устните на индианката върху гърдата си — тя започна бавно да я лиже и смуче. Пени изпусна дълбока въздишка, когато почувства пръстът на жената да навлиза във вагината ѝ. Миг по-късно той се премести върху едно много специално местенце малко по-нагоре.

Малкият клитор на Пени започна да тръпне от възбуда, очите ѝ се разшириха, а дишането и се учести многократно, докато накрая тя започна да се гърчи, стеноейки тихо. После, преди да осъзнае какво ставаше, цялото ѝ тяло бе разтърсено от конвулсии. Като че ли всеки нерв бе зареден с електричество, а тялото ѝ потреперваше в сладостна агония. Всичко се случи толкова бързо, след което също толкова бързо отмина.

Пени най-накрая осъзна, че цялата беше потна и че тялото ѝ откликваше на ласките на индианката.

След това Фланруу хвана ръката на Пени и я постави между краката, под издутия си корем. Пени остави ръката си да лежи там. Фланруу каза нещо, взе отново ръката ѝ и я притисна към големите си срамни устни. Пени въздъхна.

С нежен, трептящ от страст глас, Фланруу каза още нещо, като в същото време хвана ръката на Пени, улови два пръста и ги мушна във вагината си.

— О, боже! — възкликна Пени.

Фланруу я накара да движи пръстите си във вагината ѝ като пенис и Пени направи това няколко пъти. След това индианката премести пръста на Пени върху клитора си и ѝ показа как да го милва възбуждащо.

Пени се намръщи в тъмнината. Индианката я накара да седне, като с едната си ръка галеше гърдите ѝ, а с другата — клитора ѝ. Отне ѝ повече време, но скоро Фланруу леко потръпна. Тялото ѝ също както на Пени преди това, се разтърси от спазми и тя заскимтя и застана, докато кулминационният момент отмина.

Когато всичко свърши, Фланруу се мушна под завивката до Пени. Целуна гърдите ѝ, мушна отново ръката си между краката ѝ и прошепна нещо, което Пени не разбра. Миг по-късно индианката заспа.

Пени научи много неща в индианския лагер. Щеше да има какво да разказва на Бел, когато се върне във Вашингтон, ако изобщо я видеше отново.

Пени почувства женската ръка на гърдите си и се усмихна. Тя се пресегна и погали гърдите на бременната, докато зърната ѝ започнаха да се втвърдяват, след това Пени премести ръката си между краката ѝ. Фланруу разтвори крака и Пени отново започна да гали клитора ѝ. Индианката се събуди, усмихна се, тръпките на оргазма скоро разтърсиха тялото ѝ.

Само Хейпау оставаше безучастна към тези ласки, тъй като продължаваше да спи и леко да похърква; накрая двете млади жени също заспаха.

Когато Пени се събуди сутринта, не намери Фланруу до себе си. Намръщи се за момент, като се чудеше дали всичко е било само сън. В следния миг разбра, че е съвсем гола под завивките от бизонска кожа. Може би все пак не е било сън.

Отдавна се бе съмнало и Пени се огледа наоколо и забеляза роклята от еленова кожа, поставена близо до сламеника. Пени бързо скочи на крака. Значи не е било сън. Сега беше сигурна, че в бивака на команчите има една добра приятелка.

Пени се замисли за това. През двете седмици, които бе прекарала тук, тя никога не видя Уонтъби да говори или дори да докосва Фланруу. Той изобщо не ѝ обръщаше внимание. Тя реши, че това може би е част от индиански обичай, може би Уонтъби не желаше да

направи лоша магия на детето си. Но Фланруу беше пожелала малко нежност. Пени поклати глава. Кому би причинило болка това? Пени бе научила нови неща за собственото си тяло, а освен това бе дарила бедното момиче с ласки.

След като размисли, Пени стана, нахлузи новата рокля през главата си и се усмихна. Да, тази рокля беше чудесна и много удобна, поне докато бе принудена да остане тук. Къде ли бяха в този момент баща ѝ и онези войници, които той командваше? Може би трябва да опита сама да избяга. Съвсем неясно, в ума ѝ започна да се оформя една идея. Можеше и да успее, но се нуждаеше от помощ. Ако Фланруу се съгласеше да ѝ помогне, със сигурност щеше да се справи!

[2] Пресована пастърма — б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Обратният път от покрайнините на Стейкид Плейнс премина без произшествия. Пътуването им отне цели два дни и когато пристигнаха в ранчото „Бар Уест“, бяха много изморени и в лошо настроение. Щатският сенатор Уиймън Б. Уелингтън бе застанал на задната веранда, като пушеше цигара и ги наблюдаваше.

Веднага щом съзря внушителната фигура, Спър слезе от коня и се приближи. Сенаторът беше едър, широкоплещест мъж, висок около шест фута. Носеше каубойски дрехи и колан, от кобура на който се подаваше дръжката на многократно използван „Келт“. Бе стиснал ръцете си в юмруци, докато гледаше втренчено Спър. Когато приближи, Спър забеляза, че лицето на сенатора имаше неправилни черти, лице, което бе започнало да застарява; очите му блестяха, а гъстата му черна коса, в която се преплитаха и бели кичури, обрамчваше като корона главата му. Той захвърли пурата и издуха дима.

— Сенатор Уолингтън, името ми е Спър Маккой. Агент съм от тайните служби и генерал Халек ме изпрати да ви помогна да намерите Пени.

— Маккой — отвърна сенаторът, като му подаде ръка. — Чувал съм дяволски добри неща за вас. Надявам се да са истина и да направите чудо, Маккой, и да намерите дъщеря ми.

— И аз се надявам, сенаторе. Позволете ми да се изкъпя и да изпия чаша кафе и след това ще ви разкажа всичко, което знам за Пени и положението, в което се намира.

— Вечеряли ли сте? — Спър поклати отрицателно глава. — Добре, след като се нахраните, ще поговорим в кухнята. Наясно съм, че в този момент дори и да желаем, не можем да направим нищо.

Половин час по-късно сенаторът седна край голямата кухненска маса, където членовете на семейството и работниците се хранеха; сенаторът не свалеше поглед от Спър. До едната страна на кухнята

бяха поставени две печки, маси и кухненски шкаф. От другата страна близо до масата се намираще огромна камина.

— Сега нека да поговорим, Маккой. Кеймбридж, управителят, ме осведоми. Сега ще взема нещата в свои ръце. Той ще остане тук, може би няма да ви се налага да го виждате повече. Харесва малкия си офис и ще работи там. А сега, кажете ми, мислите ли, че команчите са склонни да приемат откуп?

— Те разменят всичко срещу коне. Славят се като най-големите конекрадци и търговци на коне в страната. Мисля, че ще можем да откупим Пени с коне.

— Колко?

— Бих започнал с предложение за трийсет и пет и ако се наложи, бих качил до сто.

— Това не е проблем. Ще купя коне. Но как трябва да се постъпи с индианците?

— Сенаторе, търгувал съм с много индианци. Няма да се задоволят с празни приказки. Искат да се действа веднага. Вярват в това, което виждат, а не на обещания. Мисля, че най-доброто решение е да закараме до долината петдесет коня, както и достатъчно мъже, които да ги пазят; след това аз ще отида невъоръжен в лагера им и ще говоря с тях.

— Може да свършиш надупчен със стрели или нарязан на парчета.

— Така е. Но индианецът уважава човек, който проявява храброст особено когато е безразсъдно смел и може да се бие.

— Искате да кажете, че ще се биете с тях?

— Да, най-малко с един от тях. Ако мога да докажа, че съм достоен противник на най-опитния им воин, ще имаме голяма надежда за успех.

— А защо да не ги нападнем с две роты от Форт Грифин и да освободим Пени?

Спър въздъхна. Може да се окаже по-трудно, отколкото си мислеше. Можеше да му се наложи да води две битки — една тук и другата в лагера на команчите. Поклати глава и погледна строго сенатора.

— Това няма да свърши работа, ако искате да видите дъщеря си жива. Команчите имат доста странен обичай. Когато някой военен

отряд атакува команчите, първото нещо, което правят индианките, е да убият всяка бяла пленница, робиня или съпруга. И това се върши веднага. Пени няма да бъде жива да ви види, ще бъде мъртва само две или три минути след като кавалерията нападне лагера.

Сенаторът веднага се изправи на крака, склочи ръце на гърба си и с нетърпеливи крачки започна да измерва разстоянието от масата до печката. След известно време спря и застана неподвижно до Спър, който допи ваше третата си чаша кафе.

— Мислиш, че си в състояние да постигнеш повече, отколкото сто войника? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Спър кимна.

— Не точно. Казвам, че имаме шанс да си върнем Пени жива и невредима, ако аз взема петдесет коня и отида в лагера им с предложение за откуп. Казвам, че ако изпратите войници, дъщеря ви няма да живее и минута повече, освен това, ако имате такова намерение, аз няма да дойда. Не обичам да погребвам бели девойки, зверски убити в индиански бивак. Присъствал съм на такова нещо, сенаторе. Нямам никакво желание да гледам обезобразеното от индианските скуоу^[3] тяло на младата жена, която те са намразили още от момента, в който войнът я е довел във вигвама си. Повечето индианци имат по две или три жени и всяка от тях знае отлично как да си служи с ножа.

Сенаторът Уолингтън се отпуска тежко на един стол и опря ръце на дървената маса.

— Добре, Маккой, разбирам. Ще трябва да променя начина си на мислене. Тези хора са диваци и аз ще трябва добре да запомня това. Живеят ден за ден и се ръководят само от емоциите си, а не от разума. Ще запомня това. Благодаря на бога, че президентът нареди да те изпратят тук. Сега, какъв е планът ти, Маккой? Кога ще можеш да се върнеш там? От колко хора ще имаш нужда?

Преди Спър да има време да отговори, един мъж се втурна забързано в кухнята. Беше Ед Хънт, надзирателят. Той отправи тревожен поглед към Спър и сенатора и кимна с глава.

— Сър, радвам се, че ви намирам тук. Имаме голям проблем. Кърт току-що се върна от северната граница на ранчото, там, където реката минава близо до „Съркъл Джей“. Имаме големи неприятности.

— Поеми си дъх, човече — отвърна сенатор Уолингтън. — Сигурен ли си, че това е толкова важно? Тъкмо обсъждахме плана за спасяването на Пени.

— Сигурен съм, че ще искате да знаете за това, сенаторе. Кърт каза, че реката е пресъхнала. Нямало и капка вода. Той тръгнал нагоре по сухото корито, докато накрая открил каква е работата. Онези от „Съркъл Джей“ отклонили реката в канал, който води право в тяхното ранчо. Кърт казва, че каналът изглежда като старо речно корито и мисли, че вероятно Суийт Спрингс Ривър е текла в тази посока преди стотици години. Всичката вода сега отива в „Съркъл Джей“. А без вода нашият добитък ще измре.

Уолингтън отново се отпусна тежко на стола си.

— Хей, но това е незаконно. Не можеш да отклоняваш реката от естественото ѝ корито. Мога да взема разрешение от съда да вдигнем във въздуха онзи бент.

— Но, сенаторе...

— Не искам да слушам никакви възражения. Още сега отивам в града. Доколкото ми е известно, съдията и съдебните заседатели^[4] ще бъдат тук след около седмица.

— Сенаторе, това, което се опитва да ви каже човекът, е, че дотогава всичкият ви добитък ще е измрял — намеси се Спър. — Трябва да се предприеме нещо, и то днес, веднага.

Ед Хънт кимна.

— Той е дяволски прав, сенаторе. Изглежда, като че ли бентът е отпреди ден-два. Дори на миля от къщата в речното корито няма и капка вода.

— Събери двайсет каубои — нареди сенаторът. — На Рей Джордан този път няма да му се размине. Нека всеки от хората ми да има карабина и револвер. Тръгваме веднага след като събереш момчетата.

— И аз тръгвам с вас, сенаторе — каза Спър. — Извършеното е нарушение на закона, а това е в моята юрисдикция. О, мисля, че трябва да вземете с вас два сандъка с динамит, фитили и детониращи капсули. Бентът трябва да бъде вдигнат във въздуха тази нощ, или утре животните ви ще започнат да изнемогват от жажда.

Разстоянието до бента беше десет мили и им трябваша малко повече от два часа, за да стигнат там. Известно време препускаха в лек

галоп, след това забавяха ход, после пак препускаха, за да печелят време.

Кърт яздеше начело. Не след дълго спря сред група раззеленени дървета близо до реката и всички спряха заедно с него.

— Намираме се на около четвърт миля от бента — обърна се той към Спър и сенатора. — Дърветата са достатъчно гъсти, за да се приближим незабелязано, но ще трябва да оставим конете тук.

— Колко човека мислиш, че е сложил Джордан, за да охраняват бента? — попита Спър.

— Предполагам, че през нощта ще има постове — отвърна Кърт. — Щом са си дали труда да направят всичко това, смятам, че сигурно няма да го оставят без охрана.

Спър кимна в знак на съгласие. Бе извадил динамита от сандъчетата и го бе групирал на купчини от по двајсет фишека, които хората бяха натоварили в дисагите си. Сега той ги накара да свалят дисагите от конете и да ги метнат през рамо. Той взе фитилите и детониращите капсули.

Уолингтън се обърна към Спър.

— Мисля, че няма да е зле да се поогледаме наоколо. Ако в тъмното се натъкнем внезапно на онези момчета, много скоро няма да знаем кой по кого стреля. През войната съм преживял достатъчно такива моменти. По-добре води ти, Спър.

Спър кимна и пое начело, докато двајсет и двама мъже се отправиха нагоре по течението.

Коритото на реката тук бе почти сухо. След като изминаха още стотина ярда, Спър спря и направи знак на хората да пазят тишина и да останат по местата си. Той продължи сам напред. Движеше се съвсем безшумно и се приближи на около двајсет фута от бента, направен от отсечени дървета и пръст, на място, където преди е имало прагове, високи три-четири фута. Така че работата, с която трябваше да се справят, не беше никак лесна. Спър заобиколи наляво, но не видя никого. Когато приближи водата от другата страна на бента, той спря и започна да наблюдава отсрещния бряг.

Забеляза светлинка от цигара и почти веднага след това долови няколко прошепнати думи. Явно, там имаше поне двама пазачи. Нямаше никакъв шанс да ги залови. Видя как е построен бентът и поклати глава. Вертикални дървесни стволоче бяха забити в твърдата

земя, и на места се поддържаха от хоризонтално прикрепени към тях дървета. Водата се спускаше, удряше се в бента, след което веднага се отклоняваше наляво в един, по всяка вероятност изкуствено прокопан канал и продължаваше стремглаво надолу в другата долина.

Всичко беше направено напълно незаконно, а освен това отклоняването на реката означаваше смърт за животните в „Бар Уест“. На Спър му хрумна спасителна идея. Той размисли малко, след това се обърна и запромъква тихо назад.

Обясни на хората какво иска от тях. Десет човека трябваше да тръгнат с него нагоре срещу течението и да се разположат около бента. Другите трябваше да се придвижат до мястото, откъдето могат да виждат малкото възвишение с основата на бента и разположението на постове.

— Никой да не стреля, докато не чуete два изстрела от мен — каза той. — След това искам всеки един от вас да даде по два изстрела във въздуха, точно над главите на пазачите. Не искам да се пролива кръв, в противен случай това наистина ще прерасне в междуособна война. В действителност никой не иска война. Съгласен ли сте, сенаторе?

— О, да, разбира се. В такива междуособици никой не излиза победител, най-малко хората, които имат нещастieto да бъдат ранени или убити. Не искаме това.

Спър кимна в знак на съгласие и потегли със своите десет души. Те се отдалечиха доста, най-малко на петдесет ярда от потока, тъй като не трябваше да бъдат чути или забелязани. Тихо, като призраци, се промъкваха в тъмнината. Спър разположи хората на десет ярда един от друг, но не в права линия, а в лека дъга. След това взе динамита от четирима от каубоите, както и четирийсетте фишека, и тръгна нагоре срещу течението, докато намери каквото търсеше — три ствола от плавей, от които направи малък сал. Най-отгоре сложи бомбата, която направи от двайсет фишека динамит. Хвърли във водата един неголям клон и го проследи с поглед как се носи надолу по течението. Пълната луна хвърляше достатъчно светлина, така че Спър се ориентираше отлично. След като изчака трийсет секунди, съвсем ясно долови как клонът се удари в бента. Отрязва две парчета фитил — едното шест, а другото осем фута. Сложи единия край на по-дългото парче в една

капсула, след което втична капсулата във фишека, който се намиреше най-отгоре.

За по-голяма сигурност Спър направи и втора бомба, подобна на първата. Когато свърши и това, той изпробва и двете бомби на едно място близо до себе си със застояла вода. И двата миниатюрни сала плуваха и до динамита не достигаше вода.

Спър взе двете бомби, сложи ги пред себе си, запали клечка кибрит, заслони за миг пламъчето, докато запали по-дългия фитил и пусна бомбата да се носи по течението. Направи същото и с другата бомба и миг по-късно и двете се носеха надолу по реката, поклащани леко от течението.

Спър се постара да излезе от водата колкото бе възможно побезшумно, след това забърза към хората си, които го чакаха. Докато тичаше към тях, броеше секундите до взрива. Приблужи се до един от мъжете и се свлече на земята до него.

— Двайсет и осем, двайсет и девет, трийсет — промърмори Спър. Каубоят го погледна изненадано.

— Какво е това, по дяволите? — попита той.

— Приблизително времето, когато ще последва големият взрив — отвърна Спър.

На меката лунна светлина бентът се виждаше съвсем ясно. Секунда по-късно небето се озари от ослепителна светлина, като че ли слънцето отново изгря, тя бе последвана от страхотна, оглушителна експлозия, когато едната бомба избухна. Спър присви очи, заслепен от ярката светлина. Когато отново ги отвори, видя, че отвесните стволове, които изграждаха бента, бяха все още на мястото си. Бомбата бе експлодирала твърде рано.

Във внезапно настъпилата тишина той дочу изстрели и стонове, идващи откъм бента. Очевидно, един от мъжете там бе дал изстрел. Спър се зарадва, че изстрелът все пак бе един, а не два. Мъжете крещяха нещо един другиму, но Спър не можеше да разбере какво.

Не бе отброявал секундите, но си мислеше, че е време да избухне и другата бомба. 1/1 преди да успее да предупреди каубоя, залегнал на няколко крачки от него, бомбата експлодира. И сега последва същият оглушителен шум от детонацията на динамита, но в същото време Спър долови звук от разцепващо се дърво и тътена от стремглаво течаща вода.

Постовете, охраняващи бента, отново нададоха силни викове. Спър се изправи, за да може да вижда по-добре. Със сигурност можеше да се каже, че в центъра на дървения бент беше пробит огромен отвор. Чуваше се как водата със сила се втурва и потича в старото си корито.

Той извади револвера си, насочи го към небето и даде два изстрела. Почти веднага след него хората му стреляха по два пъти над главите на постовете. В отговор откъм бента изтрецяха около двайсет изстрела.

Когато ехото от изстрелите заглъхна, Спър се изправи и извика, присвил длани пред устата си като фуния:

— Хей, вие, постовете от „Съркъл Джей“. Нямайте повече работа тук. Имате две минути да излезете оттам или куршумите ни ще ви направят на решето. Говори ви Спър Маккой. Агент съм от тайните служби на Съединените американски щати. Това, което вършите, е нарушение на закона. Ако веднага не излезете оттам и не се оттеглите, ще бъдете арестувани и хвърлени в затвора. Присъдата за такъв вид углавно престъпление е от три до пет години затвор.

Спър зачака. Можеше да чуе как хората разговаряха помежду си. След това един глас извика:

— Да, сър, разбираме. Просто вършим това, което ни беше наредено. Нямахме представа, че шефът нарушава закона. Сега ще се качим на конете си и ще се махнем оттук.

Спър изчака пет минути. Долавяше отдалечаващите се стъпки отначало на два-три, а после и на повече отдалечаващи се коня. Направи знак на хората си да се приближат и да видят какво е останало от бента.

— Сенаторе, доведете хората си тук. Чисто е, изглежда, никой не се е осмелил да остане.

Спър започна да разглежда бента. Беше много добре направен, стволовете бяха здраво забити в земята. Обмисляше къде да сложи следващата бомба, като този път смяташе да я направи от десет, а не от двайсет фишека. Накрая реши да я постави между две от главните опори от лявата страна на бента.

— Всички се отдалечете на петдесет ярда! — извика Спър. — Имам намерение да възпламеня още една бомба.

Той дочу отдалечаващите се стъпки на мъжете, но все още не бе видял сенатора.

— Отдалечихте ли се всички? — провикна се той. — Залегнете.

Приведе се, запали фитила и се отдалечи.

— Сложил съм фитил, дълъг два фута, така че ако има някой наблизо, има две минути да се отдалечи от бента.

Самият той тичешком се отдалечи на петдесет ярда и зачака.

Този път експлозията беше по-слаба, тъй като бомбата беше по-малка, а и енергията ѝ бе изразходвана само да събори дървесните стволове, изтръгвайки ги от земята.

След взрива Спър провери какъв е резултатът. Половината от бента беше съборен, а дърветата бяха разпръснати от двете страни на реката. Той направи още две бомби, отдалечи хората си, а като резултат от взрива навред можеха да се видят разчупени и разпръснати стволове и горящи отломки.

За миг застана така, като наблюдаваше как водата отново изпълва четирифутовия праг и потича в старото си корито. Сенатор Уолингтън се приближи и застана до него.

— Свърши добра работа, Спър Маккой. Надявам се и с команчите да се оправиш така.

— Аз също, сенаторе. Но успехът ми зависи от това, дали ще имат желание да приемат откуп и дали върви успешно летният лов. Надявам се да са попаднали на голямо стадо бизони.

През това време другите бяха отишли да доведат конете си. Без кон каубоят се чувства така, като че ли е без дрехи, затова конете не бяха оставени много далеч.

Спър им каза през останалата част от нощта да почиват спокойно. Беше три часът сутринта, а Спър искаше спокойно да изследва останките от бента на дневна светлина. Може би щеше да се наложи да сложи още една или две бомби, за да е сигурен, че хората от „Съркъл Джей“ няма да построят бента отново.

До сутринта Спър направи още три взрива и чак когато стана съвсем светло можа да види къде трябваше да се сложат зарядите, така че да се изтръгнат от земята останалите дървесни стволове, както и да се разделят хоризонталните, които ги свързваха.

След като всичко това бе направено, можеше да се види, че дърветата се бяха пръснали и в двете посоки — и горе, и надолу по

течението. Спър накара няколко каубои да завържат с въжета стволите, които бяха в реката, и да ги издърпат с конете на брега.

Спър изследва канала, който хората от „Съркъл Джей“ бяха изкопали, за да отклонят водата в другата долина. Каналът не беше особено широк. Той заложи четири бомби, от по два фишека на петдесет фута разстояние и след като и четирите избухнаха, каналът се запълни с пръст.

До осем часа работата бе свършена и всички се отправиха към ранчото.

След като потеглиха, сенатор Уолингтън се изравни със Спър и продължи да язди редом с него.

— Свърши добра работа, Спър Маккой. Ще докладвам на президента за това. — Той се намръщи. — А сега, нека поговорим за другата ти задача. Все още ли си на мнение, че най-добрият начин е да се опитаме да откупим Пени? Просто да я разменим за коне?

— За тези воини конете са най-ценното нещо на този свят. Те живеят, за да крадат коне, като или се радват на богатството си, или разменят коне за неща, от които имат належаща нужда. Да, мисля, че директната размяна е най-доброто решение.

— Искрено се надявам да е така, Маккой. Господи, така се надявам да си прав. Пени е единственото ми дете, единственият близък човек, когото имам. Трябва да ми я върнеш здрава и читава.

[3] Омъжена индианка — б.пр. ↑

[4] в миналия век в Америка е имало специален съд, провеждащ заседания на различни места в даден район — б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Този ден каубоите започнаха да подбират конете за размяната. Оказа се обаче, че добрите коне не достигат. Петдесетте коня, които индианците бяха откраднали, бяха едни от най-хубавите коне в ранчото и няколко човека бяха изпратени да обуздаят още коне и да ги подготвят за подбирането им през есента.

Сега те трябваше да изведат конете, като отделят най-добрите. Сенаторът ръководеше работата и вървеше по петите на каубоите през целия ден, но накрая стана ясно, че този ден не биха могли да съберат исканите от Спър петдесет коня.

Спър каза на сенатора, че има да свърши някои неща в града и около три часа потегли към Суийт Спрингс. Отиде в хотела, поръча да му донесат чисти дрехи и реши, че не е лошо да се изкъпе. След като се изкъпа и смени дрехите си, Спър слезе в трапезарията и макар че бе още рано, си поръча вечеря, тъй като не бързаше за никъде.

Беше почти привършил с вечерята, когато вдигна поглед и видя Тори Рот да се приближава към масата му. Стана и ѝ предложи стол. Тя прие поканата и си поръча кафе. Наблюдаваше го мълчаливо, докато той свърши вечерята си. Каза му, че вече е вечеряла. Когато бе привършил, тя му хвърли настойчив поглед над ръба на чашката си и се намръщи.

— Спър Маккой, имам нужда от помощта ти по един много сериозен въпрос.

Спър вдигна поглед, изненадан от тона ѝ.

— Разбира се, че ще направя каквото мога. Наистина имам да свърша една работа, която ще ми отнеме няколко дни, но след това...

— О, скъпи, мислех, че ще стане по-скоро. — Ръката и намери коляното му под масата и започна бавно да се движи нагоре. — Слушай, една много специална част от тялото ми е влажна и мокра и иска единствено теб. — Тя се усмихна, а кестенявите и къдрици съблазнително се полюляваха около красивото ѝ лице. Ръката ѝ се придвижи още по-нагоре и достигна чатала му, а очите и заблестяха

със странен блясък. Никой друг не можеше да види как го опипваше без капка свян. Спър седеше и я гледаше. Ръката и леко го притисна, търсейки доказателството за възбудата му, но не намери такова.

— Мислиш ли, че проблемът ти може да почака до по-късно тази вечер? Да кажем в осем часа в моята стая?

— Мисля, че може — като въздъхна леко, тя отмести ръката си и се изправи. — Благодаря за кафето, мистър Маккой. Оценявам жеста.

Тя се обърна и излезе. Спър гледаше как малките и стегнати гърди се вълнуваха под роклята в такт с крачките ѝ. Спър продължи да я наблюдава, докато тя се изгуби от поглед, и си поръча още една чаша кафе. След като свърши, плати сметката си и излезе.

Отправи се към офиса на шерифа. Беше малко след седем и трийсет и шерифът Бен Джонсън все още работеше на бюрото си.

— Имаш ли време за една бира? — попита направо Спър в момента, в който влезе в офиса. Бен се извърна, потърка очи и кимна.

— По дяволите, звучи примамливо. Цял ден ме боли глава. Работата с тези книжа става все повече и повече. Спомням си времето, когато книгата ни служеха за подпалки.

Спър се усмихна. Трябваше да направи нещо да прикрива изненадата си всеки път, когато видеше Бен. Пред очите му той винаги изникваше такъв, какъвто беше някога. Бен се изправи и погледна към колана с револвера, закачен на вратата. Сви рамене и го откачи от куката.

— Не го вземай, Бен — каза Спър. — Това е дяволски удобен начин да те убият.

— Вероятно, но няма по-добър начин да прогониш призраци от миналото. По дяволите, остарявам, Маккой.

Спър сви рамене.

— По този въпрос няма спор. Вечерял ли си?

— Вече не ям толкова много. Просто нямам апетит. Закусвам, а след обед хапвам сандвич или нещо друго. — Бен вървеше леко прегърбен; с рязко движение се изправи, изпъна тялото си и погледна към Спър.

— Опитваш се да ми бъдеш бавачка, така ли, момко?

Спър се засмя.

— Веднъж се оставих на грижите на една бавачка. Тя не беше нищо особено, но млякото, което ми даваше, беше най-вкусното, което

съм пил някога.

— Ти си невъзможен, Маккой. Хайде да изпием по една бира и да си поприказваме за Колорадо. Спомняш ли си Колорадо? По дяволите, беше страхотно място през шейсетте години. В повечето от селищата изобщо не се мяркаше никакъв шериф. Тогава изпълнявах тази длъжност в три града едновременно. Постоянно ходех ту в един, ту в друг.

Продължиха да вървят, смеейки се, когато пристигнаха пред първата попаднала им кръчма, „Хагмънс Руст“. Заведението беше малко по-добро от един долнопробен бар. Имаше дървен под, тезгях и една дузина маси за игра на карти. Отстрани бяха построени малки ниши, където пиячите биха могли поне отчасти да се прикрият. Заведението, изглежда, не печелеше нищо от игрите на карти, затова собственикът държеше две проститутки, които всеки пет минути досаждаха на играчите да им купуват нещо за пиене.

Спър отиде до тезгяха, купи две бири, след което той и Бен заеха една отдалечена маса, така че да могат да наблюдават какво става. Продължиха разговора си за Колорадо, където Бен бе упражнявал длъжността си на шериф, когато в кръчмата влезе един млад човек и изрева нещо, колкото му глас държи.

Всички разговори секнаха. Младежът не бе на повече от двайсет и две или двайсет и три години, помисли си Спър. Като повечето тексасци той бе слаб, висок шест фута, имаше дълги ръце, сякаш изкуствено закачени на раменете му, и носеше чисто нова, бяла каубойска шапка. Спър веднага разбра, че появяването на младока означава неприятности.

— Хей, смотаняци такива, да не би всички да сте оглушали или никой в тази дупка не разбира английски? Попитах дали шерифът Джонсън е тук.

Спър стана и с бавни крачки се отправи към хлапака. Той носеше кобур, ниско на бедрото си, а от него се подаваше дръжката на револвер.

— Попитах дали проклетият шериф Джонсън е тук?

— И кой, по дяволите, пита? — отвърна Спър на въпроса с въпрос, гласът му бе не по-малко силен от този на младока, но в него се долавяха заплашителни нотки, което доведе до незабавна реакция от страна на непознатия.

— Аз попитах, Сони Буун, по-добре запомни това име, ако, разбира се, живееш достатъчно дълго. Ти ли си шериф Джонсън?

— Такова нещо не съм казвал. С отрепки като теб обикновено чистят тоалетните. Защо искаш да видиш шерифа?

— Имам да оправям някои сметки с него. Всъщност той би трябвало да е мъртъв. Ти ли си шериф Бен Джонсън?

— Аз съм шерифът Бен Джонсън, синко — каза Бен, като се приближи до Спър. — Майка ти знае ли, че носиш опасно оръжие? В този град на малките момчета не е разрешено да носят пищови. Каза, че искаш да ме видиш?

Тонът, с който Бен изговори тези думи, бе по-студен и от лед, повледеняващ и от гмуркане във високопланински, подхранван от ледник извор. Този, който се нарече Буун, отстъпи крачка назад. Самодоволното му изражение изчезна, когато погледна Бен, и зяпна от изненада. Бе невъзможно да се опише втрещеният израз на лицето му. Той се намръщи, след това потърка лице с голямата си ръка.

— Вие ли сте...? — Той се запъна. — Вие ли сте същият Бен Джонсън, който преди две години победи Малкия Бил Елиът в Сейдж?

— Да, работил съм в Сейдж, но не се старая да помня нещо или някого, с когото отдавна съм си разчистил сметките. Защо питаш? — и тези думи бяха изговорени със същия смразяващ тон. Твърдят му поглед се спря на Буун, който в един миг се поколеба. Точно този миг бе очаквал Бен. Следващите му думи дойдоха като удар, като внезапно нападение на гърмяща змия, изненадала нищо неподозиращ плъх. — Синко, ако нямаш работа в тази кръчма или в Суийт Спрингс, моят съвет е веднага да се качваш на коня и да изчезнеш по най-бързия начин. В този град не се церемоним много-много с хора, готови да извадят оръжие заради всяка дреболия.

Сони Буун преглътна мъчително. Отстъпи още една крачка назад, после кимна.

— Да, сър, мистър Джонсън. Наистина мисля да направя точно това. Просто минавах отгук. Ще остана през нощта, а утре си тръгвам преди изгрев-слънце.

— Добре. Специално ще проверя. По-добре изчезвай отгук, Буун, и престани да безпокоиш посетителите.

Буун не отвърна нищо, поклати глава, отстъпи още две крачки назад, след това се обърна и бързо излезе. Когато вратата се хлопна

след него, отвътре се разнесе радостно възклицание, последвано от одобрителни викове. Бен се върна на масата и отново се зае с бирата си. Но преди още да посегне към нея, барманът дотича с две нови бири за него и приятеля му.

— Благодаря, Бен, че ни отърва от този боклук — каза барманът. — Поздравления от цялото заведение.

Той забърза отново към другата част на кръчмата. Всички говореха единствено за това, как. Бен хладнокръвно бе обърнал в бягство младия побойник.

Бен отпиваше от бирата си и клатеше глава.

— Случва ми се за трети път това лято, Спър. Не знам още колко време ще мога да отблъсквам тези младоци. Все някой ден ще се намери един, на който няма да му мигне окото. И ще продължава да се перчи дотогава, докато аз не извадя оръжие.

— Спри да носиш револвера — каза Спър.

Бен се намръщи.

— Спър, знаеш, че не мога да направя това. Хората в града ще започнат да говорят, а след това вестта ще се разнесе навред по-бързо, отколкото можеш да си представиш. Само след седмица ще се появят поне десет човека, които ще искат да ме застрелят.

— Може би, а може би не. Винаги можеш да дойдеш в Чикаго.

Те привършиха бирите си и точно като по часовник барманът изникна с още две питиета. Спър му плати, като му подхвърли двацет цента. Когато барманът се отдалечи с празните чаши, Спър поклати глава.

— Дяволски скъп град е този, шерифе. Откога бирата се вдигна от пет над десет цента?

— От деня, в който постъпих като шериф. От такива увеличения получавам заплатата си.

Посмяха се над шегата още известно време, след което отново се върнаха на темата за Колорадо, където очевидно Бен бе прекарал най-хубавите години от живота си.

В осем и трийсет Спър каза, че трябва да става рано на другата сутрин, и се сбогува с шерифа.

— Все още си мисля, че щеше да постъпиш по-добре, ако беше обесил онзи нехранимайко в килера и да забравиш за него — каза Спър.

— По дяволите, бих могъл и да си променя името. Кой би ме познал? Видях колко беше изненадан, когато дойде първия ден в офиса ми и аз се обърнах с лице към теб. — Бен въздъхна. — Дяволите да го вземат, изчезвай оттук, върви и си намери някоя добра жена и се ожени за нея, върни си значката и си намери някоя почтена работа, например да ринеш тор от конюшните. Върши нещо, с което да помагаш на хората.

Спър протегна ръка, стисна треперещите пръсти на шерифа и излезе от кръчмата със свито сърце. Имаше чувството, че Бен нарочно искаше да предизвика някой младок с разгорещена кръв, който да го застреля и да си създаде име с точната си стрелба.

Спър се върна в хотела и се отправи към стаята си на втория етаж. Не си направи труда да чука. Знаеше, че вратата ще е отключена и че Тори е вътре. Застана от едната страна на вратата, както винаги беше правил, и натисна бравата. Отключено беше. Блъсна я силно, така че вратата се удари в стената. Спря на прага, огледа се и се ухили.

— Беше време да се върнеш — усмихна му се Тори.

Спър влезе и затвори вратата.

— Искях сам да се уверя — каза той.

Тя седна на леглото му. Носеше светлочервена рокля, от което цветът на косите ѝ изглеждаше по-мек и съблазнителен. Роклята повдигаше гърдите ѝ, а тя я разкопча достатъчно, че да може да се види съблазнителната им мекота. Спър седна до нея, а тя го погали по бедрото.

— Изглеждаш угрижен, Маккой.

— Така е. Познаваш ли шерифа?

— Разбира се — Бен Джонсън. Той е прочут стрелец. Прочистил е половината градове на запад.

— Сега дори не е способен да държи револвера. Когато това се разчуе, поне половин дузина млади негодници ще довтасат в града да предизвикат Бен и да се опитат да го убият.

— Но защо, за бога?

— За да си извоюват име. За да могат да кажат: „Аз съм този, който победи прочутия Бен Джонсън. Предизвиках го и го застрелях в Тексас“.

— И те ще направят това на стария човек?

— Веднага, щом като подушат състоянието му.

Тя доразкопча останалите копчета пред гърдите си и мушна едната ръка на Спър в отвора. Пръстите му веднага обхванаха голата ѝ гръд.

— О, по дяволите, Тори. Защо ли обичам толкова много женски гърди? Винаги се възбуддам, когато видя жена с големи гърди, и също така винаги, когато ги докосвам, независимо дали са големи или малки.

— Люби ме там — каза Тори. — Ще ги държа притиснати една до друга, ще използваме и от крема, който нося. Да опитаме.

Спър я изгледа втренчено, след това ѝ помогна да съблече роклята. Под нея беше само по къси копринени гащички. Тя коленичи и доближи гърдите си до лицето на Спър.

— Чукай ме тук, Спър Маккой. Красивите ми малки гърди наистина те искат, Спър. Направи го, Спър.

Той се засмя.

— Никога женски гърди не са ми говорили, нито пък са ми отправяли такава страстна молба. Първо ще трябва да ме съблечеш.

И тя го направи. Миг по-късно той се наведе над нея и постави члена между гърдите ѝ, докато тя ги притискаше една до друга. Тори лежеше по гръб и се усмихваше.

— Това е страхотно, Спър. Никога преди не съм правила толкова странно нещо. Хайде, направи го. Искам да гледам как големият ти член влиза и излиза измежду гърдите ми.

Спър се усмихна и започна да се движи. Изненада се колко лесно го правеше и колко хубаво му беше. Бе опитал веднъж да направи това и преди, но не се получи. Може би гърдите на онова момиче са били твърде малки, реши той.

Тори увеличи натиска, като стисна гърдите си по-силно, а той почувства как възбудата му нараства.

— О, да, виждам, че започваш да реагираш — изстена Тори. — Дишаш по-бързо. Хей, започваш да работиш по-здраво и да ме чукаш по-силно. Да, Спър. Така, така, така!

Той реши, че това бе нейната реакция, тъй като възбудата ѝ не бе по-малка от неговата. След няколко тласъка почувства, че свършва и като се изви настрана, се изпразни на мощни тласъци върху нея.

— Беше просто фантастично. Видях как се изпразваше с всеки тласък, Спър. Беше великолепно. Значи това се случва, когато си вътре

в мен. О, винаги ще те обичам затова, че ме люби по такъв начин. Сега нека се измия. После, след като си починеш, ще измислим нещо да се забавляваме цяла нощ. Искрено се надявам да не ти се налага да ставаш рано сутринта. Няма нищо по-добро сутрин от едно хубаво любене. Не си ли съгласен?

Спър промърмори нещо, което трябваше да означава „да“, и се обърна към нея. Тя се бе надвесила над умивалника и миеше гърдите си. Той я наблюдаваше с нескрито удоволствие. В един момент му се прииска да отиде при нея и да ѝ помогне, но остана на мястото си, като продължаваше да я гледа. Когато тя вдигна поглед към него, гой и се усмихна.

— О, отлично, все още си жив. Мисля си, че ще си в състояние да ме любиш най-малко пет пъти, при това положение утре цялото тяло ще ме боли и ще се чудя дали не съм заченала, но всъщност знам, че това няма да стане, тъй като кървенето ми свърши само преди четири дни, а това е твърде кратък период, за да се зачене едно бебе. О, да, знам всичко за това, кога една жена може да забременее. Това е съвсем естествено и се случва много лесно, когато жената е в определена фаза на овулация. Затова съм много внимателна, но и досега не съм сигурна дали съм стерилна или пък съпругът ми е бил такъв. Ако някога забременея, със сигурност ще му кажа и ще го накарам да разбере, че това, което малкият му пенис изхвърляше, просто не става за нищо.

Тя се усмихна.

— Може би си мислиш, че съм ужасна, но често пъти, когато съм любена добре ставам много словоохотлива. Готов ли си? Хайде, нека опитаме. Искам ти да бъдеш отгоре ми. Все още не си ми казал дали сутринта ще ставаш рано.

— Не, няма. Ще имаме достатъчно време да се любим бавно и нежно, докато дойде време да ходиш в банката.

— Не говори за работа. Мразя я. Ще трябва да бъда касиерка цяла година, преди да мога да отида в отдела за заемите, което е много по-интересно. — Тя седна напълно гола при него на леглото. — Виждаш ли, сега и двете са измити.

Тя се наведе към него, а той се пресегна погали едната ѝ гърд и я целуна.

— О, да. Мисля, че ще бъде прекрасна нощ, а сутринта ще се любим още по-страстно.

Така и стана.

ГЛАВА ОСМА

Около осем часа на другата сутрин Спър Маккой пристигна в ранчото „Бар Уест“ и намери сенатора в кухнята. Уолингтън имаше угрижен вид.

— Онези проклети команчи са откраднали най-добрите ездитни коне, които имах. Сега се мъчим да съберем достатъчно животни за есента и в същото време да набавим петдесетте коня, които да откараш на север като откуп за Пени. Откраднаха ми над петдесет коня, а сега трябва да им дам още. По дяволите! Не ми се свиди да ги дам заради Пени. Просто бих искал да имам достатъчно.

— Колко време ще ви е необходимо? — попита Спър.

— Още четири-пет дни. Момчетата са засекали стадо мустанги на около един ден път оттук. Ще отидат и ще хванат колкото е възможно повече. Казваш петдесет?

— Може би повече. Зависи от това, дали вождът им ще има доброто желание да търгува. — Спър се намръщи. — Казвате, че ще са нужни три-четири дни. Това променя нещата. Не мисля, че е добра идея да оставим Пени да стои там без всякакво известие или надежда за спасение. Може да полудее.

— Но какво да направим? Да й изпратим телеграма?

— Би било възможно. Само че аз ще трябва да й я занеса. Струва си да се помисли дали няма да е по-добре да се промъкна в лагера, да ги изненадам и след това да се опитам да преговарям с тях вместо просто да се изсипя там с цяло стадо мустанги.

— Да се промъкнеш в лагера им? Няма ли да те насекат на парчета, преди да разберат какво искаш от тях?

— Ще се опитат. Това, което ще трябва да направя, е да ги изненадам по някакъв начин, да ги впечатля, че съм толкова добър, колкото един индианец, храбър боец и ездач каквито са те. Трябва да спечеля уважението им.

— Ако не те убият преди това.

— Такава възможност винаги съществува. Аз също съм смъртен и в моите вени тече кръв като на всеки друг.

— Защо тогава рискуваш?

— Много пъти самият аз съм си задавал този въпрос. Но това ми е работата. Трябва да мисля кое е най-добро за жертвата, а в този случай това е Пени.

Сенатор Уолингтън кимна и започна да крачи нервно из кухнята.

— Тя беше невинна. Никога не е излизала с момче. Искам да кажа, че тя беше девствена. Не очаквам да я намерим в същото състояние, когато я върнем тук.

— Вероятно не. Ако воинът, който я е отвлякъл, я държи като своя жена, отдавна е отнел девствеността ѝ. Това е най-малкото, което може да ѝ стори.

— Проклятие! Знаех си, че не бива да я пускам тук при проклетата кобила. Какво от това, че кобилата щеше да ражда. Пени трябваше да си стои във Вашингтон на сигурно място.

— Лесно е да се говори така сега — каза Спър и се изправи. — По дяволите, мисля, че най-доброто, което мога да направя, е да взема оттук малко храна, няколко домакински съда, две одеяла и да потеглям на път.

— Към лагера на команчите ли?

— Това е единственото нещо, което мога да свърша засега. Съберете конете колкото може по-бързо. Опитайте се да отделите поне петдесет, а ако е възможно и шейсет и пет. Някои от тези команчи са съвсем неотстъпчиви.

Сенаторът го погледна.

— Все някак ще ги събера. Тя е моя дъщеря, единственото ми дете. Ще ги съберем. Трябва!

Два дена по-късно Спър Маккой се промъкна по-близо до обраслото с гъсти храсти място, спря се и започна да наблюдава лагера на команчите, който се намираше на петстотин ярда пред него. Бе видял половин дузина ловци, които се движеха в долината. Точно на такова разстояние искаше да се доближи. Бе оставил коня си, принадлежностите и храната две мили по-назад в едни гъсти храсти. Възможността индианците да попаднат на коня му беше съвсем малка.

И той зачака. В лагера цареше обичайното оживление. Виждаха се жени, които обработваха кожи, и воители, яхнали конете си да сноват

нагоре-надолу. Видя по-млади мъже, още момчета, да се упражняват в стрелба с лък.

Трябваше да чака, докато стане късно и всички в лагера заспят. Чак тогава можеше да свърши онова, което беше намислил.

Спър задряма, но изведнъж се стресна и се огледа, като се стараеше да не мести главата си. Нямаше никой. Провери внимателно от дясната си страна. Там, на двайсет фута от него, стоеше един команч с опънат за стрелба лък. Гледаше право напред, но не в посоката, в която лежеше Спър.

Команчът бе съсредоточил цялото си внимание върху това, което имаше там, след това издърпа стрелата назад, изчака няколко секунди и я пусна. Стрелата излетя и се заби в тялото на един заек. Ловецът се втурна напред, доуби малкото животно, завърза го с въже от сурова кожа и го метна на гръб, след което се изгуби в гъсталака.

Спър си отдъхна облекчено. Индианецът наистина беше твърде близо. Спър дочу стъпките на още двама ловци, после се възцари тишина. По някое време изкрещя сова, някъде отдалеч се обади птица, след миг друга птица изкрещя в отговор.

Спър се протегна и напусна скривалището си. Направи няколко крачки напред-назад, за да раздвижи схванатите си крака, след това започна безшумно да си проправя път през гъстите храсти и дървета израснали близо до потока, който извираше от мястото, където индианците бяха разположили бивака си.

След това остави потока зад себе си, но беше все още далеч от индианските вигвами. Започна да се придвижва бавно напред, докато стигна на петдесет ярда от първите палатки.

Опря се, за да провери къде беше разположена най-голямата. Намираше се малко по-нататък. Тръгна отново и се приближи на около трийсет ярда от голямата палатка, от едната страна на която имаше нарисован летящ орел.

Това бе целта му. Не бе намислил още по какъв начин е най-добре да изненада команчите, но трябваше да им покаже нещо съвсем необичайно, нещо, което те не биха очаквали от един бял човек.

Но все още бе рано. Трябваше да стане при изгрев-слънце или малко след това. В себе си нямаше никакви оръжия. Беше оставил револвера, карабината „Спенсър“ и дори ножа си при коня и провизиите. Не бе дошъл тук да се бие с цялата шайка команчи. Щяха

да забележат това веднага. Един бял човек, дошъл по собствена воля в лагера им, при това невъоръжен — това наистина щеше да ги впечатли.

Дали пък да не свали ризата си? Не. Имаше нужда от някакъв драматичен ефект. Накрая го измисли. Щеше да свърши работа. Притаи се. Докато се съмне не му оставаше да прави нищо друго, освен да подремне малко.

Буди се на два пъти през нощта, като и двата пъти причината беше воят на кучетата. Зачуди се за момент откъде индианците имат тези кучета и се сети, че те всъщност са имали кучета дълго преди да дойдат белите нашественици, и дори са ги използвали като товарни животни. Когато испанците довели коне в равнините, индианците нарекли това животно Седем кучета, тъй като то можело да носи седем кучешки товара.

Мислите му се лутаха още известно време, след това Спър въздъхна и отново заспа.

Половин час преди зазоряване той отново се събуди. Този път се беше събудил сам. Не се виждаха нито пазачи, нито постове. Промъкна се тихо в лагера, заобиколи вигвама на вожда и излезе на една широка равна площадка точно пред входа.

Спър седна на земята, кръстоса крака под себе си и скръсти ръце. Щеше да има на какво да се дивят индианците. Самият факт, че един бледолик се бе промъкнал в бивака им, без да бъде забелязан, и просто бе седнал пред шатрата на вожда в очакване той да се появи, щеше да ги поразява.

Спър предполагаше, че не вождът, а другите ще го забележат първи. Дали щяха да вдигнат тревога, или ще го предизвикат на бой? Или може би просто ще го пронизат с копие? Но Спър не мислеше така. Индианците със сигурност щяха да се ядосат, но в същото време той бе уверен, че щяха да изпитат възхищение от смелостта и хладнокръвието му. Спър знаеше, че спокойствието в лагера няма да трае дълго.

И наистина, след малко долови приглушен говор от шатрата в непосредствена близост до себе си, но никой не се показва. От една друга шатра, разположена по-далеч, се измъкнаха двама воители, протегнаха се и се отправиха към близките храсти да се облекчат. Спър продължи да чака. Една стара индианка излезе от шатра, близо до тази на вожда, но тя се извърна и се отдалечи с гръб към него, така че не го

видя. Миг по-късно от същата шатра излезе един воин. Той се обърна с лице към Спър и изведнъж се закова на място, сякаш видя огромна мечка, която се готви да го нападне. Индианецът продължи да се взира в Спър само миг, след което се отърси от вцепенението си, и се спусна към Спър с див крясък. Команчът не носеше никакво оръжие. Той измина около двайсет ярда и спря точно когато от шатрата на вожда излезе един висок индианец. Спър бе седнал по такъв начин, че с периферното си зрение можеше да вижда входа на шатрата. Когато индианецът се появи гол, само с набедрената си превръзка, срещна твърдия поглед на Спър. Маккой го огледа от глава до пети и реши, че за команч той е наистина доста висок.

Команчът, който пръв бе забелязал Спър, извика нещо, но високият индианец направи рязко движение с ръка. Изломоти бързо нещо на другия индианец и се обърна към Спър. Произнесе три думи, които Спър не разбра.

Изправи се бавно на крака, застана лице в лице с високия команч и използва езика на жестовете, за да покаже, че идва с приятелски намерения. Вдигна дясната си ръка, сви към дланта си последните два пръста и постави палеца върху тях.

Крясъкът на първия воин бе вдигнал на крак останалите. Сега те се скупчиха около Спър и вожда, като всички държаха поне по едно оръжие.

Високият индианец отвърна на жеста на Спър. Той вдигна ръката си с дланта нагоре, а пръстите му сочеха наляво. Премести ръка надясно, после направо, като дланта му си остана обърната нагоре. Вождът повтори движението два пъти.

— Не? — попита Спър. — Английски? Някой тук говори ли английски.

Един от воините се доближи до Спър, удари го и го повали в прахта.

Вождът излая някаква заповед, воинът се намръщи и се върна при останалите.

Спър отново започна да уверява с жестове, че е дошъл като приятел, и показа, че няма в себе си никакви оръжия. Спър направи движение, като че ли вади револвер и стреля, след което показа с жест „не“ и погледна вожда. Индианецът се намръщи и каза нещо на

насъбралите се наоколо команчи. Някои от тях се отдалечиха, но повечето останаха да видят какво ще се случи.

Докато наблюдаваше това, Спър изчакваше, като в същото време си припомняше някои жестове, които бе научил преди и които сега му бяха необходими. Обърна се към високия индианец, който очевидно бе главатарят на групата, и го попита къде се намира Летящия орел. Вождът веднага отвърна с други жестове, смисълът на които беше, че Летящия орел не е тук, а вече се бе превърнал в дух и се е извисил на небето. Индианецът махна с ръка на другите да се отдалечат, след това седна и направи знак на Спър да стори същото.

— Уонтъби — индианецът произнесе само тази дума.

Спър повтори думата. Огромният команч посочи към гърдите си и отново произнесе същото име.

— Спър — отвърна Спър, като съвсем точно повтори движението на индианеца.

И те продължиха да общуват с езика на жестовете.

— Изненада ни — каза Уонтъби.

— Не очаквахте посетители — отвърна Спър, ръкомахайки.

— Отишъл си много по-далеч от другите бледолики.

— Бледоликите ходят навсякъде.

— Ти, Спър, ни засрами, като се промъкна в лагера ни като северния вятър — каза Уонтъби.

— Не бива да се срамувате. Спър — наполовина команч.

Уонтъби се намръщи.

— Значи ти яздиш, хвърляш нож и стреляш с лък?

Спър се усмихна и кимна.

— Дойдох тук, за да търся Йо Хобт Папи. Момичето, което има коса с цвета на слънцето.

Уонтъби не каза нищо и се втренчи безмълвно в Спър. Другите воители и любопитните жени си бяха отишли. Седяха само двамата.

— При теб ли е момичето? — попита Спър със съответния жест.

— Всички индианци имат черна коса.

— Аз говоря за бледолика жена, тоси тиво — каза Спър. Той направи знак, който означаваше „момиче“ и отново повтори „тоси тиво“.

— No bieno you esta — отвърна Уонтъби.

Спър веднага отговори на испанските думи. Бе забравил, че повечето команчи използват испански и го говорят доста добре, тъй като често предприемаха пътувания, преминавайки границата с Мексико и обратно.

Разговорът вървеше много по-бързо на испански, въпреки че Спър не го владееше добре.

— Тук съм, за да поговорим за бледоликото момиче с русата коса.

Уонтъби отклони поглед встрани.

— Ти посрами племето ми. Промъкна се сред нас безшумно като дух. Ти си смел воин, но можеш ли да се биеш?

— Когато се налага, да, бия се. Но повече неща се постигат с разумни преговори, отколкото с бой.

— Предлагам състезание. Можеш ли да хвърляш нож?

— Да, правил съм го един-два пъти.

Уонтъби се обърна и извика към един воин, който стоеше наблизо, а при него бяха всичките му оръжия. Воинът бе почти шест фута висок, според представите на команчите той бе същински великан.

— Ще се биеш с нашия най-силен воин, Седящата катерица.

— Ще хвърляме ножове в цел?

Уонтъби кимна.

Пет минути по-късно мъжете застанаха в редица. На двафет фута разстояние растеше самотна канадска топола, чиито живот се поддържаше от близкия поток. На стъблото ѝ бяха прикрепени с тънки пръчици шест листа. Листата бяха широки един инч и дълги — два.

Една жена донесе одеяло и го разстла на земята. Върху одеялото поставиха различни видове ножове.

— Избери си три ножа — каза Уонтъби.

Спър клекна пред одеялото и взе един от ножовете, като го претегляше на ръка. Дръжката му беше твърде тежка. Той изпробва още няколко, след това избра три с приблизително едно и също тегло и дължина.

Седящата катерица също избра три ножа от тези, които Спър бе оставил на одеялото.

Спър трябваше да хвърля пръв.

— Хвърляш един нож, като се целиш в едно от листата. След това ще хвърля Седящата катерица.

Спър още веднъж претегли ножа на ръка. Никога не бе могъл да се похвали с особени успехи в хвърлянето на нож. Да хвърля тези ножове, без да се е упражнявал, можеше да значи пълен провал.

Спър се приближи до линията, хвана ножа за острието и го хвърли. Ножът се завъртя веднъж и се заби в дървото, но на един инч от едното листо.

Седящата катерица се ухили, приближи се до линията и заби ножа си в едно от листата.

След това дойде ред на Спър. Този път ножът му разцепи едно листо. Уонтъби вдигна по един пръст на всяка ръка. Седящата катерица хвърли втория си нож и го заби в друго листо.

Сега Спър трябваше да хвърля за последен път. Избра си листото от лявата страна на дървото. Имаше друго листо точно три инча под първото. Ако се прицелеше достатъчно добре, имаше шанс да улучи поне едното. И той хвърли, целейки се в по-горното листо. Острието се заби точно в средата на долното. Резултатът бе равен два на два.

Седящата катерица пристъпи към линията. От него зависеше дали той ще спечели, или състезанието ще завърши с равен резултат. Взе ножа си, прицели се и хвърли. Острието пропусна целта, всъщност ножът се заби съвсем близо до листото. Седящата катерица изтича до дървото, за да провери отблизо. Листото бе недокоснато.

— Свършихме с равен резултат — каза Спър.

— Продължаваме с езда — каза Уонтъби.

Спър вдигна ръка в знак на протест.

— Седящата катерица трябва да язди някой чужд кон. Не може да язди собствения си боен кон. Трябва да вземе един от вашите коне.

Уонтъби кимна.

— Така е справедливо.

И на двамата бяха дадени индиански коне. Спър се качи на коня, без да слага седло, леко го докосна с шпорите си и конят, изправяйки се на задните си крака, полетя стремглаво напред. Спър използваше юздата, за да направлява животното, но веднага разбра, че конят е бил трениран да се управлява с колена, бедра и шпори. Изпълняваше команди само когато ездачът го притискаше с крака.

Спър държеше краката си неподвижни, колкото това бе възможно. Ездата беше съвсем различна без седло и стремена. И на двамата им беше дадено малко време да свикнат с конете си. След това Уонтъби даде старт с пронизителен крясък и двамата ездачи се върнаха на равната, открита поляна, близо до лагера.

Около корема и гърба на коня имаше колан, широк четири фута. Спър беше виждал индианците да използват това подобно на колан приспособление, за да се задържат на коня, когато изпълняваха различни майсторски номера. Но той никога не бе опитвал да прави подобно нещо.

Този път Седящата катерица тръгна пръв. Той измина трийсет фута и пусна на земята малка кошница. След това воинът се върна, обърна коня и го подкара в галоп към кошницата. В последния момент команчът се приведе ниско от едната страна на коня и като се държеше за колана, се доближи почти до земята, хвана бързо кошницата и се върна при другите.

Спър се намръщи.

— Сега е твой ред — каза Уонтъби.

Едно момче изтича и постави кошницата на същото място, откъдето я бе взел команчът. Спър прецени внимателно разстоянието, улови здраво колана и потегли.

Приведе се ниско, но почувства, че се плъзга, и веднага се върна в предишното си положение, но през това време животното бе вече отминало кошницата.

Уонтъби отбеляза резултата. Състезанието по езда продължи целия следобед и когато Уонтъби направи знак, че прекратява надпреварването, Седящата катерица водеше с 14 на 6.

Върнаха се в лагера и Уонтъби направи знак на Спър да седне пред шатрата му.

— Ти си дяволски добър за бледолик — каза на испански Уонтъби.

— Благодаря. А сега, може ли да поговорим за Пени, момичето с русата коса?

Уонтъби поклати отрицателно глава.

— Утре, след последното състезание.

Преди Спър да има възможност да попита в какво ще се състои това състезание, две индианки донесоха големи купи с яхния и големи

парчета печено месо. Спър опита от яденето и позна неповторимия вкус на месо от антилопа. Наистина бе чувал, че в тази част на Тексас все още могат да се видят големи стада от тези животни.

Спър яде до насита. В купата му имаше още от рядката яхния, а той знаеше, че ако не я изяде, това би било обида към домакините. Доизяде я и се облегна назад.

— Почини си добре, бледолики Спър — каза Уонтъби на испански. — Утре е последното състезание: бой с нож и въже!

За момент Спър погледна вожда изненадано, тъй като не бе сигурен за какво става дума; след това си спомни. Състезанието, за което говореше индианецът, представляваше бой с ножове, при който двамата състезатели държаха между зъбите си краищата на дълго три фута въже от сурова кожа. Да изпуснеш единия край на въжето, означаваше да загубиш и битката, и живота си. Това беше бой на живот и смърт! А ако Спър не спечелеше, Пени щеше да изгуби всяка надежда някога да бъде спасена.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Спър внимателно наблюдаваше индианския главатар, който говореше напълно сериозно за битката на живот и смърт. Исакаха да се забавляват с него. Уонтъби се изправи на крака, а Спър го последва.

— Сега ще видим, Спър, дали наистина си наполовина команч.

Спър кимна, лицето му запази невъзмутимото си изражение, след това се запъти направо към храстите зад шатрата на Уонтъби. Исакаше да си намери място, където можеше да се покрие с листа и клони, имаше намерение да се опита малко да поспи.

Имаше нужда от сън и почивка.

Само веднъж в живота си беше виждал такава битка. Дори индианците не прибегваха често до нея. Това беше един вид смъртна присъда за единия от участниците. Понякога с такъв бой се уреждаха стари сметки и вражди, които не можеха да се уредят по никакъв друг начин. Спър никога не беше чувал в такъв бой да участва бял човек.

Тази нощ той спа малко. Трябваше да измисли начин да остане жив. Ако това означаваше да убие или да рани лошо онзи огромен индианец, добре, така да бъде. Седящата катерица или Спър — един от двамата трябваше да падне мъртъв под ножа. От войната до този момент Спър не бе чувал за такива битки.

Утре сутринта наистина щеше да му се наложи да води война — за собствения си живот. Можеше добре да борави с ножа, обаче команчите започваха да използват нож от четиригодишна възраст. Как би могъл да се сравнява с тях?

Спър смяташе, че единствената му надежда е да направи така, че боят да продължи съвсем кратко време. Ако се проточи, по-младият от него индианец можеше да се окаже много по-издръжлив, да изцеди силите му и накрая да го убие.

Спър веднага отхвърли тази възможност. Той щеше да живее. В този момент не беше сигурен точно как щеше да стане това. Да постави индианеца в такова положение, че винаги да е с лице към слънцето? Това щеше да помогне. Да го нарани болезнено в ръката,

като по този начин го принуди да предприеме смъртоносен удар? Може би. Спър беше сигурен, че Седящата катерица знаеше всички тези трикове. Той щеше да бъде подготвен за тях. За какво нямаше да бъде подготвен индианецът? Спър не можеше да измисли нищо.

Опита се да заспи. Два или три пъти задрямва, но само за да се събуди сепнато, след като бе сънувал как един огромен нож се готви да го разреже на две. Всеки малък шум в неговите уши звучеше сто пъти по-силно. Най-лошо от всичко беше лаят на кучетата, а крясъкът на една сова на около стотина ярда от него, разруши всяка надежда да заспи отново.

Всяка възможност, която му идваше наум, той отхвърляше веднага, тъй като бе неосъществима. Можеше да се измъкне под прикритието на нощта, да се добере до коня си и може би щеше да му се удаде възможност да избяга от индианските преследвачи. Но след това той никога нямаше да може да освободи Пени.

Не я бе видял, но чувстваше, че е някъде наблизо. Те я криеха. Беше попитал едно малко момче за момичето с русите коси. Индианчето само се засмя и избяга.

Когато утрото настъпи, той изми лицето и ръцете си в студения поток и се напи до насита. Не искаше да яде нищо. Това само би забавило движенията му.

Спър започна да прави някои полезни упражнения, тъй като искаше да раздвижи мускулите си и да бъде във форма, след това се приближи до голямата шатра на Уонтъби и зачака. Половин час по-късно Седящата катерица също се приближи и седна от другата страна на входа на вигвама.

Два часа след изгрев-слънце Уонтъби се появи и кимна към двамата мъже. Отидоха до едно равно, разчистено място до огъня на съвета, след което Уонтъби разви въжето от сурова кожа, което беше увил около китката си. От двете страни въжето беше разрязано и от всяка страна имаше по един здрав възел, който мъжете щяха да държат между зъбите си.

Внезапно Спър дочу бебешки плач и когато за пръв път се огледа, видя, че целият лагер се беше събрал около кръга, който предварително бе очертан на земята. Заобикалящите ги хора не само очертаваха пространството, където щеше да се провежда битката, но в същото време пречеха на когото и да е от участниците да избяга.

Една жена донесе завита на руло бизонска кожа и я разви. В нея имаше шест ножа, всички с еднаква дължина. Някои от ножовете имаха остриета, наточени и от двете страни.

Седящата катерица се приближи до одеялото и си избра нож, след това застана отстриани. Спър погледна към ножовете и поклати глава, след това се обърна към Уонтъби.

— Това не е цивилизован начин да се разреши този въпрос — каза той на развален испански. — Отказвам да се бия с този човек.

Уонтъби повдигна изненадано вежди.

— Такъв е обичаят. Ако не се биеш, той ще те убие, преди да си направил и десет крачки. Ако решиш да се биеш, ще имаш възможността ти да го убиеш. Избирай сам.

Спър внимателно слушаше испанските думи и разбра. Ако не се биеше, бе обречен на смърт. Индианецът — или той. Спър се приближи до одеялото и си избра един нож, който беше най-тежък от всички, но и най-солиден и най-здрав. Острието режеше само от едната страна, но беше дебело и здраво.

Индианката отново зави одеялото и се загуби в тълпата. Спър се огледа и предположи, че има не по-малко от сто души — мъже, жени и деца, които бяха дошли да наблюдават боя.

Уонтъби се обърна към хората, вдигна едната си ръка и започна да им говори с бързи, къси изречения. След това се обърна към Спър.

— Казах им, че ти си дух, промъкнал се безшумно в лагера ни. Сега трябва да докажеш дали заслужаваш доверието ни. Започваме боя с нож и въже.

Отново думите бяха изречени на лош испански, а Спър разбра около половината от тях, но въпреки това можа да схване смисъла на казаното. Така или иначе, щеше да се лее кръв.

Спър съблече дебелата си горна риза, след което свали и долната и остана гол до кръста. Индианецът носеше само набедрената си превръзка, освен това беше бос. Вниманието на Спър веднага бе привлечено от този факт. Да! Това беше една възможност. Това щеше изцяло да изненада и обърка индианеца. Спър не бе събул тежките си каубойски ботуши с високи токове и върхове, направени от здрава кожа.

Ако му се удадеше възможност, щеше да ритне команча. Беше гледал веднъж как се биеше един кикбоксър от Далечния Изток; той

използваше повече краката, отколкото юмруците си. Но той не бе ограничен от въже и свободно се въртеше, скачаше и риташе. Бе победил опонента си за по-малко от минута.

Спър отново обмисли тази възможност. Да, това бе един начин да спечели битката. Нищо не се спомена нито за правила, нито за ограничения при воденето на боя. Всичко бе позволено — например да се извади окото на противника, да му се разкъса ухото, а не беше престъпление и да го ритнеш в топките. Не можеха да протестираат, ако техният състезател бъдеше победен и умъртвен.

Уонтъби се приближи към него и даде знак състезанието да започне. Кръгът бе разделен на две с една линия по средата. Състезателите стъпиха с един крак на линията. След това Уонтъби подаде единия край на въжето на Спър, а другия на Седящата катерица. И двамата захапах краищата на въжето. То имаше ужасен вкус, но Спър знаеше, че това беше най-малкият проблем.

Сега Уонтъби блъсна единия мъж на една страна, а другия на друга, така че въжето се изпъна. След това погледна и двамата, отстъпи три крачки назад и вдигна десния си юмрук. Уонтъби свали ръката си и извика: „Хайра!“ и битката започна.

Седящата катерица се движеше в кръг бавно, тръгна наляво, след това направи лъжлива маневра надясно, впусна се рязко напред с острие, насочено към ръката на Спър, с която държеше ножа. Спър вдигна лявата си ръка и замахна с ножа като със сабя. Не улучи. Продължи да държи ножа по същия начин. С острие, подаващо се от юмрука му право напред, той можеше както да реже, с ножа си, така и да го забива.

Седящата катерица държеше своя нож по същия начин. Спър си даваше сметка, че битката трябваше да свърши бързо, в противен случай той щеше да послужи за закуска на лешоядите. Направи една лъжлива маневра, отстъпи назад, отново предприе заблуждаващ ход, след което се спусна стремглаво с намерение да нанесе силен удар по ръката на индианеца, която стискаше ножа. Острието наистина засегна ръката му и очерта кървава следа, но раната бе лека и повърхностна.

От насъбралото се множество се изтръгна вик.

Седящата катерица погледна изненадано Спър. Той стоеше, разкراчил широко крака, готов за следващия удар.

При следващата атака Спър принуди индианеца да отстъпи крачка назад, а той самият продължи да стои с разкрасчени крака, за да пази равновесие.

Сега, реши Спър! Направи движение напред, пристъпи половин крачка с левия крак, след това, с всичката сила, на която бе способен, нанесе на индианеца страхотен ритник с десния.

Забеляза изненадата в очите на индианеца. Той се опита да предпази слабините си, но краката му бяха разкрасчени твърде широко. Тежкият ботуш на Спър премина много близо до левия крак на команча и продължи нагоре. Твърдата кожа на върха на ботуша се заби първо в набедрената превръзка, а миг след това и в тестисите на индианеца.

Силата на удара бе толкова голяма, че Спър почувства как ботушът му опира до твърда кост, а от гърдите на огромния индианец се изтръгна ужасяващ болезнен вик. Той изпусна въжето от устата си, ножът падна от ръката му, а мъжът се сви на топка на земята, като крещеше от болка.

Спър взе ножа на индианеца и го заби дълбоко в земята. След това се надвеси над падналия воин и насочи ножа си към гърлото му. Той продължаваше да издава ужасни звуци.

Заобиколилите ги команчи стояха като приковани в земята. Никой не правеше и най-малкото движение. Никой не издаде звук. Всички очи следяха Спър, когато той натисна леко острието на ножа и остави кървава следа по шията на индианеца, като само леко разкъса кожата, без да го нарани сериозно. След това пусна ножа, острието попадна върху един камък, Спър го натисна с ботуша си и то се счупи. После взе двете половини и ги хвърли в потока, след което посочи към Седящата катерица.

— Ето един силен воин, който не заслужава да умре — заговори Спър на неправилен испански. — В неговия вигвам тази нощ няма да плаче вдовица. Той ще живее, за да помага на семейството си в тежката борба за оцеляване. Като му дарявам живота, постъпвам според обичая на бледоликите — по този начин ние награждаваме смелите воители.

Уонтъби пристъпи в кръга. Вдигна ръка, за да въдвори тишина и бързо преведе думите на Спър, които той бе произнесъл на испански, за да могат да ги разберат тези, които не говореха този език. Разнесоха

се одобрителни викове, хората се скупчиха около Спър, докосваха го и му се усмихваха.

Спър не знаеше какво да прави. Просто стоеше там, като кимаше с глава и се усмихваше. Най-накрая той взе ризата си, облече я и натъпка краищата ѝ в панталона си. Двама команчи се приближиха и отнесоха Седящата катерица, тъй като той все още не можеше да ходи. Спър посочи към присвития от болки индианец.

— Той ще се оправи и след време ще има много деца — обърна се Спър към Уонтъби на своя завален испански.

Главатарят се втренчи за миг в Спър, след това кимна.

— Той изгуби битката. Трябваше да умре.

Спър поклати отрицателно глава.

— Седящата катерица е добър воин. Той ще се излекува и ще извърши велики дела.

Повечето от зрителите се бяха разотишли. Спър отново се обърна към вожда.

— Състезанието свърши. Сега да поговорим за русокосата девойка Пени.

Уонтъби направи знак на Спър да го последва; след това се отправиха към шатрата на вожда и седнаха пред нея. Уонтъби погледна Спър въпросително, тъй като искаше той пръв да започне да говори.

— Пени добре ли е? — попита Спър, като отново си послужи с испанския.

— Да. Аз се грижа за нея.

— Пени е дъщеря на един от главните вождове във Вашингтон. Той участва във върховния съвет. Има власт да води армията. Този голям вожд може да изпрати хиляда войници и да им заповяда да обкръжат вашия лагер.

— Ако те направят това, Пенуу ще умре още щом дадат първия изстрел.

— Знам. Казах това на големия вожд. Той няма намерение да изпраца войници. Искане да плати откуп за Пени.

Лицето на вожда не промени безстрастното си изражение.

— Пенуу е третата жена на Уонтъби. Защо ще искам да я давам срещу откуп?

— Ако войниците дойдат, Пени ще умре, но това ще означава смърт и за половината ти воини. Ловната ти група ще бъде унищожена.

Ще трябва да се измъкнеш и да се присъединиш към друга група или племе, където ще си само обикновен воин.

— Мислил съм за това.

— Ако върнеш Пени, войниците няма да дойдат.

Уонтъби взе от земята една пръчка и започна да рисува с нея в пясъка пред себе си. Не погледна към Спър. Просто рисуваше някакви неясни рисунки, изтриваше ги и след това рисуваше други. От време на време поглеждаше към потока и момчетата, които се къпеха голи в него.

Спър би желал в този момент да има часовник, за да отмерва времето. А то течеше. Това беше игра на нерви, но Спър знаеше правилата и умееше да изчаква също както и индианецът. След двайсет минути мълчаливо изчакване Уонтъби се обърна към Спър и го погледна право в лицето. На лицето му бе изписано уважение, то се долавяше и в гласа му.

— Уонтъби ще размени Пенуу за десет пъти по десет пушки и десет пъти по десет патрона до всяка пушка.

Този път Спър беше този, който замълча и зачака, което правеше напрежението между тях почти непоносимо. Той отклони поглед към реката, след това затвори очи и на няколко пъти пое дълбоко въздух. След като пресметна, че сигурно бяха изминали десет дълги минути, той поклати глава.

— Бледоликите имат закони, които не им позволяват да продават на команчите никакви оръжия. Ако направи това, големият вожд Уолингтън ще се окаже престъпник и ще трябва да отиде в затвора. Той по-скоро би оставил дъщеря си да умре, отколкото да наруши законите, за създаването на които и той е помогнал.

По-младата, бременна, очевидно първа или втора жена на Уонтъби се показа на входа на шатрата и каза нещо. Уонтъби кимна и се обърна към Спър.

— Ела да се нахраниш.

За изненада на Спър индианецът го поведе във вътрешността на шатрата. Вътре цареше полумрак и Спър спря за момент. Дори светлината, процеждаща се от отворите за дима на върха и отстрани на шатрата, където покриващите ги кожи бяха отстранени, бе съвсем недостатъчна, така че той едва можеше да види какво има във вътрешността.

Спър остана така за момент, докато очите му привикнат с полумрака, след това се запъти към мястото, което му посочи Уонтъби, и седна. Когато се настани, чу възклицание от другата страна на огъня. Миг по-късно бременната жена доведе Пени до огъня, приближи се заедно с нея до Спър и я остави, а той се изправи на крака.

Момичето беше облечено в хубавата рокля от еленова кожа, украсена с мъниста. Косата ѝ бе разплетена и се спускаше по раменете и гърба и като разкошен, златист водопад.

— Пени Уолингтън? — попита Спър.

Тя кимна. Той видя как се променяше изразът на лицето ѝ и предположи, че тя не смее да говори.

— Уонтъби и аз говорихме да се върнеш в ранчото. Имаме още много неща, за които да поговорим, но ще успеем да се споразумеем за известен откуп. Добре ли си?

Тя кимна.

— Добре ли се отнасяха с теб?

Тя отново кимна.

— След като си му трета жена, Уонтъби облада ли те?

Този път от очите ѝ се търкулнаха няколко сълзи.

— Да — отвърна тя с треперещ глас.

— Пени, може да се наложи да останеш тук още една седмица, докато уредим всичко, но бъди сигурна, че ще те измъкнем оттук.

— Мислех си, че днес ще те убият — каза Пени. — Наблюдавах битката. Постъпи изключително смело, като остави война жив.

— Аз не съм дивак. Имай кураж и не се отчайвай. Ще те освободя колкото може по-скоро.

Тя седна зад другите две съпруги на команча и всички започнаха да се хранят. Имаше още от печеното месо от антилопа, освен това поднесоха съвсем скоро набрани диви плодове и някаква яхния, в която имаше див лук. Спър си помисли, че индианците биха могли да разменят дори коне срещу лук.

Когато се нахраниха, Уонтъби направи знак на Спър, след което и двамата се изправиха и излязоха от шатрата. Преди да излезе, Спър отново погледна към Пени, кимна и окуражително ѝ се усмихна.

Когато излязоха отвън, Уонтъби направи знак на Спър да седне, но той поклати отрицателно глава.

— Хайде да огледаме конете ти — предложи Спър. — Можеш ли да ми покажеш бойния си кон и да ми кажеш как го обучаваш?

На скулестото, с неправилни черти лице на индианеца се появи слаба усмивка. Спър разбра, че бе заговорил за нещо, което индианецът очевидно обичаше.

Те тръгнаха по течението на потока, след това навлязоха в малко пасище, заградено от храсти и дървета. Там Спър видя около двеста коня. Броят им, разбира се, можа да прецени само на око. Уонтъби извика на едно от момчетата, което забърза към стадото и не след дълго се върна, хванало за гривата един кон. Конят не беше красив, но беше добре обучен. Той веднага забеляза Уонтъби и се насочи право към него.

Този кон беше малко по-малък от обикновения кавалерийски кон, ушите му бяха леко прилепнали назад, а гърбът му леко извит. Походката му беше най-малкото странна.

Уонтъби се метна на гърба на животното и без изобщо да използва ръцете си, обърна коня в противоположна посока, препусна около петдесет ярда, обърна се отново и приближи, галопирайки до мястото, където стоеше Спър. Без да докосва животното, той спря рязко само на сантиметри от Спър.

— Ти ли го обучи така? — попита Спър.

Уонтъби потвърди.

— Колко коня имаш?

Уонтъби сви рамене.

— Като вожд трябва да помагам на вдовиците и на тези, които не могат да се изхранват сами, понеже са твърде стари. Много често аз им давам по един кон да го разменят срещу храна и им помагам да построят или вдигнат шатрата си. Трябва да бъда щедър. Сега имам само четирийсет коня.

Спър кимна, отстъпи назад и посочи към воините.

— Ти залови Пени. Тя е плячката ти и ти можеш да правиш с нея каквото поискаш. Искам да я откупя. За нея ще ти дам още четирийсет коня, като допълнителното ми условие е да се върнем здрави и читави е ранчото.

Уонтъби изсумтя, обърна коня си и препусна през пасището към местността на юг, покрита с храсти. Спър се приближи до потока и седна на земята. Щеше да отнеме известно време, докато Уонтъби се

пребори със себе си и реши дали да замени русокосата си жена за четирийсет коня, които му идваха като невероятен късмет. Спър можеше да чака.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Спър чакаше вече цял следобед Уонтъби да се върне. Когато той се върна, лицето му имаше мрачно изражение и очевидно беше ядосан, но Уонтъби умееше да сдържа чувствата си, седна срещу Спър, скръсти ръце и се втренчи изпитателно в него.

— Трудно се говори с бледоликия. Реших, че ще дам русокосата само ако получа сто коня.

Спър отпрати спокоен поглед към Уонтъби. Изражението на лицето не издаваше чувствата му. Спър знаеше, че е спечелил. Сега бе дошъл ред да покаже умението си да убеждава, а също така трябваше да се види колко коне биха могли да бъдат доведени от ранчото.

— Още сто коня ще направят Уонтъби много богат. Скоро вече няма да мислиш за добруването на хората си, ще се възгордееш и скоро след това ще ти бъде отнета титлата вожд. Не мога да позволя това да ти се случи. Можем да доведем четирийсет и пет коня.

Уонтъби измърмори нещо и хвърли камък в потока.

— Мога да сваля на деветдесет и пет коня, ако всичките са силни, имат здрави крака и могат да бъдат обучени по нашия маниер.

Спър се засмя и поклати глава. Сега знаеше, че индианецът бе склонен да отстъпи. Нямаше представа как щяха да се споразумеят, но беше сигурен, че щяха да стигнат до съгласие. Два часа по-късно те все още стояха до конете и малкия поток. Два пъти Уонтъби беше ставал и се бе отдалечавал на известно разстояние, като очевидно се бореше със себе си.

Точно преди залез-слънце двамата постигнаха споразумение. Шейсет коня, трийсет сега и трийсет по-късно, когато каубоите от ранчото успеяха да ги съберат, може би след две седмици.

Върнаха се при шатрата и ядоха нещо, приличащо й на сладкиш, за който Спър не желаше да узнава от какво е направен. Индианките поднесоха заешко месо, печено на открит огън. Беше много вкусно. Спър би останал още по-доволен, ако имаше и малко сол с месото. Когато се нахраниха, той се обърна към Пени.

— Какво решихте? — попита тя, а кафявите ѝ очи блестяха с особен блясък.

— Споразумяхме се за цената. Сега ти си най-скъпо струващата жена, която някой команч някога е имал. Баща ти ще даде шейсет коня, за да те откупи и да се завърнеш жива и здрава в ранчото.

Пени изпищя от радост, хвърли се към него и го прегърна силно.

— Но това е чудесно! — викаше тя. — Отново ще бъда свободна и ще правя каквото искам.

— Има още нещо — каза Спър, като внимателно се освободи от прегръдката ѝ. — От този ден нататък вече не си жена на Уонтъби. Той обеща, че ще се отнася с теб като с дъщеря. Следващата седмица ще се грижи за теб и ще те защитава, докато доведе конете от ранчото. Ти също трябва да се държиш по подобаващ начин. Научи всичко каквото успееш от другите му жени. Тъй като си била в непосредствен досег с команчите, това може да ти потрябва.

Същата вечер, след като приключиха с вечерята, Спър пое към ранчото. Той се раздели приятелски с Уонтъби, като му обеща, че ще се върне след седмица и че няма да се появят никакви войници. Неговите каубои ще носят револверите си, но няма да проявяват враждебност.

Спър се спусна надолу по течението, след това сви към една местност, обрасла с гъсти храсти, и продължи да върви през нея още две мили, докато пристигна на мястото, където бе оставил коня си. Кобилата му беше завързана близо до потока, така че, когато ожаднее, да може да пие вода от него. Животното бе опасло всичката трева, до която бе могло да достигне.

Спър събра нещата си, напълни манерката с вода и оседла коня в тъмнината. Щеше да му отнеме цели два дни да се добере до ранчото, но поне щеше да носи добри новини.

Спър бе привършил храната и затова препусна още по-бързо към ранчото. Пристигна там тъкмо преди вечеря, изми се бързо и се присъедини към каубоите, наседали около масата. Преди Спър да бе привършил с вечерята си, сенатор Уолингтън се появи и му махна с ръка.

— Чух, че си се върнал. Какво, по дяволите, се случи?

Спър му описа сделката си с индианеца, като премълча за боя. Когато стигна до това, колко коне искат команчите, той се поколеба за момент.

— Хайде, Маккой, не може да е чак толкова лошо. За колко коня се споразумя да върнат милото ми момиче?

— Шейсет.

Напрегнатото изражение на сенатора отстъпи място на облекчение и задоволство.

— Дяволски добра работа, Спър! Мислех си, че ще поискат най-малко седемдесет и пет. Наистина, добра работа свърши, Маккой! Следващия път, когато се срещна с президента, ще му разкажа за теб.

Ед Хънт, надзирателят в ранчото, стоеше наблизко и слушаше. Сенатор Уолингтън се обърна към него, тъй като той бе най-добрият му ездач.

— Колко коне имаме в корала, готови за път?

— Четирийсет и пет, освен това сред тях има три от онези кльоцави индиански коне.

— Уонтъби харесва такива грозни коне, тъй като те тичат бързо — каза Спър. — Първото нещо, което трябва да направим сутринта, е да ги подкараме към лагера на команчите.

— Ти току-що пристигна — каза сенатор Уолингтън. — Не искаш ли да си починеш един ден?

— Не и когато Пени се намира в бивака им. Възможно е нещо там да се обърка и да промени нещата. Трябва да ги подкараме още утре сутринта. Вероятно ще ни отнеме повече от три дни да ги заведем до там.

— Идвам с вас — заяви сенаторът.

Спър се намръщи.

— От колко време не сте яздили кон, и то в продължение на пет дни?

Уолингтън се засмя.

— Може би има дванайсет години, но въпреки това имам твърдото намерение да дойда с вас — не приемам никакви възражения. Ако все пак се случи да забавя групата, искам само някой здраво да ме ритне отзад и ще настигна всички, уверявам ви.

Надзирателят поклати глава.

— Сенаторе, може би ще имаме неприятности. Спомняш ли си онзи вирус, за който ти казах, че върлува сред хората ни? Още десет човека са на легло. Док казва, че било грип или нещо подобно.

— Някакъв проклет грип? — изрева сенаторът.

— Да, така е. Засега имаме само десет здрави мъже, а Док казва, че и те могат да заболдят всеки момент. Три дни езда нататък и още два насам представляват риск, който не би трябвало да предприемаме точно сега.

Сенатор Уолингтън погледна към Спър.

— Виждал съм как грип покосява населението на половин град — каза Спър. — По-добре да бъдем предпазливи. Пени не е в лоши ръце. Имам доверие на Уонтъби. Той каза, че ще се отнася с нея като с дъщеря, а тя, изглежда, се разбира добре с двете му жени. Мисля, че ще е по-добре да отложим пътуването с два дни, ако това ще е по-добре за хората.

— По дяволите — отвърна сенаторът. — Мътните го взели, добре. Два дни. Ако никое от момчетата не се разболее, ще тръгнем. Искам малкото си момиче тук, където ѝ е мястото. Може би дотогава ще успеем да съберем и останалите петнайсет коня, необходими за размяната. Нека да опитаме, Ед. Първата ни работа утре сутринта е да ги намерим.

— Имате ли някакви вести от Форт Грифит? — попита Спър.

Сенаторът изръмжа недоволено.

— Вярно е, имаме новини. Командващият офицер там, някакъв полковник, каза, че нямам разрешение да се отдалечава толкова много и да преследва команчите, без да има нападение над форта. Той заяви, че ще докладва на генерал Арнолд, който щял да прецени положението и да издаде съответните заповеди. По дяволите, дотогава ще сме се оправили сами.

Спър изяде още едно парче ябълков пай, изпи трета чаша кафе, след това отиде в спалното помещение на каубоите, избра си едно легло и проспа три игри на карти, една игра на зарове и две сбивания.

На следващата сутрин Спър се събуди и попита дали са имали повече проблеми със „Съркъл Джей“. Каубоите отвърнаха, че не се е случило нищо.

Спър бе спал в помещението колкото бе възможно по-далеч от болните каубои.

Той се избърса, изми се и се отправи към града. Три часа покъсно обядваше с шерифа и областния прокурор, Орландо Дийдс.

— Разбира се, всичко е в рамките на закона, мистър Маккой — говореше Дийдс. — Четиримата мъже, нахлули в ранчото „Бар Уест“,

независимо от това, че единият е бил убит, могат да бъдат обвинени в убийство. Но, мистър Маккой, тук е Тексас. Мога да ги подведа под отговорност, да ги арестувам и след това да ги изправа пред съда, но нямаме и най-нищожния шанс да намерим някой, който да обвини поне един от тях. Това е скотовъден район. И четиримата работят в ранчо, и четиримата се занимават с добитък. Опожаряването на обори е познат начин да се води война между фермери и собственици на ранчо, откакто Тексас граничи с Рио Гранде, а това е било още от самото начало. Няма никакъв начин аз, като областен прокурор, да повлияя с нещо в случая.

— Така че е по-добре да не предявяваме обвинение, така ли? — запита Спър.

— Да, така е.

Те привършиха с обяда и излязоха навън. Областният прокурор заяви, че го чака куп работа, и забърза надолу по улицата. Спър и Бен Джонсън се отправиха към офиса на шерифа и затвора.

— Бен Джонсън, ти, мръсно, гадно копеле такова. Никога не съм си и помислил, че ще ми паднеш толкова на сгода. Досега койка каубой ли не се е опитал да те направи на решето?

Думите се разнесоха точно пред тях. Един мъж на около трийсет и пет години, с рошава брада и гневен поглед, застана широко разкрячен пред тях, готов всеки момент да извади револвера си.

Шериф Джонсън погледна мъжа и поклати глава.

— Не те познавам. В затвора ли си бил?

— Наистина бях там, мръсно, страхливо копеле. Казвам се Амос Нервайн. Колорадо, спомняш ли си? Един малък град, наречен Бенсънз Корнърс. Ти ме обвини, че съм застрелял касиера при един банков обир.

Бен кимна.

— Да, спомням си. Нервайн, ти наистина уби онзи касиер. Другите двама касиери и собственикът на банката заявиха под клетва, че ти си го убил. Все пак се отърва леко с десетгодишна присъда. Вече те пуснаха, така ли?

— Да, пуснаха ме, след което започнах да те търся, за да те застрелям. Никога нямаше да ме хванат, ако ти не беше толкова упорит. Можехме да се измъкнем чисти от тази история, ако ти не ни беше

проследил чак до хълмовете. Цели десет години тая омразата си към теб, Бен Джонсън.

Бен сви рамене.

— Много хора се опитваха да ме убият, Нервайн. Мразя да убивам. След време мъртвите стават толкова много, че човек трябва да спре и да размисли.

— Млъквай, старче и вади оръжието.

— Отвори си хубаво очите, Нервайн. Не нося револвер и не се крия. Ако искаш да ме застреляш, хайде, давай. Тогава вече със сигурност ще увиснеш на въжето. Тексаските закони са малко по-строги от тези в Колорадо.

— За какво, по дяволите, говориш, старче?

— За моя приятел тук. Какво си мислиш, че ще направи, когато види, че се опитваш да ме застреляш? Той е най-бързият стрелец, който някога съм виждал. Сигурно ще те просне още докато си вадиш револвера. След което няма да чувстваш нищо. Той рядко пропуска да уцели сърцето на жертвата си от такова близко разстояние.

— Нямах револвер? Не си въоръжен? Що за шериф си ти, Джонсън? Вземи си пицова и ела да се срещнем тук след час. Ако не дойдеш, ще кажа на всички какво презряно псе си и шерифството ти няма да продължи повече от един ден. Стегни се, старче, и ела тук след час.

Нервайн се завъртя на токовете си и се отдалечи.

Привлечени от грубия глас на Нервайн, около двайсетина човека се бяха събрали около тях.

— Извади оръжието си, Бен. Не му позволявай да ти говори по такъв начин — обади се един от тълпата. — Докажи му, че все още можеш да се справяш с мерзавци като него.

Бен само махна с ръка и се запъти към офиса си. Спър вървеше плътно до него. Когато влязоха вътре, Бен се облегна на стената; в жеста му се долавяше умора. Той затътри крака към стола си и поклати глава.

— Ти чу какво каза той, Спър. Знаеш какво мислят хората в града за един шериф, който не може да използва револвера си. Знаеш какво ще направят.

— Знам. Нали и двамата бяхме там. И все пак смятам, че има и по-добър начин да разрешим този проблем. Остави ме да помисля.

Спър се приближи до прозореца и погледна навън. Много пъти бе ставал свидетел на сцени като тази. Два пъти шерифът беше достатъчно бърз да рани натрапника и да го прогони от града. Друг един път един шериф бе загинал на място, улучен точно в сърцето. Спър не искаше това да се случи с Бен.

Той закрачи нервно към празните килии и после пак се върна в офиса. Една бегла мисъл се въртеше в ума му, той кимна с глава, като остави мисълта му да узрее и да завладее съзнанието му. Защо не. Струваше си да се опита.

— Бен, в Тексас има ли закон, забраняващ дуелите?

— Мисля, че има. Сега такъв закон има във всеки щат, а освен това съществува и федерален закон. И какво от това?

— Ако не съм разбрал погрешно, този Нервайн те предизвиква на дуел. В такъв случай той ще извърши углавно престъпление. Това, което искам да направиш, е да се появиш с колана, в който затыкваш револвера, но без самия револвер. Имам чувството, че онзи негодник няма да остане спокоен, когато се появиш. Помни, че той няма да разбере, че нямаш револвер, докато не му кажеш.

— Значи аз отивам там и той пронизва гърдите ми с куршум. И какво би доказало това?

— Никога не бих позволил това. Повярвай ми, никога. Ще прибера Нервайн тук, в затвора ти, след което ще му купим билет и ще го изпратим с влака до следващия град надолу по линията. По този начин ще изглежда, че си се изправил в открит конфликт с него и когато всички в града разберат това, ще бъдеш в безопасност.

— До следващия път. Може би е по-добре да върна значката веднага и да офейкам в Мичиган или Чикаго, или някъде другаде, където никой не ме познава.

— Да, разбира се, може би ще е още по-добре, ако просто легнеш и умреш! От колко време продължава това — искам да кажа, откога те предизвикват по този начин?

— Сега, като се замисля, смятам, че е повече от две години, но имам чувството, че винаги е било така.

— А това можеше да бъде последният път, когато някой те разпознава, Бен. Времето лети.

Бен сви рамене.

— По дяволите, времето и аз сме приятели. Справяме се чудесно. — Той кимна. — Нека да опитаме твоя план. Сигурно още няколко години ще ме бива да изпълнявам длъжността шериф.

В уреченото време Бен Джонсън излезе от офиса и чу вик, който се разнесе от около трийсет ярда.

— По дяволите, най-накрая се реши да се изправиш срещу мен. Не мислех, че ще имаш куража да го направиш. Хайде да се захващаме за работа.

Бен излезе на улицата, а Нервайн заслони очи с ръка, докато пристъпваше към шерифа. Когато се приближи на двајсет фута, спря.

— Просто исках да съм сигурен, че това си ти, Бен. Изобщо нямаше да ми е приятно да убия някой вместо теб, а след това да те преследвам.

Той зае позиция на покритата с прах улица, като разкрачи крака и присви леко колена. Дясната му ръка се насочи към дръжката на револвера, който се подаваше от кожения кобур на дясното му бедро.

— Готов ли си, старче? — попита Нервайн. — Готов или не, времето ти настъпи. Сега ще трябва да умреш.

— Спрете, сър — разнесе се отляво сърдитият глас на Спър Маккой. — Не пипай оръжието или си мъртъв. Я се огледай! Дулото ми е насочено право към теб.

Нервайн се намръщи и се обърна така, че да вижда Спър.

— Какво правиш, по дяволите? Това не те засяга, въпросът е личен.

— Не е съвсем така, Нервайн. Казвам се Спър Маккой и съм агент от тайните служби на Съединените американски щати и те арестувам за нарушаване на закона и извършване на углавно престъпление. Дуелите са забранени в Тексас. Предизвика този човек на дуел, появи се готов да се биеш, а сега даде да се разбере, че си готов да извадиш револвера и да застреляш шерифа. Следователно имам всички основания да те поставя под арест заради това, че в момента извършваш престъпление. Вдигни ръце и сложи пръстите на главата си.

Нервайн се поколеба и Спър попита с леден тон:

— Да не би да смяташ, че можеш да се справиш с оръжие, насочено към гърдите ти?

Нервайн сви рамене.

— По дяволите, не можеш да ме хвърлиш в затвора. Никои съдебни заседатели няма да ме осъдят поради толкова смешно обвинение.

— Забравяш, Нервайн, че това е Тексас. Нещата са малко по-различни тук, а ние не обичаме да заплашват шерифите ни. А сега тръгвай към офиса на шерифа. Гледай да не поемеш в друга посока, защото в момента, когато направиш това, ще те застрелям на място.

Шерифът Джонсън ги чакаше пред вратата на офиса. Той се усмихна, извади от кобура револвера на Нервайн и бутна негодника в първата килия.

— Обвиненията срещу теб ще бъдат написани след миг, Нервайн. Предполагам, че ще останеш в тексаския затвор най-малко година. Скоро ще има затвори в Остин, така че може и там да те пратят.

Като заключи Нервайн в килията, Бен се върна и запали малката печка, след което сложи кафеварката. Джонсън погледна внимателно Спър.

— Значи казваш, че е по-добре да използвам подчинените си за тази работа. Може би си прав. Ако до две години някой друг престъпник не ме познае, спокойно ще мога да се оттегля. Кой знае?

Той разтика огъня, след това погледна Спър.

— А сега кажи ми какво става с онова момиче, дъщерята на сенатора? Бил си при индианците, така ли? Чух те да казваш, че ще преговаряш с команчите за откуп. Какво се случи?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Спър прекара една самотна нощ в хотела, а на следващата сутрин освободи стаята, прибра нещата си и пренесе всичко в ранчото „Бар Уест“. Осем каубои все още бяха на легло поради треската, но очевидно се чувстваха по-добре. Шест други ездачи се бяха отправили в прерията, за да опитат да уловят още диви коне, необходими за откупа на Пени.

Спър пристигна в ранчото около десет сутринта, а два часа по-късно, точно когато готвачът бе извикал всички на обяд, в къщата пристигна един от ездачите, целият зачервен от напрежение, а конят му, който той бе оставил отвън, бе целият изпотен и дишаше тежко. Каубоят тръгна да търси надзирателя, след това и двамата забързаха към кухнята. Сенатор Уолингтън току-що бе седнал да обядва със Спър, когато двамата мъже се втурнаха забързано в стаята.

— Сенаторе, имаме неприятности — каза Хънт. След това той се обърна към човека до него. — Кажи им с две думи това, което каза на мен, Шорти.

— Яздех към далечната погранична линия, както ми бе казал Ед. Цял месец стоях в малката колиба, построена на това място. Обикновено не ходя в далечния северен район на ранчото, но в тази посока бях видял няколко млади добичета и млечни крави, така че се отправих натам да проверя дали тези животни са наши и да видя, ако е така, защо се бяха отдалечили толкова много. След като преминах покрай няколко възвишения и през няколко падини, като, разбира се, следвах тази посока, току-що бях излязъл от последната падина, която бе доста дълга и се канех да се изкача на билото на малкия хълм, изведнъж чух далече пред мен викове на хора. От два месеца не бях чувал човешки глас и бързо се насочих в тази посока. Когато видях хората, които вдигаха толкова шум, аз се приведох плътно към гърба на коня, като накарах и животното да легне на земята, тъй като не исках да ме забележат. Пред мен, на не повече от триста ярда, видях няколко мъже, които събираха нашите животни. Знаех, че не са от

нашите каубои. Познавам всичките ни хора тук, така че от пръв поглед разбрах, че те не са от ранчото. Завързах коня си и се притаих, като продължих да ги наблюдавам. Бяха шестима мъже, всичките имаха коне и бяха събрали поне 200 глави от нашия добитък — млечни крави, няколко млади животни и цяло стадо юници. Те ги обградиха и ги подкараха. Веднага ги последвах, но се държах на достатъчно разстояние да не ме забележат. По-правилно би било да се каже, че следвах не тях, а облака прах, който вдигаше стадото. Бях съвсем сигурен, че те се насочиха на изток. А на изток от нашите земи не се намира друго, освен земите на ранчото „Съркъл Джей“. По всичко изглеждаше, че мъжете насочваха стадото към това ранчо. Цяла сутрин вървах по петите им, докато накрая се уверих, че преминаха нашата граница и навлязоха в „Съркъл Джей“. Те продължаваха право на изток, като завиваха съвсем леко в южна посока, така че все още са там, да ги вземат мътните. Онези копелета задигнаха двеста глави от добитъка ви, сенаторе.

Сенатор Уолингтън кимна с глава.

— Благодаря, Шорти. Иди си вземи нещо за ядене и си почини. Ако се наложи да яздим дотам, ще искам да дойдеш с нас и да ни водиш.

Той направи знак на Шорти, че може да си върви, а каубоят побърза да се нахрани.

— Няма никакво съмнение, сенаторе. Каубоите от „Съркъл Джей“ са ти откраднали добитъка. Никой друг няма да дойде да задигне двеста глави и след това да ги откара в „Съркъл Джей“. Ако бяха други хора, не можеха да останат незабелязани. Това е работа само на Джордан и неговата шайка крадци.

Сенаторът погледна Спър.

— Ти каза, че Джордан е достатъчно напласен. Точно сега не изглежда да е твърде уплашен. Чудя се дали и преди не е посягал на добитъка ми.

— Когато преди бях при него, той наистина беше изплашен — заяви Спър. — Може би е говорил с адвокат, който му е казал, че съдебните заседатели никога няма да осъдят хората му за убийство. Със сигурност сега не изглежда да се страхува ни най-малко.

— Сенаторе, не мисля, че преди този случай сме губили значителен брой добитък — каза Хънт. — Шорти постоянно

наблюдава този район. Ако се изгубят дори само петдесет глави, той би знаел това.

— И какво, по дяволите, да правим сега? — попита сенаторът.

— Сенаторе, няма да бъде незаконно, ако отидете в „Съркъл Джей“ и си върнете откраднатите животни.

— Да действваме като крадци, за да върнем обратно собствения си добитък? — Ед Хънт погледна учудено Спър.

— Ами май излиза, че точно това трябва да направим — отвърна Спър. — С колко мъже разполагате, които могат да дойдат?

— Имаме една група, която в момента преследва мустанги. Мисля, че можем да вземем и четиримата мъже, които, надявам се, вече ще могат да се държат здраво на седлото, макар и да бяха до скоро на легло.

Спър погледна сенатора с очакване.

— Искате ли да дойдете, сенаторе?

— Мисля, че ще е по-добре да остана. Искам да си почина и да се приготвя за отвеждането на мустангите в лагера на индианците.

Един час по-късно групата потегли. Шорти каза, че им предстоят три часа езда, докато стигнат северната граница на ранчото и още три на изток към „Съркъл Джей“, чак след това биха могли да намерят добитъка. Той заяви, че не е сигурен дали стадото ще е на същото място, където го бе видял, преди да тръгне, но сутринта бил сигурен, че облакът от прах вече не се движи, затова си помислил, че крадците няма да продължат по-нататък.

Бяха общо седем души, в това число Спър, Шорти и Ед Хънт. Всеки един от тях носеше на седлото си карабина, а в кобура си неизменния револвер. Спър не очакваше никакви сериозни неприятности, но все пак се бе приготвил. Ако шестима ездачи са карали животните, значи поне двама от тях са останали при стадото.

Щеше да отнеме цял един ден да дамгосат отново двеста глави добитък, особено ако трябва да заличат дамгата на ранчото „Бар Уест“, за да сложат тази на „Съркъл Джей“. А можеха и да изчакат няколко дни, преди да решат да го направят. Спър си мислеше, че ако той трябваше да организира кражба на добитък, дамгосването щеше да бъде първото нещо, което щеше да направи, след като събереше животните. Щеше да изчака само толкова, колкото бе нужно да се нагорещи желязото.

През по-голямата част от пътя препускаха в галоп и пристигнаха на границата на „Съркъл Джей“ в ранния следобед. Навлязоха без колебание в земите на ранчото. Щеше да им отнеме още два часа езда, докато намерят стадото.

Спър насилваше конете да тичат още по-бързо. По това време на годината в седем часа щеше да е мръкнало. Ако луната изгрееше, можеха веднага да подкарат стадото обратно, но той не знаеше колко време щеше да му отнеме да убеди пазачите да се оттеглят.

Оказа се, че трябваше да яздят повече от два часа. Беше минало шест и половина, когато Спър забеляза стадото, част от което не се виждаше поради хълмистата местност, но не можеше и да бъде изпуснато от очи.

Не се виждаха ездачи, нито дървени постройките, не се усещаше миризмата на дим. Спър и останалите навлязоха сред стадото.

— По дяволите, повечето добичета са от „Съркъл Джей“ — изръмжа Фънт. — А, ето едно от нашето ранчо — и още едно, и още. Смеси са ги с техните животни.

Спър се изправи на стремената и стъпи на седлото, за да може да вижда по-надалеч. Забеляза един самотен ездач, който преминаваше през една падина на не повече от триста ярда.

— Ще се върна след малко — извика той на останалите.

Измъкна карабината си, зареди я и даде един изстрел над главата на бягащия конник.

Непознатият се обърна, вдигна ръце, а конят му постепенно забави ход и най-накрая спря.

— Кой, по дяволите, си ти? — извика каубоят от „Съркъл Джей“ към насочилия карабината си срещу него Спър.

— А ти кой си? — попита на свой ред Спър, без да го удостои с отговор.

— Ларсън. Работя в „Съркъл Джей“. Тези земи са на мистър Джордан.

— Правилно, но къде са другите петима мъже, с които откраднахте двеста глави добитък от ранчото „Бар Уест“?

Мъжът поклати глава.

— Не разбирам за какво говорите.

— Така си и мислех, че ще кажеш. Слизай от коня.

Непознатият слезе.

— Свали колана с револвера и го пусни на земята. Веднага!

Мъжът се намръщи, погледна към карабината на Спър и хвърли колана и револвера си на земята.

— Сега ботушите — събуй ги! — заповяда Спър.

— Ботушите ми? Ще има да вземаш.

Спър стреля веднъж и куршумът от карабината се заби в земята на сантиметри от крака на каубоя. Ларсън подскочи уплашен, седна на земята и свали ботушите си.

— Точно така. Сега свали панталоните и ризата си и ги сложи върху ботушите.

— Виж какво, аз просто работя тук. Ако имаш зъб на някого, по-добре се срещни с шефа.

Спър отново стреля със спенсъра, а куршумът се заби в един от ботушите, като го запрати на три фута надалеч.

— Хайде, ризата и панталоните. Веднага!

Каубоят въздъхна примирено, съблече ризата и работните си джинси и остана само по долно бельо. Спър кимна и махна с ръка към полусъблечения мъж.

— Сега си свободен да си вървиш. Върви и кажи на шефа си, че добитъкът, който той открадна от ранчото „Бар Уест“, е на път към дома. Кажи му също, че агентът от тайните служби Спър Маккой ще заведе дело в съда за кражба на добитък. Както знаеш, за такова престъпление в Тексас бесят. А сега изчезвай!

Мъжът се втренчи за момент в Спър, след това се обърна и се отправи сред дивата тексаска прерия към къщата на ранчото „Съркъл Джей“. Спър взе дрехите и ботушите на каубоя със себе си, тъй като не искаше каубоят, в случай че се върне, да ги намери. Щеше да ги захвърли две мили по-нататък.

Докато Спър се върна при другите, Ед Хънт бе събрал 200 глави добитък. Вече се бе мръкнало съвсем.

— Не съм сигурен дали всичките са наши — каза Ед. — Много е тъмно и не мога да видя всичките дамги, но мисля, че повечето добичета са наши. Взехме около двеста глави, за да си компенсираме неприятностите, които ни причиниха.

— Звучи справедливо — съгласи се Спър. — Може да ти се наложи да дамгосаш отново още някои животни, но аз не бих се

тревожил за това. Мисля, че така е справедливо, и не смятам, че ще имаш проблеми.

Спър започна да обикаля бавно с коня си насъбраните добичета, като се опитваше да ги преброи, но това бе невъзможно. Когато настъпеше утрото, щяха да направят по-точна сметка, ако животните бяха много повече, щяха да оставят от тези, принадлежащи на „Съркъл Джей“ на граничната линия.

Те подкараха изморените животни през Тексаската прерия. Много от тях искаха да почиват и лягаха на земята, така че напредваха бавно, като мъжете постоянно викаха по тях и ги подтикваха да вървят. От време на време във въздуха просвистяваше ласо към някое опърничаво добиче, което трябваше да бъде теглено и влачено, докато проумееше, какво трябва да прави.

Отне им пет часа да закарат добитъка до граничната линия и да преминат в границите на ранчото „Бар Уест“, където Ед Хънт смяташе, че са в безопасност. И животните, и хората бяха страшно изморени и Ед предложи на всички да спрат и да прекарат остатъка от нощта на това място.

Спър се събуди още при изгрев-слънце и започна да обикаля животните, като проверяваше дамгите им. Пресметна, че може би около седемдесет процента бяха от ранчото „Бар Уест“, така че нямаше да имат проблеми с дамгосването на другите животни. Млечните крави със знака на „Съркъл Джей“ също нямаше да създават главоболие, тъй като щяха да останат в границите на ранчото „Бар Уест“.

Каубоите станаха малко след като се зазори и започнаха да мърморят, че няма да има закуска. Ед отново провери стадото и се отправиха на още три мили във вътрешността на „Бар Уест“. Спър беше пресметнал грубо, че имаха около двеста и двайсет глави. Достатъчно се бяха отдалечили, за да оставят животните сами. След като Спър ги преброи, Ед Хънт повика всички каубои и се отправиха към къщата.

Когато пристигнаха, готвачът им приготви богата закуска — бъркани яйца, пържена риба, огромна кана кафе, препечени филийки и конфитюр и най-накрая цял куп палачинки и бекон.

След като се нахраниха, Спър се обърна към сенатор Уолингтън.

— Мисля, че и двамата трябва да отидем в „Съркъл Джей“ и хубаво да си поговорим с Джордан — заяви Спър.

— Джордан? Оня стар мошеник? Забогатял е чрез кражби. Не искам да имам нищо общо с него.

— Предлагам и ти да дойдеш. Не казвам, че е много приятно, но ако не дойдеш, кражбите и междуособните войни ще продължат и честно казано, не им виждам края.

Сенаторът, свикнал на компромиси в Сената, накрая се съгласи да отиде.

Те пристигнаха в „Съркъл Джей“ около три часа този следобед, а на входа ги посрещна въоръжен с карабина пазач. Когато Спър показа значката си, пазачът неохотно ги пусна и ги придружи до задната веранда.

Когато пристигнаха, Джордан ги посрещна с насочена ловджийска пушка.

— Не ви искам в моите земи! — изрева той.

— Тази земя не е твоя, Джордан. Повечето от нея ти открадна, а на останалата част си се настанил незаконно и се опъваш като магаре на мост! — изрева в отговор Уолингтън.

Спър вдигна ръка.

— Достатъчно. Тук съм в качеството си пазител на закона, правителството ми е дало това право, Джордан. Миналата нощ шестима от хората ти откраднаха двеста глави добитък от северната част на ранчото „Бар Уест“. Тук съм, за да ти кажа, че имаме свидетел, който е видял всичко и който ще свидетелства срещу теб. Знаеш, че в Тексас за кражба на добитък присъдата е бесило.

— По дяволите, не можете да докажете нищо. Един свидетел? Неговата дума срещу тази на шестима от хората ми. Никой съд няма да ме осъди.

— Това съвсем не е същото, като да подпалиш обор или да вършиш щуротии — например да чупиш прозорци — отвърна Спър с леден тон. — Това е углавно престъпление, което се наказва с бесило. Ти и твоите хора можете да увиснете на въжето и вие дяволски добре го знаете.

— Няма такава възможност.

— Изпратил ли е областният прокурор на теб и на хората ти съдебна заповед, че сте обвинени в убийство? — попита Спър.

— По дяволите, не. Знаеш, че няма да го направи. Това е скотовъден район. Онези момчета просто са се забавлявали и добре

знаеш това. Между другото, онези четири момчета решиха да вземат надниците си и да се преместят в друга ферма в Канзас. Опитай се да ги намериш.

— Кражбата на добитък е друго обвинение, Джордан. Създал си си доста врагове в този район. Няма да бъде трудно да съберем съд, който с удоволствие да те качи на въжето. Знам по какъв начин си създал ранчото си.

— Отправляш само празни обвинения, нямаш никакви доказателства.

— Ще имаш възможност да кажеш за това на съдията. Сега отивам в града и ще предявя обвинения към теб и шестимата мъже за кражба на добитък. Шерифът ми каза, че областният съдия ще пристигне вдругиден и списъкът на определените за разглеждане дела е решен. До петък ще бъдеш изправен пред съда.

— Хей, слушай, нямаш никакво право... Не мога да държа под око всички наети от мен хора. Как бих могъл да знам, ако те са решили да отведат няколко глави през границата, за които са мислили, че са наши?

— Посред бял ден, когато дамгите се виждат отдалеч? Ще трябва да измислиш нещо по-добро. Ще се видим в съда, Джордан. Надявам се да си намериш добър адвокат, защото ще имаш нужда от него. Докато получиш от шерифа съдебната заповед, предлагам да държиш хората си под контрол. Никой няма да търпи повече мошеничествата ти. И докато съм в този район, смятам лично да се погрижа за това.

Докато траеше разговорът, Спър и сенаторът не бяха слезли от конете си и сега просто подкараха спокойно животните си и се отдалечиха от къщата. Този път Спър не почувства да го полазват тръпки по гърба, тъй като знаеше, че Джордан няма да посмее да стреля в гръб. Беше започнал да взема страха на прочутия мистър Джордан.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато Спър и сенатор Уолингтън се върнаха в ранчото „Бар Уест“, видяха, че групата, изпратена на лов за мустанги, се беше върнала с осемнайсет диви пъргави животни. Личеше си, че някои от тях са били оседлавани преди, но по неизвестна причина са подивели отново, а други никога не бяха усеждали въже или юзда около вратовете си.

За да не избягат, каубоите ги бяха вързали в редици по три. Така бяха изминали дващест мили. Ед Хънт преброи два пъти конете, след което отиде при Спър.

— Сега имаме шейсет и един коня, които можем да отведем на север. Няма да ни се налага да ги водим на два пъти.

— Как можем да отведем шейсет коня до индианския лагер? — попита Спър.

— Каубоите ще ни помогнат — каза Хънт. — Те доведоха конете завързани по три. Предлагам да ги навържем по шест заедно и да дойдат десет от хората ни, като всеки един ще води по една група коне. Така ще ги отведем на север.

— Може ли един човек да удържа шест коня, завързани по този начин? — попита Спър.

Ед Хънт свали каубойската си шапка и прокара пръсти през оредяващата си коса.

— По дяволите, Спър, не знам. Но така изглежда по-лесно, отколкото да се опитваме да подкараме цялото стадо наведнъж. Мисля, че имаме десет диви мустанга, които са неспокойни и страхливи. Те биха объркали цялото стадо и ако животните избягат, сигурно и до януари няма да можем да ги съберем отново.

Спър кимна в знак на съгласие.

— Идеята ти не е лоша. Хайде да опитаме. Можеш ли да събереш десет човека?

— Да, мисля, че мога.

Те разпитаха каубоите кои биха желали да предприемат това пътуване и Ед избра осем от тях. Сенаторът щеше да дойде, но той нямаше да се занимава с мустангите. Той щеше да вземе със себе си любимата кобила на Пени — тази, която самата тя бе отгледала.

Тази нощ Спър се наспа добре. Мъжете не вдигаха шум, особено онези, които трябваше да тръгнат към лагера на команчите след ден-два. Наистина ли искаха да тръгнат? Щеше ли някой от тях да се върне жив?

Преди да отиде да спи, Спър поговори с тях и им каза, че Уонтъби бе човек, на когото може да се разчита.

— Той ще направи това, което е обещал. Той сключи споразумение с мен и удържа на думата си дори когато пребих човека, който бе изпратил срещу мен в една битка на живот и смърт. Всички вие ще се върнете здрави и читави и ще доведем Пени с нас.

На следващата сутрин те станаха още по първи петли, а Ед отиде да оседлае конете. Взеха допълнителни ласа за някои от животните. Групираха конете по осем и Ед започна да обикаля всяка група, за да се увери, че няма повече от два диви мустанга във всяка една от тях.

За закуска изядоха огромно количество храна, а сенаторът разбра, че ще трябва да води още един кон. Готвачът беше натоварил това животно с достатъчно храна за четири дни.

— След като свършите храната, можете да си застреляте някой заек и да се върнете бързо тук да опитате бисквитите ми — извика готвачът към отдалечаващите се мъже, като се усмихваше.

Спър водеше групата, а Ед Хънт яздеше до него. Всеки един от хората отговаряше за осем коня и в първия един час след тръгването всичко вървеше добре. Но внезапно един от мустангите реши, че не иска да върви повече и заби и четирите си крака в земята, при което възето, което държеше Ед силно се изпъна. Той подаде възето на Спър, приближи се към опърничавото животно, сякаш имаше намерение да си поговори с него, вдигна револвера и стовари дръжката му точно между очите на коня. Ударът беше невероятно силен. В един миг конят залитна, падна на едно коляно, след това отново се изправи, а ушите му щръкнаха. Ед хвана здраво възето, което минаваше през устата на коня, и го дръпна силно, приближавайки животното към задницата на предния кон.

— Давай, Спър! — извика Ед. — Поведи ги всичките.

Спър смушка коня си в хълбоците и опъна въжетата на двете групи животни. Но опърничавият мустанг отново заби крака в земята, отказвайки да продължи.

Ед пак се приближи до коня, улови металната част на юздата и с все сила удари животното в надлъжната кост, точно под очите. Този път жребецът изцвили сърдито, загуби равновесие и коленичи с двата си предни крака. Веднага се изправи, но очите му вече не хвърляха искри.

— Още веднъж, Спър! — извика Ед.

Този път Спър поведе конете с по-твърда крачка. Ед дръпна юздата на мустанга и той тръгна заедно с другите коне, макар и неохотно. Ед остана с мустанга, докато изминаха стотина ярда, след това изтича пред своята група и яхна коня си.

— Не мисля, че този кон ще ни създава повече главоболия — каза Ед. — Влях му малко разум в конската глава и той накрая ме разбра.

До края на деня не се случи друг инцидент. След като падна мрак, групата се настани около малък извор. Конете останаха вързани по същия начин, дори спънаха предните им крака с букаи.

— Няма никаква възможност да се измъкне, който и да е от тях — заяви Ед. — В противен случай, предполагам, ще бъда единственият, който ще се върне вкъщи.

Трима от каубоите се заеха да приготвят вечерята, но накрая това, което предложиха беше всичко на всичко претоплен боб, бисквити и някаква невъобразима каша от картофи. Мъжете изпиха около два галона кафе, с което всъщност запълниха празните си стомаси.

Следващият ден не мина така успешно. Трябваше да спират и да се оправят с дивите мустанги, които не искаха да вървят в желаната посока и разстройваха цялата група.

Времето минаваше и когато стана четири часът, Спър разбра, че нямат никакъв шанс да достигнат лагера на команчите преди мръкване. Той спря при малък поток, който прекосяваше Стейкид Плейнс, скрит сред гъсти храсти, и хората решиха да пренощуват там.

Изведнъж се разнесе изстрел от карабина, куршумът се заби в рамото на един от каубоите, който падна, стенойки от болка. Спър изкрещя на всички да се прикрият; веднага след това изтрещяха

половин дузина изстрели, и то към мястото, където бяха оставили конете, но, за щастие, не бе улучен нито един кон.

— Индианци — извика Спър.

В един момент му хрумна, че Уонтъби го е измамил и е изпратил голям брой воители да нападнат него и хората му, след което да заяви, че Спър и конете никога не са пристигали, но веднага отхвърли тази мисъл. Когато преговаряха, Уонтъби бе искрен с него.

Не след дълго забелязаха как двама индианци се показаха за миг иззад неголямото възвишение, след което изчезнаха.

— Отваряйте си хубаво очите. Не искат да нападнат нас, трябват им конете. Ако не ни атакуват скоро, значи ще го направят при зазоряване. Повечето команчи не обичат да нападнат през нощта. А тези дори може и да не са команчи. Ще ги причакаме.

Един час по-късно слънцето залезе, но поне още един час над земята щеше да се стели полумрак.

Спър се опита да застреля един индианец, който искаше да улучи някой от каубоите. Но всички те се бяха скрили добре между конете.

— Те искат конете ни — каза Спър на сенатор Уолингтън.

— По дяволите, няма да им се удаде да ги пипнат — отвърна той.
— Тези коне са откупът за дъщеря ми и никога няма да допусна някой да ги задигне.

— Мисля, че индианците не са много, в противен случай щяха вече да са ни нападнали — каза Спър. — В по-изгодна позиция са от нас и добре знаят това. Вероятно не са повече от пет или шест. Проблемът е в това, че ако имат дори един добър стрелец, той спокойно може да ни държи на мушка тук.

Зачакаха неспокойно, докато се стъмни; след това Спър се приближи до Ед Хънт.

— Двама или трима от вас нека стоят тук на пост и да си отварят очите на четири. Аз ще се измъкна тихо и ще се опитам да разбера колко са и да видя какво мога да направя.

Ед Хънт сграбчи ръката му.

— Едва ли това е най-разумното нещо, Спър.

— И друг път съм бил близо до индианци. Ако не се върна, тогава ти ще преведеш тези коне от долината, през неголемия склон ей там и ще ги отведеш в следващата долина вляво. Не може да я

объркаш. Уонтъби ще разбере. Не се тревожи. Знам как да се пазя, а и все още не умирам от желание да се преселвам в отвъдното.

Спър зареди револвера си и се отправи в посоката, от която бяха дошли, като зави на около стотина ярда встрани. След това изкачи неголемия хълм, който се намираше вдясно, с намерение да направи пълен кръг около мястото, където бяха конете и деветимата каубои.

Беше изминал само петдесет фута, когато чу шум пред себе си. Двама индианци разговаряха съвсем тихо помежду си. След това видя как единият от тях се изправи и се изгуби в нощта, насочвайки се на север, което означаваше, че той тръгва срещу течението на потока.

Спър се насочи към другия индианец. Той пълзеше безшумно напред както преди години го бе учил Чирикахуа, един млад индиански воин. Никога не вдигай и най-малкия шум. Привеждай се ниско, колкото може по-близо до земята. Движи се като рис в дивата гора — не изпускай нищо от поглед, бъди винаги нащрек, винаги готов.

Спър измина така шест-седем фута и замръзна неподвижен. Индианецът пред него тихо се засмя на някаква своя мисъл. След това той се изправи и изпразни пушката си към мястото, където стояха конете. В мига, в който Спър видя индианеца да се изправя, той също се придвижи бързо напред, тъй като искаше изстрелът да заглуши шума от собствените му стъпки. Когато след изстрела отново се възцари тишина, само шест фута дяляха Спър от червенокожия.

Докато тихомълком се приближаваше към него, Спър извади ножа си. В последния момент дивакът се обърна, на слабата лунна светлина лицето му изразяваше пълно недоумение. Спър светкавично измина трите фута разстояние, което го делеше от приведения мъж, удари го в раменете и обви едната си ръка около шията му. После насочи ножа си към гърдите му.

Тъй като бе стиснал силно гърлото му, Спър знаеше, че индианецът не може да вика за помощ. Воинът бе силен мъж, но скоро започна да се гърчи под здравата схватка на Спър и накрая очевидно се предаде. Спър отпусна хватката си само за секунда и в този миг индианецът светкавично замахна с ножа си, като се целеше в гърлото на Спър. В следния миг Спър заби ножа си в гърдите на индианеца. Острието потъна до дръжката, ръката на воина трепна, след това се отпусна безпомощно на земята. От гърдите му се отрони въздишка и Спър разбра, че воинът бе изгубил последната битка в живота си.

След това Спър се изправи и тръгна бързо в същата посока, в която бе поел първият индианец. Триста ярда по-нататък, където потокът правеше лек завой, видя блещукането на неголям огън и усети мирис на дим. Индианците се бяха настанили там за през нощта, като вероятно смятаха да нападнат бледоликите в сухото дърво още с първите лъчи на зората.

Спър се приближи дотолкова, че да може да вижда. Той забеляза осем мъже, насядали около лагерния огън, които се хранеха с прясно опечено дивечово месо.

Двама от тях останаха да разговарят близо до огъня, а другите взеха одеялата си и отидоха да спят. Един час по-късно двамата също легнаха да спят.

Къде ли бяха конете им? Досега Спър не бе забелязал коне, значи сигурно бяха от другата страна. Заобиколи индианците на безопасно разстояние и продължи да се придвижва. На още двеста ярда нагоре по течението откри девет коня. Значи индианците бяха девет, което беше доста странно, тъй като, когато нападаха, обикновено бяха повече на брой.

Спър остана половин час при конете, като през това време провери всяко място, където биха могли да сложат постове. На слабата лунна светлина Спър отново преброи конете, които се оказаха пак само девет на брой. Не можеше да има пазач, дори и малко момче, тъй като той не би имал кон.

Спър много внимателно се отправи към конете. Всеки рязък звук би събудил индианците. Той приближаваше към животните бавно и предпазливо. Конете бяха спънати с кожени каиши и бяха завързани с тънко кожено въже, което всеки един от тях лесно можеше да скъса.

Спър разбра какво трябва да направи. Щеше да открадне конете им. Каква шега щеше да си направи с индианците! Колко неприятно! Представяше си как някой от воините разказва на съвета на старейшините как групата им не само че не е откраднала нищо, но е загубила и собствените си коне заради омразния бледолик. Спър провери как са завързани конете, след това разряза ремъците и внимателно поведе деветте животни далеч от индианския лагер. Отново заобиколи огъня им, но този път на четвърт миля по-далеч. Когато достигна потока, определи, че се намира точно под мястото, където спяха индианците.

Той завърза конете и намери хората си, там, където ги бе оставил. Сега идваше трудната част. Спър пристъпваше от човек на човек, докато ги събуди всичките.

— Тръгваме. Пазачът горе е мъртъв. Взех всичките им коне. Трябва да изминем поне няколко мили, докато се съмне.

Мъжете започнаха да се прозяват, мърмореха и се оплакваха, но станаха и започнаха да подготвят животните за бърза, но тиха езда. Спър се върна малко назад и доведе деветте индиански коня. Завърза ги заедно с коня, който носеше провизиите, и се обърна към сенатора, като шепнеше:

— Днес имате честта да откраднете девет коня от една шайка команчи. Ще има какво да разказвате на приятелите си някоя студена зимна вечер във Вашингтон.

Придвижваха се в редица един зад друг със Спър начело, следван от сенатора. Ед Хънт беше най-накрая. Напуснаха долината, придвижвайки се покрай потока, без да вдигат почти никакъв шум, и след половин час се бяха отдалечили на цяла миля. Спър настоя да продължат. На меката лунна светлина той можеше спокойно да се ориентира в местността. Бяха на половин ден път от лагера на Уонтъби.

Настъпи новият ден и хората се зарадваха, като се надяваха, че ще спрат да закусят, но Спър каза, че не е разумно да спират. Трябваше да се отдалечат колкото може повече от нападателите.

— Онези команчи са отлични ездачи, но и без коне могат да изминават по шест мили на час. Ако не се отдалечим достатъчно, могат да ни застигнат без особени трудности.

Един час по-късно Спър дочу изстрел от карабина, миг по-късно още един, и двата изстрела дойдоха от невисок хълм на около миля зад тях. Куршумите не улучиха, дори не попаднаха близо до конете, но Спър подкара коня си в галоп и конете зад него също ускориха ход.

Изстрелите бяха последното нещо, което чуха от осемте индианци, останали някъде далеч зад тях. След още две мили намалиха ход. Индианците сигурно се бяха отказали да ги преследват или може би се страхуваха, че ще се окажат твърде близо до лагера на Уонтъби. Каквато и да беше причината, Спър бе доволен, когато преминаха малкото възвишение и се отправиха към втората долина. Там той разреши да спрат, за да починат и да закусят.

Един час по-късно Спър настоя да продължат към лагера на команчите. Всички коне свикнаха с начина на придвижване и каубоите нямаха грижи с тях. Късно следобед те достигнаха последния хълм, откъдето можеха да видят в далечината пушека от лагера на Уонгъби. Започнаха да яздят по-бързо, като Спър отново беше начело.

Петдесет ярда по-нататък попаднаха на едно просторно място в малката долина, когато изведнъж пред тях изскочиха двайсет команчи, всеки от които бе въоръжен с лък и стрели. Застанаха отпред, като хвърляха дръзки погледи към белите мъже.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Тъй като Спър Маккой бе начело, той бе и най-близо до индианците. С дясната си ръка направи приятелски жест. Само миг покъсно Уонтъби се измъкна от храстите, яхнал бойния си кон. На лицето му грееше усмивка, той се спусна към Спър и направи същия приятелски жест с ръка. Той не носеше никакви оръжия, протегна ръка и потупа Спър по рамото. Войните отпуснаха лъковете си, започнаха да се смеят и да издават пронизителни радостни възгласи, доволни от шегата, която бяха изиграли на бледоликите. След малко се обърнаха и се запътиха обратно към лагера.

Уонтъби направи знак на Спър и двамата тръгнаха да оглеждат конете. Когато Уонтъби забеляза големия бял кон във втората редица индиански коне, спря и се втренчи в коня.

— Откъде го взе? — попита на испански.

Докато гледаха красивия жребец. Спър разказа на вожда как бе откраднал индианските коне. Уонтъби се смя толкова много, че Спър си помисли, че още малко и команчът ще падне от коня си. Той виеше и крещеше от удоволствие. След като бяха разгледали всичките коне и приближиха към индианското село, Уонтъби завърза конете заедно и махна с ръка на каубоите да се отдалечат. След това той премина през средата на лагера с шейсет и деветте коня; Уонтъби през цялото време кимаше и махаше на хората или подвикваше нещо на някои воини. Беше очевидно, че бе на върха на славата си. Бе направил най-голямата сделка в своя живот и искаше всички да разберат за това. Когато пристигна в края на лагера, той връчи поводите на две момчета, като им излая някаква заповед. Те откараха бързо животните на пасището, отвързаха ги и ги пуснаха да тичат на свобода в заграденото място.

Уонтъби побърза да се върне в селото. Той откри Спър и другите бели мъже да го чакат пред входа на шатрата му. Каубоите оглеждаха с любопитство индианците. Воините и жените от своя страна също разглеждаха бледоликите с любопитство. Спър не видя нито едно дете.

Явно децата бяха скрити вътре в шатрите, за да са далеч от всяка опасност.

Уонтъби застана до входа на шатрата си и извика нещо с рязък глас, миг след това Пени отметна покривалото от бизонска кожа и излезе навън. Сенатор Уолингтън извика от радост, спусна се към нея с отворени обятия и почти я задуши в прегръдките си.

Пени носеше бялата рокля от еленова кожа, с която Спър я бе видял и преди. Косата ѝ бе измита и прилежно сресана и се спускаше по раменете ѝ като златен водопад. В първия момент бащата и дъщерята не бяха в състояние да разменят дори дума и просто стояха прегърнати. По страните на Пени се стичаха радостни сълзи.

Вождът на индианците каза на Спър, че белият жребец бил най-хубавият кон на Вървящата птица, вождът на друга група команчи, чиито лагер е на три дена път на север. Вървящата птица винаги се хвалел какъв чудесен боен кон има и че би могъл да надбяга всеки друг в околността. Вървящата птица бил приятел на Уонтъби от детството, а освен това и негов братовчед.

Уонтъби каза още, че е нещо изключително един бял мъж да открадне конете на цяла група индианци и Спър би трябвало да се гордее с това, а Вървящата птица никога не ще може да го преживее. Спър му отвърна, че индианските коне са на разположение на Уонтъби и той може да прави с тях каквото си иска, но все пак се осмелява да предложи на вожда да даде осемте коня, които са в повече, на Седящата катерица за това, че той се би храбро с него, а освен това Спър искаше с този подарък да компенсира болката, която му бе причинил. За момент Уонтъби се намръщи, след това кимна в знак на съгласие. Той извика Седящата катерица, който беше сред група воини, и започна да му говори нещо бързо и рязко. Седящата катерица възкликна от изненада и удоволствие, приближи се тичешком до Спър и като се усмихваше най-сърдечно, го потупа два пъти по рамото. След това се обърна и се втурна да види конете си.

Някои от команчите се скупчиха край конете на каубоите, тъй като искаха да разгледат както животните, така и седлата им. Повечето от тях никога не бяха виждали истинско седло, затова бяха много любопитни. Един от каубоите улови стремената на коня си и го яхна само за да покаже на индианците как се прави това. Те изръмжаха доволно и се засмяха, като клатеха глави.

Сенаторът се приближи до Спър, като все още държеше ръката на Пени.

— Мисля си дали не е време да изчезваме оттук, докато са все още приятелски настроени към нас — заяви сенаторът.

— Толкова се радвам, че се върна за мен! — обърна се Пени към Спър. Красивото ѝ лице сияеше, а Спър си помисли, че е видял нещо повече от благодарност в погледа ѝ. Той кимна.

— Бих казал, че имате изключителен късмет, мис Уолингтън.

— Благодаря. Ще настоявам татко да каже на президента да ви връчи медал плюс солидна сума като възнаграждение.

Спър се засмя.

— Не мисля, че генералът ще остане много доволен от това.

Спър извика на Ед Хънт да каже на всичките си каубои да се стягат за път, но преди да направят и една крачка, чува викове откъм мястото, където индианците държаха конете си, и само след миг се появи Седящата катерица заедно с всичките осем коня, които му бяха подарени. Той спря коня си пред Спър, скочи от него и се приближи до бледоликия.

Спър стоеше неподвижно, като не беше съвсем сигурен какво да очаква. Седящата катерица измъкна един нож и пристъпи още малко напред. Спър изобщо не помръдна. Индианският воин спря на един фут пред него, като продължаваше да държи ножа, след което вдигна лявата ръка на Спър. Задържа я така, постави палеца си до този на Спър, след това с ножа направи разрез и на двата пръста. Хвърли ножа на земята и притисна кървящия си палец към този на Спър.

Индианецът се усмихна, Спър се засмя в отговор и кимна с глава. Двамата мъже се потупаха взаимно по рамената, след това Седящата катерица се обърна, качи се на коня си и заедно с останалите коне се отдалечи към пасището, като през цялото време надаваше бойни крясъци. Уонтъби погледна към Спър.

— Знаеш ли какво означава това? — попита той на испански.

— Кръвни братя — отвърна Спър на същия език. Той се обърна към каубоите от ранчото. — Седящата катерица е много доволен от подаръка. Това го прави богат и уважаван воин. С него току-що станаме кръвни братя. Това означава, че когато и да се срещнем, ако се наложи, всеки ще защитава другия, дори с цената на собствения си живот. Оставаме приятели до гроб.

Всички се качиха на конете, готови да потеглят. Пени бе много щастлива, че бяха довели любимия ѝ кон. Уонтъби придружи Спър, докато стигнаха края на лагера. Той сложи ръка на рамото на Спър.

— Бъди внимателен. Вървящата птица може да те чака да се върнеш. Върни се, но по обиколен път, по-далеч от Стейкид Плейнс. Вървящата птица със сигурност ще ви причака, за да вземе скалповете и конете ви, така че да не му се присмиват, когато се върне в лагера си.

Спър разбра повечето от испанските думи — Вървящата птица, обиколен път, скалпове и коне. След като се потупаха приятелски по рамената, Спър яхна коня си и потегли.

След прелома Спър зави на изток, по-далеч от надвисналите скали на Стейкид Плейнс. Скоро стигнаха на петнайсет мили от мястото, където индианците ги бяха атакували, и Спър се надяваше, че се намират извън района, където се подвизаваше Вървящата птица и неговите команчи.

През останалата част от деня напредваха бързо и продължиха да яздят два часа след смрачаване, като се надяваха да заблудят всички индиански преследвачи, които биха могли да ги търсят.

Спър постави два поста на запад, след което се съгласи да запалят малък огън, на който да сготвят храната си, която щеше да бъде първото им ядене след късната закуска в лагера на команчите. Спър не очакваше през нощта да имат никакви проблеми, но за утрото не бе толкова сигурен.

Когато се развидели, той обиколи около лагера, но не откри никакви врагове. Закусиха обилно, но запасите от храна намаляваха. Щяха да им стигнат до вечерта. Заплахата от нападение на команчите все още съществуваше, но Спър се надяваше, че сега тя бе по-малка.

След като се нахраниха, продължиха пътя си. Спър ускори ход и в продължение на един час язди в галоп, след което премина в тръс. Стигнаха до малка долина. До този момент бяха яздили предимно на юг, но Спър знаеше, че трябва да обърнат малко на запад, за да достигнат земите на ранчото „Бар Уест“. Не му харесваше тази долина. Беше идеално място за устройване на капан, особено ако от двете ѝ страни бяха залегнали опитни стрелци.

Нямаше представа колко от воините на Вървящата птица имаха карабини, но предполагаше, че поне двама или трима имаха. А на това място и толкова бяха достатъчни. Спър зави на запад, заобикаляйки

долината, но откри само една пустинна равнинна местност, която очевидно в миналото е била езеро. От лявата му страна обаче се намираще възвишението, откъдето можеха да ги нападнат.

Спър подкара конете по-бързо, когато от височината се разнесе първият изстрел. Намираха се на около триста ярда от стрелците, което значеше в обсега на карабините им.

— Завийте и продължете право на запад! — извика Спър. Всички се насочиха на запад, като се стремяха да прекосят напречно разстоянието и излязат извън обсега на куршумите.

Спър подвикна на Ед Хънт и двамата се отделиха от групата и направиха широк кръг в посоката, от която бяха дошли.

— Ще се промъкнем от другата страна на хълма и ще изненадаме стрелците — извика Спър към Ед, докато се привеждаха от лявата страна на конете, за да намалят възможността да бъдат улучени от някой куршум. — За един команч скалпът не струва повече отколкото един кон.

Скоро стрелбата към Спър и Хънт престана, но те не спряха да стрелят по десетината ездачи, които бързо се измъкваха от обсега на карабините им.

Спър и Ед стигнаха края на малкото възвишение, което индианците бяха използвали като прикритие, а сега като място, от което ги обстрелваха.

— Нямаат коне, затова не могат да се придвижват бързо — каза Спър.

Един куршум бръмна покрай Спър и той веднага се залепи за коня. Същото направи и Ед Хънт.

— Отиваме горе на хълма — каза Спър. — Мисля, че там има двама, защото долових звука само от две различни карабини. Хайде да се изкачим бавно и да се справим с тях.

Те започнаха да се изкачват по хълма, по който тук-там се забелязваха оскъдни растения, предимно пелин, някои храсти и многобройни камъни, които покриваха по-голямата част от билото.

Бяха минали половината път, когато Спър забеляза някакво движение. Един индианец се изправи и притича от един голям камък до друг. Спър спря, притаи се, нагласи карабината си на удобна позиция, насочена към скалата, зад която се бе скрил индианецът, и

зачака. В същата посока имаше още два такива камъка на около двайсет фута.

Спър продължи да изчаква. Ед го видя и също се притаи. Спър потри очи, примигна веднъж, след това вдигна вежди в стремежа си да държи очите си отворени. Какво смяташе да прави онзи проклет индианец? Да не би да е решил да умре там? „Търпение. Изчакай го!“

Малко след това с бързо движение индианецът се хвърли към другия камък. Спър го проследи за момент, насочи карабината си и стреля. Куршумът, 52-калибър, улучи команча право в сърцето и той се просна мъртъв на земята между двата камъка.

Отляво дочу ужасен вой, след това се разнесоха три бързи изстрела към камъка, където се бе притаил Спър, тъй като пушекът от неговия изстрел бе издал местонахождението му.

Спър и Ед изчакаха един момент, след това и двамата притичаха към следващия камък. Никой не стреля по тях този път. Изчакаха още една минута, за да си поемат дъх, след това се втурнаха още веднъж към следващото прикритие, като почти стигнаха върха. Дочуха един изстрел, но той дойде някъде отдалеч, от другата страна на склона, и не можа да улучи никого от тях.

— Другият бяга! — извика Спър.

Втурнаха се към върха на хълма, до който им оставаха още десет ярда, а далеч пред тях, спускайки се надолу по северния склон, тичаше един команч. Той се обърна само веднъж, размаха заплашително карабината си към тях и продължи да тича.

Спър и Ед го оставиха да избяга. Върнаха се при конете си и продължиха да яздят към откритата равнина, която някога е била дъно на езеро, за да намерят останалите. Когато Спър и Ед се присъединиха към другите, всички бяха извън обсега на пушките на команчите.

Ед разказа на хората за кратката битка и всички се отправиха на юг, като леко завиха на запад, за да наваксат отклонението, което бяха направили.

Сенатор Уолингтън изостана малко зад другите и Спър намали хода на коня си, за да се изравни с него.

— Наистина ли уби онзи команч? — попита сенаторът.

— Страхувам се, че е така. Когато някой се опитва да ме убие, има вероятност самият той да бъде убит. Моят изстрел се оказа точен.

— Ед Хънт не ми каза същото. Изглежда си планирал всичко дяволски добре и когато индианецът се е раздвижил, ти си го застрелял.

— Случва се. Как намирате Пени? Променила ли се е много?

— Не мога да кажа точно. Бих казал, че сега е по-уверена, по-силна от времето, когато беше вкъщи, във Вашингтон. Разбира се, ситуацията, в която попадна тук, е съвсем различна. Казваш, че онзи индианец сигурно е живял с нея като със съпруга. Е, сега тя изглежда по-зряла. По дяволите, Пени е едва на осемнайсет години, а трябваше да мине през всичко това.

— Единственото, което мога да кажа, е, че тя го е понесла леко — каза Спър. — Имаш късмет. Такова отвличане и изнасилване почти би убило някои жени.

— Предполагам, че на това се дължи промяната в нея. Тя наистина изглежда пораснала, по-опитна, като че ли с повече познания за живота. Дяволите да го вземат, бих искал майка ѝ да е жива, за да поговори с нея за това.

По-късно същия ден Пени се приближи до Спър, който, както винаги, яздеше начело.

— Искам отново да ти благодаря, Спър Маккой. Видях те, че разговаряш с татко. Той знае ли за мен и Уонтъби?

— За това, че те е изнасилвал?

— Да. Той ме облада осем или десет път, не съм сигурна.

— Да, баща ти знае и се тревожи за теб.

— Ще го уверя, че съм добре. Не е чак толкова лошо, когато един мъж прониква в тялото ми. Доста съм мислила за това преди, сега вече знам как се прави любов, така че това е нещо, за което няма да се чудя както повечето млади момичета. Фланруу, втората жена на Уонтъби, която е бременна, се отнасяше с мен като със сестра. Тя ми помагаше, даде ми тази рокля. Благодарение на нея можах да понеса всичко.

— Но това не е нещо, за което би трябвало да говориш — каза Спър. — На бяла жена, изнасилена от индианец, се гледа като на прокажена.

— Защо? Каква е разликата между един индианец и един бледолик, когато правиш любов?

Спър се разсмя.

— Не мога да повярвам, че водим този разговор. Не мога да ти отговоря. Никога не съм правил любов с индианец.

Пени се разсмя весело, поглеждайки към него.

— Разбира се, Спър Маккой, обзалагам се, че не си.

Тя обърна коня си и се върна при баща си, който изглеждаше изтощен от дългия преход.

Спър забави ход. Така или иначе щяха да пристигнат в ранчото, след като се смрачи. След малко всички спряха и се установиха на лагер до потока, който течеше успоредно на пътя им.

Пени изми ръцете и лицето си в студената вода, легна на одеялото си и се замисли.

— Скоро ще се върна във Вашингтон и всичко това ще ми липсва. Израснала съм в това ранчо. Независимо колко изискани са приемите, които трябва да посещавам във Вашингтон, аз все пак вътре в себе си, оставам едно обикновено момиче, на което животът в ранчото е много по-скъп.

Тези думи бяха отправени към Спър, който тъкмо в този момент минаваше покрай нея.

— Но, обзалагам се, че ще се радваш да имаш отново на разположение гореща вана и хубава храна. Насити ли се вече на яхния от катериче месо?

Тя се засмя.

— Ако имаше катерица за ядене, смятахме, че сме извадили голям късмет. Мога да се закълна, че един път ядохме скункс. Месото не беше чак толкова лошо, но ловецът, който донесе две такива животни, поне два дни вонеше ужасно.

Спър кимна, че е разбрал, и отиде да нагледа конете.

Тази вечер изядоха почти всичката останала храна и Ед Хънт предложи до десет часа на следната сутрин да пристигнат в ранчото, за да може готвачът да им приготви закуска, макар и късно.

Спър реши, че тази нощ не е нужно да поставят постове и си легна заедно с останалите. Пени се бе настанила близо до баща си в едната част на лагера, а Спър отиде в другата.

Спър се премести малко по-настрани от останалите, намери си удобно място и постла одеялото си на земята, не беше студено, само малко хладно. Беше късно през нощта, когато се събуди внезапно. Някой, който беше съвсем близо, го разтърсваше леко за рамото.

— Спър, не стреляй. Аз съм, Пени.

Тогавата той я видя; бе седнала до него. Той леко се изправи и се усмихна.

— Исках само да ти благодаря, че дойде в онзи индиански лагер. Помислих си, че ще те убият. Команчите наистина те намразиха за това, че се промъкна по този начин в лагера им, точно като индианец. Знаех, че са планирали битката с нож и въже за следващия ден и бях направо отчаяна. Тогавата си помислих, че ми е писано цял живот да си остана жена на команч. — Тя спря за момент. — Спър, дължа ти толкова много. Мисля да ти благодаря по единствения начин, който знам. Докато бях там, се научих как да задоволявам един мъж. — Тя се пресегна и го погали точно там, където бедрата му се съединяваха, като го притискаше леко, за да го възбуди.

— Пени, недей!

— Не бъди толкова благороден, Спър Маккой. Не те ли възбуждам поне мъничко? — Тя хвана ръката му и я притисна към гърдите си. Индианската ѝ рокля бе разтворена отпред и тя пхна ръката му в отвора. Длантата му веднага покри едната ѝ гърд. — Кажими, че не ти харесва това, Спър!

— Знаеш, че ми харесва, на всеки мъж би му харесало, но ти си момичето, което дойдох да спася. Не искам да усложнявам нещата. При това баща ти ще ме застреля, ако научи.

Пени въздъхна.

— Знам, че не мога да те изнася, без да вдигна шум. Може би, когато се върнем в ранчото... — Тя изведнъж впи устни в неговите, след това леко го бутна на одеялото, притискайки бедрата си към неговите. Само след миг се отдръпна.

— По-късно, когато ще можем да останем сами, ще се опитам да измисля нещо.

Пени се усмихна и изчезна в нощта.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Уморената група ездачи пристигна в ранчото „Бар Уест“ към девет и половина на следното утро. На две мили един пазач ги видя и препусна бързо към къщата, за да съобщи за пристигането им и за да може готвачът да има достатъчно време да им приготви закуска. Когато групата влезе в двора, закуската бе готова и всички се нахвърлиха върху храната, без дори да се измият преди това.

Един час по-късно, след като се бе изкъпал, Спър се отправи към спалното помещение с намерението хубаво да се наспи. Не след дълго задряма, унесе се в сън, но се сепна, повдигна учудено вежди, изпусна дълбока въздишка и отново се отпусна. Докато заспиваше, си помисли за сенатора, който бе толкова уморен, че сигурно щеше да спи през целия ден.

От дългата езда цялото тяло го болеше. Тази задача бе различна от другите, които бе получавал напоследък. Това, от което имаше нужда сега, бе един свободен ден, в който да не прави нищо, след което щеше да се добере до най-близкия телеграф и да уведоми генерал Халек, че случаят е приключен.

Беше доволен, че успя да освободи Пени. В началото не мислеше, че има и най-малък шанс. Уонтъби се оказа разумен човек, но Спър знаеше, че малко команчи биха се съгласили да разменят шейсет коня срещу някоя своя собственост.

Той потъна в сън.

Събуди го бърз тропот от конски копита по твърдата тексаска земя. Той се събуди окончателно и скочи от леглото. Един конник препускаше шеметно. Нещо се беше случило. Спър изчака, докато ездачът се приближи съвсем и застане с коня си до задната врата на кухнята. Ед Хънт също изскочи тичешком от задното помещение.

— Харли, какво, по дяволите, става? — изрева Ед.

Сенатор Уолингтън се появи бързо на задната веранда и се втренчи напрегнато в конника, а вратата към терасата, която сенаторът бе забравил да затвори, се затръшна с трясък след него.

— Сенаторе, в западния район на ранчото имаме неприятности със „Съркъл Джей“.

Спър се приближи бавно до тях. Можеше да чуе всяка дума от това, което казваше каубоят, тъй като той бе много възбуден и говореше високо.

— Намерих ги на около миля от триредната телена ограда, която поставихме преди няколко години. Изглежда, като че ли някой е срязал телта, влязъл е и просто е застрелял животните.

— Колко, Харли? — попита сенаторът.

— Дванайсет глави. Шест млечни крави, три юници и три големи телета, почти готови за продан.

Спър си проправи път и застана пред Ед Хънт.

— По-добре да се качваме на конете и да отидем да огледаме — каза Ед и погледна към Спър. — Ще дойдеш ли с нас? Мисля, че това е последната капка, с която чашата преля, ако наистина онези животни са застреляни от хората на Джордан.

— От колко време са мъртви животните Харли? — попита Спър.

— Изглежда, като че са убити днес по някое време. Телата им бяха изстинали, но нямаше следи по тях, които да говорят, че са били нападнати от животни. Сигурно са били убити късно тази сутрин.

— Тези, които са ги застреляли, може да се върнат с фургон, за да натоварят животните и да ги закарат при месар — каза Спър. — Месото все още е добро. Ще дойда и ще се опитам да разбера кой ги е застрелял.

— А ако са били от „Съркъл Джей?“ — попита сенаторът.

— Тогава виновните ще бъдат арестувани и пратени в затвора.

Половин час по-късно, докато се качваше на коня си, Спър въздъхна изморено. Поне имаше отпочинал кон. Към мястото бе потеглил един фургон, за да прибере животните, а Спър, Ед Хънт и Харли яздеха след него. Беше им нужно малко повече от час и половина, докато стигнат мястото. Двама от мъжете изкормиха животните и започнаха да ги режат на парчета, така че да могат да ги натоварят във фургона.

Спър огледа внимателно животните. Някои бяха застреляни с револвер, като дулото е било насочено точно в тила. Изгарянията по кожата, причинени от барута, доказваха това. Три или четири животни

бяха застреляни с карабини от по-голямо разстояние. Дванайсетте тела бяха разпръснати на разстояние над сто фута.

Спър слезе от коня си, измина петдесет ярда от последното убито добиче и започна да описва кръг около мъртвото тяло. Не откри нищо. Отдалечи се на още двайсет ярда по-нататък и този път откри отпечатъците от копитата на два коня, и двата подковани. Спър започна да изследва още по-внимателно местността и пет минути по-късно откри отпечатъците на два коня, отдалечаващи се от това място. Извири с уста и Ед Хънт и Харли се приближиха до него, като водеха за юздата и коня му.

— Открих следи от два коня, идващи от изток, и също две следи, отдалечаващи се от мястото — каза Спър. — Нека да видим накъде водят.

Следата беше ясна и те можеха лесно да я следват. Завиха леко на югоизток, след това се насочиха право на изток.

— Водят право към голямата къща в „Съркъл Джей“ — заяви Ед, като сложи ръката си на кобура. — Очакват ни неприятности.

— Нищо, с което да не мога да се справя. Ако тези следи водят в корала на „Съркъл Джей“, на мистър Джордан ще му се наложи да дава някои обяснения.

Половин час по-късно сградите на ранчото изникнаха на по-малко от миля пред тях. Спър огледа двамата си спътници и забеляза, че Харли не носеше револвер. Толкова по-добре.

— Каквото и да се случи там, надявам се да не се стига до стрелба. Не искам да започваш пръв — обърна се Спър към Хънт.

Ед се ухили.

— По дяволите, това ми харесва. Не съм точен стрелец. И три възможности да ми дадете, най-вероятно е куршумът ми да се забиے в земята.

Пет минути по-късно над главите им изпищя куршум от карабина, след което се появи един ездач с оръжие, насочено към тях.

— Мистър Джордан не позволява на непознати да навлизат в границите на ранчото му — заяви мъжът. — Така че вие тримата, по-добре обръщайте конете и да ви няма.

— Значи ще ни застреляш хладнокръвно? — обърна се Спър към неспокойния пазач.

— По-добре си вървете. Така ми е заповядано.

Спър продължи да се приближава към него.

— Виж какво, приятелче, ако смяташ да стреляш, по-добре е да го направиш веднага. Искам да кажа да застреляш и трима ни. Убивал ли си човек преди?

— Слушайте, мистър Джордан казва, че не можете да идвате в земите му. Казва го съвсем сериозно. Това си е негово право. Аз нямам избор. — И той изстреля един куршум, който се заби в земята точно пред Спър.

Веднага след като каубоят стреля, Спър смуши коня си в хълбоците, животното полетя напред, изминавайки двайсетте фута до стрелеца, преди сащисаният каубой да успее отново да зареди карабината си. Той посегна към револвера, но в същия миг десният юмрук на Спър се заби в челюстта му и той изхвъркна от седлото. Когато се опита да се изправи, се оказа лице в лице с дулото на 45-калибровия „Колт“ на Спър.

— По-добре извади револвера си и ми го дай, гледай да не забравиш, че дръжката трябва да е насочена към мен — каза Спър.

Младият човек кимна с глава, след това бавно се изправи. Пушката бе паднала доста надалеч и той не можеше да я достигне. Извади своя „Колт“ от кобура и като го хвана внимателно за цевта, го подаде на Спър.

— Добре, така е много по-добре, както подхожда на съседи. Сега хвани поводите на коня си и тръгвай пред нас към къщата на мистър Джордан. С твоя шеф ще трябва малко да си поговорим.

Този път Рей Джордан се намираще при корала, когато Спър се приближи, а пазачът вървеше безропотно пред него.

— Какво е това, по дяволите? — избухна Джордан.

Спър бе следвал дирите на убийците, които продължаваха чак до вратата на корала.

— Джордан, качвай се на коня си и тръгвай. Отиваме в града.

— Какво, дяволите го взели, искаш да кажеш с това?

— Искам да кажа, че отиваме в града при шерифа. Това означава, че си арестуван. Трябва ли да използвам оръжие, за да те накарам да разбереш?

— В какво съм обвинен? — попита Джордан, без да мръдне от мястото си.

— В много неща. Опожареният обор не е платен, нямаме отговор за кражбата на добитъка, а сега унищожихте и голяма част от собствеността на ранчото „Бар Уест“ — убити са дванайсет от неговите животни. Следите на убийците водят точно в този корал и аз ще свидетелствам за това в съда под клетва. Сега ще тръгнеш ли при шерифа, или предпочиташ да закараме тялото ти право при погребалния агент? Нямам намерение да се занимавам повече с теб, Джордан. Тръгвай или вади револвера. Нямах друг избор.

Джордан се огледа. Трима от неговите хора току-що бяха излезли от спалното помещение. Всички те носеха револвери, но бяха твърде далеч. Ед Хънт беше взел карабината на пазача и сега я държеше насочена към ранчерото.

— Да се провалиш в ада дано, Спър Маккой! Не знам за какво говориш. На никого не съм заповядал да застрелва крави.

— Ти си отговорен за това, Джордан. Аз спазвам закона. Сега отиваме в града и можеш да признаеш всичко пред шерифа и областния прокурор. Може би те просто ще те накарат да платиш за обора и дванайсетте глави добитък. Сред тях имаше шест млечни крави, всяка от която струва по двеста долара.

— Проклятие!

Спър хвърли поглед към каубоя, който ги беше пресрещнал.

— Върви и оседлай коня на шефа си и го доведи тук след пет минути. Тръгвай!

Час и половина по-късно Спър и Рей Джордан спряха пред офиса на шерифа в Суийт Спрингс. Спър бе изпратил Ед Хънт и Харли в ранчото, за да кажат на другите какво се беше случило.

Спър слезе от коня и се обърна към Джордан, който, докато слизаше от своя, мърмореше и се оплакваше от ревматизма си. В офиса Спър намери шерифа Бен Джонсън, седнал зад бюрото си, да се занимава с адски досадната канцеларска работа, както се бе изразил той.

— Довел си ми посетител? — попита Бен, като се обърна.

— Шерифе, арестувах този човек за унищожаване на чужда собственост. Искам да предявя обвинение към него и гарантирам, че е виновен, затова държа да бъде държан в затвора, докато не изплати дълговете по обвиненията си или докато областният съдия не пристигне и не се произнесе по случая.

— Какво се е случило? — попита Бен.

— Този негодник ме обвинява, че съм наредил да застрелят няколко животни от „Бар Уест“. Някой е застрелял дванайсет добичета, но, кълна се, аз не знам нищо за това.

— Стрелците са дошли от неговото ранчо, били са двама, защото проследих дирите на два коня, които водеха точно в корала на ранчото „Съркъл Джей“. Нямаше опит да се заличат следите. Мисля, че това е било отмъщение, тъй като само тази седмица хората на този ранчери се опитаха да откраднат двеста глави животни от „Бар Уест“.

— Кражба на добитък? — попита Бен.

— Той не може да докаже нищо!

— Унищожаването на чужда собственост е сериозно обвинение — каза Бен, поглеждайки към Джордан. — Да напиша ли обвинение и да го оставя, докато дойде съдията, или да направя списък на обвиненията и да не ги пускам в съда?

— Бен Джонсън, ти, проклет кучи сине! Познаваш ме добре. Няма да платя и цент, докато не получа призовка от съда. Това, което трябва да направя, е да забия един куршум в смрадливото ти тяло.

Бен му хвърли студен поглед.

— Искаш да ме предизвикаш, така ли, Рей Джордан?

— По дяволите, така е! Остаряваш, Бен. И ръката ти отслабва. Аз може и да не съм опитен стрелец, но съм много по-бърз от старо магаре като теб.

Бен въздъхна. Сложи си колана с револвера, извади оръжието, провери го и го постави пак в кобура, след като се увери, че всичко е наред. После бръкна в джоба на ризата си и извади монета от двамайсет златни долара и я хвърли на бюрото.

— Мислех си, че все ще се стигне до това, Джордан. Отнасяш се грубо със съседите си и с половината област — подпалваш обори, отвличаш добитък, сега пък си застрелял юници. По дяволите, за кой се мислиш?

— Аз съм Рей Джордан, който след малко ще вкара великия Бен Джонсън в гроба.

Бен хвърли двамайсете долара във въздуха, улови монетата и я стовари шумно на бюрото. Ези.

— Добре. Още двамайсет долара, предназначени за църквата. Колко прави това? Петдесет и седми или петдесет и осми път — вече съм

забравил. Виж какво, Рей, всеки път, когато убия човек, и то когато дългът ми е изисквал, давам на църквата по дващсет долара. Досега съм правил това дарение петдесет и седем пъти. Просто исках да съм сигурен, че на бюрото ми стоят дващсетте долара, за да не забравя да ги дам в неделя на пастора.

Рей се намръщи.

— Какво, по дяволите, е това? Опитваш се да ме уплашиш, така ли, старче?

— Не, негоднико, това е факт. Може да провериш това в архива, където можеш да намериш и всички онези, които съм застрелял. Май очакваш с нетърпение да влезеш и ти в списъка ми.

— По дяволите, това е било преди години! Не мога да си спомня скоро изобщо да си вадил револвера си.

— Прекарваш повече от времето си в ранчото, Джордан. Хайде сега, аз ще застана в края на стаята, а ти стой, където си. Това прави приблизително дващсет фута — така както трябва да бъде.

Бен отиде на посоченото място и застана с широко разкрасчени крака, ръката му лежеше на дръжката на стария „Колт“.

— Искаш ти да си пръв, Джордан, така ли? За мен няма значение. Много пъти съм убивал, въпреки че не съм почвал пръв.

Рей Джордан се вторачи в Бен Джонсън, един от най-известните шерифи, също така и един от най-добрите стрелци, които Тексас някога е познавал. На челото му започна да избива пот.

— От това, което съм чувал за теб, шест фута тексаска земя в отдалечената част от гробището ще е много хубаво място за теб, Джордан. След това никой няма да краде добитъка ни. Никой няма да подпалва оборите ни. И никой няма да убива животните ни. Да, мисля, че е време да започваме. Готов ли си, каубой?

Джордан попи потта от челото си и изръмжа.

— Изобщо не можеш да ме уплашиш, старче. Имал си точна ръка, но това е било отдавна. Сега не те бива за нищо. Чувам, че едва можеш да държиш вилицата си, как ще стреляш тогава?

— Така както винаги съм го правил, Джордан. Това зависи от теб. Имам да върша по-важни неща, отколкото да пиша сведение за още едно мъртво тяло.

— По дяволите, много ти знае устата, Джонсън! — Джордан пое дълбоко дъх. — Проклятие, може би няма смисъл да я докарваме чак

дотам. Няма ли да е по-добре да платя щетите и с това да приключим. Няма смисъл да се изпозастреляме заради дванайсет добичета.

— За това и за опожарения обор, и за счупените прозорци — заяви шериф Джонсън. — Значи това, което ми разказа Маккой за откраднатите добичета, все пак е вярно? Той каза ли ти колко ще струва всичко?

Спър, който се бе облегал на стената, направи крачка напред.

— Шестте млечни крави струват хиляда и двеста долара, трите тригодишни телета — по шейсет долара, а трите юници — по трийсет долара. Колко прави всичко, Бен?

— Хиляда четиристотин и седемдесет долара за животните. После имаме опожарения обор и прозорците. Това някъде го сметнахме вече.

— Оборът струва две хиляди четиристотин четирийсет и шест долара и прозорците — трийсет — каза Спър.

Бен се усмихна.

— Това прави общо около четири хиляди долара. Носиш ли банковия си чек, Джордан, или да отидем до банката за ордер?

— Това си е чист пладнешки обир — извика Джордан побеснял. — По дяволите, предполагам, че трябва да дам тези пари. Кажете на сенатора, че повече няма да има проблеми от моя страна. Не мога да се боря с цялото проклето американско правителство и с агентите от тайните му служби. Дяволите да го вземат, мразя всичко това!

— Просто спри да подпалваш сгради и да стреляш по добитък и няма да имаш никакви проблеми с ранчото „Бар Veer“ — каза Спър. — А, и повече никакви бентове по реката. Това е друго углавно престъпление.

— Бент, какъв бент? — попита шериф Джонсън недоумяващо.

Спър вдигна примирително ръка.

— Нищо, което двама съседни да не могат да уредят мирно и тихо, нали, така, Джордан?

Собственикът на ранчото „Съркъл Джей“ изгледа продължително Спър, след това кимна.

— Да, това е нещо, което двама съседни могат много лесно да уредят помежду си. Хайде да отиваме към банката. Трябва да прехвърля парите на името на Уиймън Уолингтън, така ли?

Спър остана в офиса на шерифа, за да ги изчака. Двайсет минути по-късно шерифът се върна с чек за цялата сума, подписан за сенатор Уолингтън и заверен от банката.

— Е, сенаторът ще бъде доволен да види това — каза Спър, като сгъна чека и го сложи в джоба на ризата си. — Изглежда, ще трябва отново да посетя ранчото на сенатора. О, щях да забравя, върнахме Пени. Тя е жива и здрава и някак помъдряла. Отвлечането няма лоши последици върху нея.

Бен направи знак на Спър да седне за малко.

— Мислех си, че сигурно съм направил най-глупавото нещо днес, като предизвиках Джордан. По дяволите, той не е бърз стрелец, но със сигурност би ме застрелял, защото щеше да ми е нужна силата и на двете ръце да измъкна този тежък 45-калибров „Колт“ от кобура. Но, слава богу, измамата ми успя и се радвам, че стана така. Следващия път обаче може и да не успее. Затова реших да няма следващ път. Днес ще си подам оставката. Получих писмо от брат си, който живее в Канзас Сити. Там той има детективско бюро. Това, с което се занимават, не е толкова опасно, така ще му помагам доколкото мога. Ще живея с него в една стая и няма да се притеснявам за нищо. Ще се моля случайността никога да не ме срещне с онези главорези, с които съм си имал работа и преди. Някъде в Канзас Сити имам и син. Ще му се обадя. Кой знае, може и да ме хареса. Не съм го виждал, откакто жена ми ме изхвърли от къщи преди двајсет и четири години. — Той спря и се загледа през прозореца. — Мина много време. — Бен спря отново да говори, след това поклати глава. — Твоя е вината, Спър Маккой. Никога нямаше да реша да се оттегля, ако не беше довел тук Джордан. Когато стоях ей там, впил поглед в него, със сигурност знаех, че ако извади оръжието си, щеше да ме убие. Говорех по-бързо, отколкото би трябвало. Трябваше бавно да измъкна револвера си, но не можех да спра да говоря. Точно тогава си помислих, че ако ми е писано да живея още десет минути, ще отида в Канзас Сити. И че ще помагам на брат си. Той е десет години по-млад от мен, а освен това е много добър човек.

Спър взе ръката на Бен и го потупа по гърба.

— Бен, радвам се, че си взел такова решение. Не знаех какво да ти предложа. Достатъчно дълго се навъртах насам, за да можеш сам да решиш. Това е най-добрият съвет, който някога съм давал. А сега е по-

добре да се върна при сенатора и да му дам този чек. Ще му кажа, че Джордан обеща да не създава повече проблеми. След това ще се върна и ще прекарам нощта тук, след което ще се отправя към Абилийн. Ако не се лъжа, там има телеграф, нали?

Бен кимна и отново стисна ръката на Спър. Агентът излезе от офиса и се метна на седлото. Щеше да има достатъчно време да отиде в ранчото и да вечеря със сенатора.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Откакто Пени се върна, двамата със сенатора се хранеха в трапезарията. Спър се усмихна, когато забеляза, че готвачът бе постлал красива покривка. Пени изтича и го целуна по бузата, а сенаторът бе изключително доволен, че го вижда отново.

Пени бе прекарала цял час в горещата баня и сега беше облечена в красива рокля, която подчертаваше тънката ѝ талия и много ѝ отиваше.

— Боже, какво е станало с малкото безпомощно момиче от шатрата на Уонтъби! — възкликна Спър. — Сега си истинска красива лейди.

Пени се изчерви, а сенаторът се разсмя.

— От две години тя е домакиня на приемите, които давам във Вашингтон, и се справя отлично. Сега единственото, за което трябва да се тревожа, е да не я отвлече някой нехранимайко и да се ожени за нея. Казах ѝ, че първо трябва да завърши училище, след което ѝ предстоят още четири години в един от най-хубавите девически колежи. Мисля, че жените трябва да са образовани колкото може повече. Не е достатъчно да са само съпруги и майки. Мисля си, че един ден в долната камара на Конгреса или дори в самия Сенат ще имаме жени.

— О, татко, това звучи невероятно!

— Съвсем не. През цялото време виждам изключително образовани жени във Вашингтон. Има жени лекари, жени адвокати, дори жени проповедници.

Спър беше разговарял със сенатора веднага щом пристигна и му бе дал чека. Сенаторът бе останал доволен особено когато разбра за обещанието на Джордан да не му създава повече неприятности.

— Наистина се надявам нашият приятел Рей Джордан да удържи на думата си — заяви сенатор Уолингтън. — Ще дойде време, когато годината ще е суха и ще трябва да използваме и двамата водата от реката. Тогава наистина ще се наложи да работим заедно. По-надолу от

нашите постройки реката прави завой на изток и преминава през земите на „Съркъл Джей“.

— Изглеждаше достатъчно сериозен и мисля, че бе искрен — каза Спър. — Този чек за близо четири хиляди долара постоянно ще му напомня за щетите, които ви е причинил. Мисля, че ако отстоявате твърдо позицията си, всичко ще бъде наред.

След като вечеряха обилно с печено телешко, четири вида зеленчуци и за десерт — оризов пудинг, Спър се отпусна.

— Тази нощ ще потегля за града, а рано сутринта отивам в Абилийн. Трябва да намеря телеграф и да съобщя на шефа, че случаят е приключен. Сигурно има вече нещо друго за мен.

— Няма смисъл да яздиш цяла нощ до града — каза Пени. — По-добре останите тук, в една от стаите ни за гости. Онези легла в хотелите са толкова неудобни, поне така казват.

Сенатор Уолингтън бе напълно съгласен с нея.

— Разбира се, Спър, останите тук, на сутринта закуси добре, а след това ще имаш достатъчно време да пътуваш до Абилийн.

С това въпросът бе решен. След вечеря Спър и сенаторът отидоха в кабинета му, където се настаниха удобно с по една дълга кафява пура, като се наслаждаваха на аромата и вкуса на тютюна. Разговаряха за Вашингтон и за политика. Спър каза на сенатора, че е бил помощник на сенатора от Ню Йорк, Харви Билбри.

— Това е било, преди аз да вляза в Сената — каза Уолингтън, — но съм чувал за него.

— Той беше приятел на семейството ни. Тези две години във Вашингтон ме научиха на много неща.

Сенаторът извади една шахматна дъска и двамата започнаха да играят. Спър не бе играл от години, затова играта му не бе много добра. Той бързо изгуби първата, но след това започна да мисли по-логично и докара следващата до пат.

По време на игрите Пени влиза на два пъти, но се измъкваше разочаровано. Тя се върна, когато чу, че свършиха последната игра.

— Не е ли време за един приятен разговор, не за глупави игри? — каза тя, докато влизаха във всекидневната. Спър виждаше тази стая за пръв път и се изненада колко добре беше обзаведена. Изглеждаше като разкошна стая в къща във Вашингтон, в най-хубавата част на града.

Разговаряха за политика, след това за президента и за това, колко бързо западните територии ставаха щати.

— Ще цивилизоваме тази страна от единия бряг до другия — каза сенаторът. — Един ден тук ще има много градове и пътища и всякакъв вид удобства, за които не сме и мечтали. Бих желал да си остана на същата възраст и да се върна в Съединените щати, да кажем, в хиляда деветстотин седемдесет и пета, сто годни по-късно. Какви неща бих видял само!

Спър се съгласи със сенатора, след това започнаха да играят една интересна игра, която се състоеше в това да познаят коя територия ще стане следващият щат.

— Хващам се на бас, че следващият щат ще е Колорадо — каза сенатор Уолингтън. — От две години имаме делегации в Сената, които постигат забележителен успех. Разбира се, и находищата от злато и сребро също оказаха своето значение. Това е моето предвиждане.

Вече беше доста късно. Спър започна да се прозява, стана и се извини.

— Страхувам се, че вече не съм добра компания. Мисля, че е по-добре да се възползвам от предимствата на мекото легло, за което споменахте. Разговорът беше много интересен, но е по-добре да си лягам.

Сенаторът кимна.

— Аз също отивам да си легна. Все още не съм се възстановил от онази петдневна езда. Отвикнал съм от седлото.

— Ще ти покажа стаята, Спър Маккой — каза Пени. — Във Вашингтон имаме прислужница, но тук аз върша повечето домакинска работа.

Тя го поведе по стълбата и когато се скриха от погледа на баща ѝ, Пени спря, повдигна се на пръсти и целуна Спър по устните.

— Жадувах да направя това още когато пристигна от града.

Спър я хвана за раменете и я отдалечи от себе си.

— Хей, полека. Баща ти може да се появи на стълбите всеки момент.

— Не, спалнята му е на първия етаж. Останахме във всекидневната, за да не му се налага да се качва по стълбите — тя го хвана за ръка и го поведе към хола. — Ти ще спиш в най-хубавата стая

за гости с голямо легло с пружини и пухени завивки. Аз ще отметна покривката.

Тя забърза пред него, отметна покривката на леглото и започна да тупа възглавницата, за да я направи по-мека. Когато Пени се обърна, Спър видя, че горната част на роклята ѝ е разкопчана, а двете ѝ обли, закръглени гърди се подаваха дръзко оттам.

— А сега, Спър Маккой, сигурно няма да ти е неприятно и малко забавление в леглото. Ще се върна веднага щом се уверя, че татко е заспал. Като заспи, и с топ не можеш да го събудиш.

Тя хвана едната му ръка и я притисна към гърдите си, след това се повдигна на пръсти и отново го целуна, притискайки езика си към устните му. Спър я отблъсна, като я хвана за рамото със свободната си ръка.

— Пени, не така. Аз съм приятел на баща ти. Не мога да му причиня това. Ако научи, ще ме застреля още преди изгрев-слънце. Опитай да се владееш поне малко. Знам, че по много груб начин ти показаха как се прави любов, но не е необходимо да го правиш постоянно.

Пени се намуси.

— Мислех си, че ме харесваш. Ръката ти приляга толкова добре на гърдите ми. — И тя отново се опита да го целуне.

— Не, Пени, много си млада за мен.

— Аз съм на осемнайсет години, освен това вече съм жена. На тази възраст много момичета са омъжени и имат бебета.

— Не и ти, Пени, не и ти. Та ти си дъщеря на американски сенатор. Някой ден ще срещнеш мъж, красив и образован като теб, ще се омъжиш за него и ще бъдеш много щастлива.

Тя спусна ръка и я плъзна между краката му.

— Но аз искам в този момент да бъда много щастлива! Повали ме по гръб, Спър, люби ме страстно, остави ме без дъх, Спър.

Спър се усмихна и я побутна леко към вратата.

— Виждам, че на вратата има голямо вътрешно резе, Пени. Ако се опиташ да го спуснеш, ще вдигнеш много шум, така че забрави за това. Ще те целуна още веднъж, след това пожелай лека нощ на баща си и отиди да си легнеш в твоето легло, сама. Хайде, бъди добра и направи каквото ти казах.

— По дяволите, цял живот бях добра! След като научих толкова неща за правенето на любов, искам да опитам пак. Ще ми се да видя дали има голяма разлика, когато правиш любов с индианец и с бледолик.

Спър се усмихна леко, придружи я до вратата, като съвсем нежно я накара да излезе и затвори след нея.

— Лека нощ, сладка Пени. Приятни сънища. Ще се видим утре на закуска.

Спър си легна и веднага разбра, че Пени беше права. Леглото беше чудесно. За момент мислите му се върнаха към красивото момиче, след това умората си каза думата и той затвори очи. Миг по-късно заспа.

Спър се събуди с настъпването на утрото, малко след шест часа. Той стана, облече се, събра нещата си в пътната чанта, след това я взе и слезе на долния етаж. Сенаторът бе вече станал и четеше вестници, които беше донесъл от Вашингтон.

— Добро утро, Спър. Връщам се във Вашингтон към края на седмицата. По-добре да прочета последния законопроект, в противен случай няма да знам как да гласувам.

Пиха кафе и закусиха. Тъкмо приключваха, когато Пени се появи в кухнята. Беше много сладка, току-що станала от сън.

— Добро утро и на двамата. Извинявам се, че закъснях, но не обичам да ставам рано сутрин — заяви тя.

Косата ѝ не бе сресана, а лицето ѝ все още бе подпухнало от съня. Тя промърмори нещо, сбогува се със Спър и се отправи към стаята си с чаша кафе в ръка.

Спър си взе допълнителна порция от кейка и наденичките, след това стисна приятелски ръката на сенатора и се отправи към корала. Ед Хънт вече бе изкарал една кобила оттам и когато Спър приближи, Ед тъкмо я оседлаваше.

— Просто остави кобилата в конюшната — каза Ед. — Ще я приберем, когато следващия път отидем в града.

Спър стисна сърдечно ръката на Ед, след това се качи на седлото, а Ед сложи пътната му чанта отзад. Спър хвърли последен поглед на ранчото, след това се обърна и насочи коня по тясната алея, извеждаща на пътя, който вървеше успоредно на реката на четвърт миля разстояние.

Той продължи да язди сред група дървета, които черпеха влага от реката. Няма много реки в Тексас, реши Спър. Щеше да бъде чудесно, ако местността имаше много реки, които заедно с притоците си да обогатят тази хубава земя, както в Охайо или Илинойс.

Беше почти отминал дърветата, когато, дочу вик на болка. Спря и се огледа наоколо и забеляза кон под клоните на едно дърво. За негова изненада видя, че близо до животното лежи някой. Отново се разнесе болезнен вик.

Спър подкара в галоп, скочи от седлото и се затича към човека проснат на земята. В мига, в който коленичи до тялото, срещна красивите очи на Пени, които го гледаха предизвикателно.

— Здравей, Спър Маккой. Сигурно не си мислил, че ще те оставя да се измъкнеш толкова лесно, нали?

Тя се освободи бързо от предварително разкопчаната си блуза. Пълните ѝ гърди с розови ареоли и предизвикателно потрепващи яркочервени зърна се откриха пред погледа на Спър.

— Пени...

— Не говори. Ти си тук и аз съм тук, а татко си мисли, че съм отишла да поаяздя на север. Никой никога няма да узнае, а аз те искам толкова силно, че бих умряла, ако не ме любиш точно тук и точно в този момент.

Тя се повдигна, целуна го и го привлече към себе си в меката трева. Езикът ѝ изследваше устата му, той разтвори устни, наслаждавайки се докрай на целувката. Ръката му намери едната ѝ гърд, помилва я, а Пени изстена от удоволствие.

— Да, да, Спър, толкова много си мечтах за това. Сега искам да ме обладаеш бавно и нежно, като младоженка в първата ѝ брачна нощ. Ще го направиш ли?

Тя отново го целуна, устните ѝ жадно се впиваха в неговите, след това тя засмука нежно горната му устна. Това го възбуди невероятно много и той я положи бавно на тревата. Целуна я този път, без да потиска желанието си. Чувстваше как тялото ѝ излъчва сладостна топлина. Тя го претърколи на тревата, озовавайки се върху него, едната от гърдите ѝ се насочи към устата му. Спър я засмука и продължи по този начин, докато тя започна да стене, след това ухапа леко зърното ѝ.

Тя изпищя изненадано, след това хвана другата си гърд и я поднесе към устата му. Малко по-късно се отдели от него, изправи се и

смъкна полата си. Под нея тя не носеше нищо и Спър се възхити на стройното ѝ красиво тяло. Пени разкопча панталоните му и пъкна ръката си в процепа, за да го погали. Възкликна изненадана и възхитена, когато пръстите ѝ се склучиха около възбудения му член.

— Толкова е хубав, чудесен е! — прошепна тя. Огледа се наоколо и се засмя. — Като че ли няма нужда да шепна. Мога високо да кажа, че искам да ме чукаш. Мога да ти кажа, че искам да проникнеш в мен още сега, докато не съм умряла от желание. Не се събличай, Спър. Просто вкарай огромния си член в мен колкото е възможно по-дълбоко. Ако не го направиш, имам чувството, че ще умра на място.

Тя извади члена от панталоните му.

— О, боже, той е много по-голям и по-дълъг от този на Уонтъби. Хайде, Спър, обладай ме, сега!

Тя легна по гръб, повдигна колене и разтвори крака, като в същото време протегна ръцете си към него. Миг по-късно той влезе в нея, а тя високо изстена от удоволствие. Тялото ѝ с желание и страст започна да отговаря на тласъците му.

Той провря ръка между вплетените им тела, намери малкия ѝ клитор и го притисна силно няколко пъти. Пени го погледна напълно изненадана, лицето ѝ се изкриви първоначално от болка, а миг след това сладостни спазми разтърсиха тялото ѝ. След всяка нова чувствена вълна, която я заливаше, тя се задъхваше и стенеше от страст изразът на очите ѝ издаваше пълното ѝ смайване, че такова нещо се случваше точно на нея.

Един след друг тя изпита пет оргазма, които разтърсваха тялото ѝ, като всеки следващ бе по-моцнен от предходния.

Когато всичко свърши, тя едва можа да си поеме дълбоко дъх и да прошепне:

— Какво, за бога, направи с мен, Спър Маккой?

— Доведох те до кулминацията. Точно това трябва да изпитваш, когато правиш любов, независимо дали пръстът ми е там или не.

— Значи има и нещо повече освен проникването?

— Понякога кулминацията идва отвътре, от тялото ти, понякога оттук, отвън, както сега. Но и при двата случая изживяването е чудесно, неповторимо.

— Ами ти? — Тя стисна леко члена му с вътрешните си мускули, а той беше сигурен, че никой не я е учил на това. Беше го направила

съвсем инстинктивно, по същия начин както спеше и се хранеше. Той започна да се движи отново в нея с мощни тласъци, а тя изкрещя от удоволствие.

След малко се излегна задъхан на тревата до нея, а тя го погледна мило. Изглеждаше толкова хубава, че той за миг пожела да я вземе със себе си и да я люби всяка нощ и всяка сутрин.

Двамата лежаха изтощени един до друг. След малко Пени се повдигна на лакът и го загледа.

— По-добре е — каза тя.

— Какво?

— Беше много по-добре с теб, отколкото с Уонтъби. Мога да те уверя, беше несравнимо по-добре. — Тя седна, а чудесните ѝ гърди съблазнително се полюляваха. — Хайде да го направим пак.

Спър се засмя и ѝ обясни, че се нуждае от известно време, преди да е в състояние да я люби отново.

— О, с всеки миг научавам все повече! — възкликна тя.

Спър пресметна времето — никога не му бе достатъчно само веднъж, а дилижансът нямаше да тръгне преди обяд.

Излегна се удобно, отправи поглед към върховете на дърветата и към безкрайното небе и се заслуша в ромона на потока. Почувства се напълно отпочинал. Пени го целуна.

— Сега ли? — попита тя.

Спър я целуна нежно.

— Може да го направим още три или четири пъти, Пени. Само ми дай още малко време.

Замисли се. Скоро щеше да се качи на дилижанса и да се отправи към Абилийн, откъдето можеше да изпрати съобщение на генерала, че Пени е освободена. Нямаше нищо, което се налага да бъде свършено незабавно. Генералът винаги имаше някоя задача, приготвена само за него.

Спър въздъхна и се загледа в малките пухкави облаци. Чудесно беше да си жив.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.